

Thủy Dữ Hỏa

Contents

Thủy Dữ Hỏa	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	20
12. Chương 12	21
13. Chương 13	23
14. Chương 14	25
15. Chương 15	27
16. Chương 16	29
17. Chương 17	30
18. Chương 18	32
19. Chương 19	34
20. Chương 20	36
21. Chương 21	37
22. Chương 22	39
23. Chương 23	41
24. Chương 24	43
25. Chương 25	45
26. Chương 26	46
27. Chương 27	48
28. Chương 28	50
29. Chương 29	52
30. Chương 30	54
31. Chương 31	56
32. Chương 32	58
33. Chương 33	60
34. Chương 34	61
35. Chương 35	63
36. Chương 36	65
37. Chương 37	67

Thủy Dữ Hỏa

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, nửa thuần sinh, ngược ngọt, HEEditor: Sakura Trang Một người khoát trên mình một bộ hắc kim tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuy-du-hoa>

1. Chương 1

Editor: Sakura Trang

“Ách... A... Tư... Tư Đồ... Thật là đau... Tư Đồ...” Nam tử vận bạch y nằm trên giường thống khổ di chuyển thân thể cồng kềnh, trong miệng không nhịn được tiếng rên rỉ, gọi cái tên ngày mong đêm tưởng, bụng nhô lên thật cao cứng rắn như đá, từ lúc bắt đầu phát tác đến giờ đã suốt năm giờ, nhưng không thấy tiến triển chút nào, nam tử vận bạch y đã sớm bị sự đau đớn mệt nhọc này hành hạ đến mặt xám như tro tàn, gương mặt vô cùng tuần mỹ cũng bởi vì thống khổ mà trở nên có chút vụn vẹo.

“Thanh Tuyền, người cố nhịn một chút, mới mở ba ngón tay, vẫn không thể dùng sức.” Diệp Hồi Xuân xoa xoa mồ hôi trên trán, cau mày nói.

“Còn muốn... Ách... Bao lâu... Ta... Sắp không chịu nổi...” Hai tay Vân Thanh Tuyền nắm chặt sàng đan dưới thân, đốt ngón tay trắng bệch, sàng đan trong tay đã bị mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay thấm ướt một mảnh.

“Này...” Ngay cả thân y Diệp Hồi Xuân cũng không dám đảm bảo lúc nào y có thể sinh hạ hài tử, hoặc là y có thể thuận lợi sinh hạ hài tử này hay không. Vốn hài tử của Vân Thanh Tuyền đã mang thai hơn mười tháng mà chưa thấy có dấu hiệu ra đời, ngày trước lại bị quân phản bội bắt làm con tin, từ vết thương trên người y là có thể nhìn ra được trong ba ngày này y đã phải gặp loại hành hạ nào, cũng dẫn đến vị trí bào thai của y hết sức bất chính, loại chuyện này dù đối với người lớn hay hài tử đều hết sức nguy hiểm.

“Ách... Thật là đau... Tư Đồ...” Lại một đợt đau nhức để cho Vân Thanh Tuyền không khỏi rên rỉ thành tiếng.

“Tên khốn kia! Công tử vì hắn chịu đủ nỗi khổ sinh con, nhưng hắn ngay cả mặt đều không lộ, ta liền đi chộp hắn đến!” Nguyệt Hà ở một bên vì Vân Thanh Tuyền lau mồ hôi đứng dậy xông về cửa, thiếu chút nữa đụng vào cái người đang đầm đìa đi vào.

Người này một bộ hắc kim trường bào, tóc dài đen nhánh dùng hoàng kim quan buộc lên thật cao, trong con ngươi màu đen mơ hồ lộ ra huyết sắc, mắt phượng hơi nhếch, không giận tự uy, mang ngang ngược cùng cao ngạo trên cao nhìn xuống, hắn là chiến thần —— Tư Đồ Thắng. Đúng như tên của hắn vậy, Tư Đồ Thắng xuất thân nhà tướng, từ nhỏ liền biểu hiện ra tài hoa quân sự hơn người, lúc còn tằm bé liền đi theo phụ thân chinh chiến nam bắc, hai mươi mấy tuổi làm Thượng tướng quân, đến tận bây giờ đã tham gia mấy chục chiến dịch chưa bao giờ bại, là danh phù kỳ thực* Thường Thắng tướng quân.

*danh phù kỳ thực: tài năng tương xứng với tên gọi

“Người hốt hoảng muốn đi đâu? Chuyện bây giờ người nên làm nhất là phục vụ chủ tử người thật tốt đi!” Tư Đồ Thắng dùng khước mắt quét một chút Nguyệt Hà, trong giọng nói bình thản lộ ra uy nghiêm.

“Tư... Tư Đồ?” Vân Thanh Tuyền giùng giàng ngồi dậy, Nguyệt Hà vội vàng đỡ y từ phía sau. “Người... Làm sao lại tới?” Vân Thanh Tuyền đã từng hỏi qua Tư Đồ Thắng, nghe nói sinh con sẽ rất đau, đến lúc đó có thể bên cạnh mình hay không, nhưng Tư Đồ Thắng chẳng qua là nhân nhạ đáp lại một câu: “Ta bề bộn nhiều việc.” Hôm nay thấy hắn thật đứng ở trước mặt mình, ngược lại cảm thấy có chút kinh ngạc

“Ta nghe nói người kêu ta, liền tới xem một chút.” Giọng của Tư Đồ Thắng như cũ gọn sóng không sợ hãi

“Người, người làm sao có thể nói thờ ơ như vậy?! Công tử đau từ buổi sáng đến bây giờ, khổ cực như vậy, người lại...”

“Nguyệt Hà...”

“Im miệng!”

Vân Thanh Tuyền cùng Tư Đồ Thắng gần như đồng thời cắt đứt lời của Nguyệt Hà.

“Chính là một hạ nhân, lại dám nói lời như vậy, mới vừa người đang chữa ai cho là ta không nghe được được sao? Ta đã tha thứ người hai lần, người nếu còn dám lên tiếng ta liền để cho người cắt lấy đầu lưỡi của người mang cho chó ăn! Người đâu, đưa cái tên nô tài không hiểu quy củ này kéo ra ngoài!”

Nguyệt Hà bị cưỡng ép lùi đi, Vân Thanh Tuyền nhất thời cảm thấy sau lưng không trống không, đang chuẩn bị ngã về sau, đột nhiên cảm giác được một bàn tay vịn ở eo nhẹ nhàng nâng thân thể ngã về sau của y, lại chậm chậm buông ra, động tác vừa ổn lại nhẹ, chờ y hiểu rõ đã tựa vào trên người Tư Đồ Thắng.

“Người...” Vân Thanh Tuyền có chút thụ sủng nhược kinh nhìn hắn, “Nguyệt Hà... Là ta không dạy tốt... Ách... Người... Không nên so với với hắn...”

“Người thật đúng là sẽ không biết cách dạy bảo hạ nhân.” Tư Đồ Thắng phát hiện y phục của Vân Thanh Tuyền đã sớm ướt đầm mồ hôi, lòng trong hiện ra một loại cảm giác không tên, “Diệp đại phu, còn bao lâu nữa?”

Trong lòng Diệp Hồi Xuân yên lặng than thở, thật là có ăn ý, vấn đề hỏi liên tục cũng là giống nhau như đúc, “Đến bây giờ nước ối đều không vỡ, còn tiếp tục như vậy, sợ rằng...”

“Ta biết, ông tiếp tục đi.” Tư Đồ Thắng cắt đứt lời của Diệp Hồi Xuân, quay đầu đối với một tên tùy tùng khác của Vân Thanh Tuyền là Nguyệt Ảnh nói, “Đi cầm một món y phục khô khác cho công tử của người thay.”

“Hài tử... Có thể bị nguy hiểm hay không?” Vân Thanh Tuyền khẩn trương nhìn bọn họ.

“Không biết, y thuật Diệp đại phu liền người chết cũng có thể cứu sống, càng không cần phải nói là một anh nhi sống sờ sờ nữa.” Tư Đồ Thắng thả mềm thanh âm, vỗ nhẹ nhẹ một cái mu bàn tay của Vân Thanh Tuyền.

“Tiểu tử, bây giờ cũng không phải là lúc người tâng bốc ta.” Trong lòng Diệp Hồi Xuân âm thầm kêu khổ.

“Rất nguy hiểm sao?” Tư Đồ Thắng thừa dịp Vân Thanh Tuyền thay y phục hỏi.

“Nếu lại không vớ ối tất cần phải muốn thôi sản, nếu không kéo dài quá lâu, rất có thể một xác hai mạng.”

“Thân thể của y, chịu được sao?”

“Cái này...” Diệp Hồi Xuân nhìn một chút Vân Thanh Tuyền lại nhìn một chút Tư Đồ Thắng, khá có thâm ý nói, “Cái này thì muốn xem động lực của y nữa.”

“Người... Vẫn khỏe chứ?” Nhìn Vân Thanh Tuyền ở trên giường thống khổ giãy giụa, Tư Đồ Thắng nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

“Còn... Tốt...” Vân Thanh Tuyền yếu ớt đáp lời, ngay sau đó lại cắn mạnh môi, chống đỡ một đợt đau khác.

“Trước nghĩ biện pháp cho y ngừng đau.” Tư Đồ Thắng cau mày nói với Diệp Hồi Xuân.

“Không có biện pháp.” Diệp Hồi Xuân trả lời rất dứt khoát.

“Không có biện pháp?! Bốn chữ diệu thủ hồi xuân này là viết cho người nhìn sao?” Trên mặt Tư Đồ Thắng thoáng qua tức giận, thanh âm lại lạnh mấy phần, “Cẩn thận ta đập bảng hiệu của ông!”

2. Chương 2

Editor: Sakura Trang

“Chớ nói đập bằng hiệu, chính là người đập đầu lão phu cũng là không có biện pháp.”

“Người thật coi như là nửa sư phó của y, chẳng lẽ liền nhìn như vậy?”

“Người vẫn là trưởng phu của y đâu, cũng không phải là đứng nhìn sao.”

“Người...!”

“Nếu như đại nhân cùng hài tử chỉ có thể bảo một người, người muốn bảo ai?” Diệp Hồi Xuân bỗng nhiên rất nghiêm túc hỏi.

“Giữ người lớn.” Tư Đồ Thắng đáp đến bình tĩnh, “Ta mặc dù không thương y, cũng chưa từng nghĩ tới muốn y chết.”

“Ta ngược lại là nghĩ giữ được hài tử, bởi vì như vậy, ở trong lòng người, mới có thể có một chỗ ngồi để lại cho Thanh Tuyền.”

“Người ở nói những cái gì đó?”

“Tư Đồ a, người nói, hạng người gì coi là cường giả.”

“Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này đi.” Tư Đồ Thắng đã rõ ràng không nhin được, “Không có chuyện gì ta đi về trước.”

Diệp Hồi Xuân nhưng không để ý tới hắn, tự mình nói: “Người nói qua chỉ đối với cường giả cảm thấy hứng thú đi. Thần lực trời sanh, tư chất hơn người, tuổi còn trẻ làm Thượng tướng quân, khắp nơi chinh chiến, thế như ngọn lửa đến đâu đốt cháy địch nhân đến đấy. Thánh thượng ngự bút phong hai chữ ‘Diễm vương’ giống như một đạo chiếu hôn làm địch quân nghe tiếng táng đảm, như vậy cũng quả thật có vốn liếng cày tài khinh người.”

“Người kết quả muốn nói cái gì?”

“Người xuất thân nhà tướng, các sư phụ của người cái nào không phải cao thủ chọn một trong vạn người, ngựa dưới chân ngựa đi ngàn dặm, kiếm bên hông chém sắt như chém bùn. Nhưng không là mỗi người đều có điều kiện như vậy người. Thanh Tuyền từ mười hai tuổi năm ấy bị người cứu một mạng, liền một lòng muốn trở thành người trong miệng người có thể cùng người đứng sóng vai, đứng trên đỉnh cao, nhìn xuống mọi người. Ta đến bây giờ vẫn nhớ năm đó cảnh tượng y quỳ xuống cầu ta dạy y võ công, mỗi đêm gặt người nhà đến được trang của ta luyện tập. Hàng năm ta khắp nơi hành nghề chữa bệnh, mỗi lần trở về cũng có thể phát giác y đột nhiên tăng mạnh, ta cũng biết, lão đầu tử điểm này phòng thân chiêu số dĩ nhiên là không vào được ánh mắt người, nhưng... Người cho là chỉ có võ công trác tuyệt kiên dũng thiện chiến mới có thể trở thành cường giả sao?”

Tư Đồ Thắng híp mắt phượng hẹp dài suy nghĩ sâu xa hồi lâu, chậm rãi nói: “Không phải.”

“A!” Vân Thanh Tuyền một tiếng kêu đau cắt đứt nói chuyện giữa hai người, Diệp Hồi Xuân vội vàng đi tới kiểm tra: “Xem ra là nhanh, ta đi chuẩn bị một chút, Thanh Tuyền liền phiền toái người chiếu cố.” Dứt lời kéo liền đi ra ngoài, nhỏ giọng lầm bầm: “Nhanh cùng ta đi ra ngoài, đừng ở đây cản trở!”

“Diệp đại phu.” Lúc cùng Diệp Hồi Xuân sát vai mà qua, Tư Đồ Thắng bỗng nhiên gọi ông lại, “Tư Đồ thụ giáo.”

Tư Đồ Thắng chậm rãi đến gần Vân Thanh Tuyền, trên mặt tuần mỹ, môi bị cắn máu tươi đầm đìa dị thường nhức mắt, bụng nhô lên thật cao tựa như chịu đựng vô tận thống khổ cùng tuyệt vọng. Ở trong đó chính là hài tử của ta cùng người kia sao, y hài tử này đang chịu đủ hành hạ, ta nhưng chỉ có thể như vậy trở mặt nhìn, xem ra ta thật đúng là vô dụng a. Thành thân một năm, Tư Đồ Thắng trừ “theo thông lệ chuyện công” ra gần như rất ít cùng Vân Thanh Tuyền trao đổi, hắn hít sâu một hơi, ngồi ở mép giường, nhẹ nhàng vén một cái tóc trên trán bị mồ hôi thấm ướt của Vân Thanh Tuyền, ôn nhu nói: “Vô cùng đau đớn hãy kêu ra đi, không nên dằn thương mình.”

“Ách...” Vân Thanh Tuyền cố hết sức mở mắt ra, trong hơi nước không biết là do mồ hôi hay là nước mắt tạo thành thấy ánh mắt quan tâm của Tư Đồ Thắng, đó là một loại ánh mắt y chưa từng thấy qua, không chân thật để cho người mê như vậy.

“Diệp đại phu đi chuẩn bị được liệu, lập tức trở lại, người kiên trì một chút nữa.” Tư Đồ Thắng nhẹ nhàng lau vết máu ngoài miệng của Vân Thanh Tuyền, “Cũng cần chảy máu, không được làm như vậy nữa.”

Đau đớn càng ngày càng nghiêm trọng để cho Vân Thanh Tuyền đã sớm gào thét ở trong lòng trăm ngàn lần, chỉ vì không muốn để cho Tư Đồ Thắng thấy dáng vẻ chật vật của mình mới mạnh nhẫn nại, y biết, người kia chỉ cảm thấy hứng thú đối với cường giả, muốn dựa vào gần hắn, liền phải đem mình biến thành cường giả. Cảm giác được tay do chinh chiến mà hơi có chút sần sùi lướt qua gò má, một loại ủy khuất vô hình xông lên đầu, rõ ràng nghĩ nói cho hắn mình có thể chịu được, bật thốt lên nhưng là rên rỉ hơi có vẻ nức nở: “Tư Đồ... Thật là đau... Ta thật là đau...”

Tư Đồ Thắng hơi sững sốt một chút, ngay sau đó bình tĩnh lại, nếu như nói bây giờ mình còn có thể làm gì, chính là khích lệ an ủi y, để cho y thuận lợi sinh hạ thai nhi đi. Tư Đồ Thắng cũng không cảm thấy mình cần đối với Vân Thanh Tuyền ôm cái gì ấy nấy, dẫu sao hắn đã cho Vân Thanh Tuyền cơ hội để cho y có thể đánh rụng thai nhi, nhưng y cố chấp nhẫn nhịn cái vật nhỏ này tại trong thân thể lớn lên. Đây là người tự làm tự chịu, Tư Đồ Thắng nghĩ như vậy, nhưng mỗi lần nghe được Vân Thanh Tuyền rên rỉ, nhìn biểu tình thống khổ của y, trong lòng sẽ có cái thanh âm một lần lại một lần nói: “Y là đang đau vì người, y là đang vì người sống không bằng chết...”

“Ách... A... Thật là đau...”

“Đúng, chính là như vậy, đau liền kêu ra, không lại thương tổn tới mình.” Một tay Tư Đồ Thắng xoa bụng ngày càng hạ xuống của Vân Thanh Tuyền, một cái tay khác nắm tay đang nắm chặt gối mềm của y tỏ vẻ an ủi.

“Tư Đồ... Tư Đồ... Người... Làm sao tới...”

“Ta vẫn luôn ở.”

“Người... Ta... A a...”

“Ta ở đây, ta sẽ bên người, yên tâm.” Giọng Tư Đồ Thắng ôn nhu kiên nhẫn liền mình đều cảm thấy kinh ngạc: Chẳng lẽ, ta là trúng tà sao.

Vân Thanh Tuyền nắm tay Tư Đồ Thắng, ánh mắt trống rỗng nhìn hắn: “Ta... Đau lâu như vậy... A... Nó... Làm sao còn không ra a...”

Loại chuyện này ta làm sao biết. Tư Đồ Thắng nghĩ như thế nào đều cảm thấy đây mới là mình sẽ nói, nhưng ngoài miệng nhưng ôn nhu nói: “Nó cũng đang rất cố gắng muốn đi ra, rất nhanh, kiên trì một chút nữa được chứ.”

“Tư... Đồ...” Ngực Vân Thanh Tuyền bỗng nhiên phập phồng kịch liệt, trong miệng phát ra kêu rên thống khổ, “A! Lại tới... Lại tới! A... A... Thật là đau...”

“Vân Thanh Tuyền!” Trên mặt gợn sóng không sợ hãi của Tư Đồ Thắng cũng biến sắc.

“A... Ừ a... Tư Đồ... A!!” Thân thể của Vân Thanh Tuyền đột nhiên kéo căng, ưỡn lên cao, đầu ngửa về phía sau, ngẩng cao kêu đau, hạ thân chảy ra chất lỏng trong suốt.

3. Chương 3

Editor: Sakura Trang

“Cuối cùng cũng vỡ ối.” Diệp Hồi Xuân đi vào, đối với Tư Đồ Thắng nói: “Đi nhanh đỡ y cẩn thận.”

Móc ra ngân châm nhanh chóng đâm vào mấy chỗ huyết vị của Vân Thanh Tuyền.

“A!! Không muốn... Thật là đau...” Vân Thanh Tuyền thống khổ giãy dựa thân thể cứng kên.

“Người làm gì?!” Tư Đồ Thắng từ phía sau giữ được Vân Thanh Tuyền, đem đầu y tựa vào trên vai mình. Chết vẫn Diệp Hồi Xuân.

“Vị trí bào thai của y không chính, như vậy là sinh không ra được, tất cần phải chỉnh lại vị trí bào thai.”

“Tại sao có thể như vậy?”

“Người đi hỏi những thứ hành hạ y ba ngày khốn kiếp kia!” Trong mắt Diệp Hồi Xuân dấy lên lửa giận.

Tư Đồ Thắng cầm chặt hai tay Vân Thanh Tuyền, chính là một bộ thân thể như vậy, bị nghiêm hình tra khảo ba ngày có thể không kêu một tiếng, y đến tột cùng là làm sao chịu được, là vì mặt mũi của Tư Đồ phủ sao?

“Ách a... Không muốn... Ta không sinh... Thật là đau... Ta không sinh!” Vân Thanh Tuyền chỉ cảm thấy mình giống như là phải bị xé rách, ở trên vai Tư Đồ Thắng không ngừng lắc đầu, sợi tóc ướt mồ hôi dính sát vào trên mặt tái nhợt không huyết sắc.

“Nghe lời, kiên trì một chút nữa, điều chỉnh hô hấp, hài tử liền mau ra đây.”

Là ai... Là thanh âm của ai, ở trong đau đớn vô giới hạn, một thanh âm ngày nhớ đêm mong từng chút kêu về ý thức của y. Cố hết sức mở mắt ra, chống lại ánh mắt lo âu của Tư Đồ Thắng, phát hiện mình đang bị ôm chặt trong ngực y, “Ta... Chết sao?”

“Không, người còn sống.”

“Ngô...” Lấy tay sờ một cái bụng như cũ nhô lên thật cao, “Ta thật là vô dụng, vẫn là sinh không xuống nó.”

“Người đã rất lợi hại.” Tư Đồ Thắng nhẹ nhàng vì y lau mặt mồ hôi lạnh.

“Tư Đồ...” Vân Thanh Tuyền nằm mơ cũng không nghĩ tới Tư Đồ Thắng sẽ đối với mình ôn nhu như vậy, nhớ tới mình mới vừa còn liều mạng kêu không, không kiềm được trên mặt hơi đỏ lên, “Cái đó... Ta mới vừa...”

“Suyt...” Tư Đồ Thắng nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay đè lại môi vết thương chồng chất của Vân Thanh Tuyền, “Đừng nói chuyện, gìn giữ chút thể lực.”

“Nhưng ta...”

“Ta biết, nếu nói như vậy có thể giảm bớt người dù là một chút xíu thống khổ, thì cái gì cũng không có vấn đề.” Tư Đồ Thắng không biết tại sao mình tựa như biến thành một người khác, nhưng nam tử trước sau như một mềm yếu ở trong mắt hắn, vào giờ phút này quả thật rung động hắn.

Vân Thanh Tuyền tê tâm liệt phế kêu kêu một tiếng cao hơn một tiếng, hài tử nhưng chậm chạp không chịu giáng sinh, Diệp Hồi Xuân gấp đầu đầy mồ hôi, ngay cả đã trải qua sa trường nhìn nhiều sinh lý tử biệt như Tư Đồ Thắng cũng không ức chế được run rẩy.

“Nghe Diệp đại phu, chú ý hô hấp, dùng sức! Lại dùng sức!” Tư Đồ Thắng ôm chặt Vân Thanh Tuyền, ở bên tai y thấp giọng khích lệ.

“A!... Ha ha... A!! Thật là đau!” Giọng của Vân Thanh Tuyền đã sớm kêu khàn khàn, y nắm thật chặt tay của Tư Đồ Thắng, “Ta... Ách a... Không khí lực... A... Tư Đồ... Giúp một tay ta... Giúp hài tử một tay... A...”

“Được, ta giúp người.” Tư Đồ Thắng dùng một cánh tay ôm chặt lấy Vân Thanh Tuyền, cần lỗ tai của y nhẹ nhàng nói: “Người không phải luôn muốn trở thành người bên cạnh ta sao? Vậy thì cho dù dưới tình huống bao nhiêu tuyệt vọng cũng muốn cắn răng kiên trì xuống, bởi vì, bên người ta, chỉ cần cường giả!” Tay phải vận nội lực, hướng bụng có chút biến hình của Vân Thanh Tuyền ấn xuống.

“Không muốn! Không muốn! A!!!” Vân Thanh Tuyền phát ra kêu thảm thiết như lắng trĩ vậy, ý thức đã sớm đi xa, chỉ có kêu rên không bị khống chế tới khơi thông hành hạ thống khổ không thuộc mình này.

Trong miệng thật giống như bị cái gì chặn lại, không kịp suy nghĩ nhiều liền cắn mạnh, cho đến nơi mềm mại đó chảy ra vị tanh ngọt. Cái mùi kia, thật giống như Tư Đồ Thắng...

Cho đến một tiếng anh nhi khóc đánh vỡ tràng hành hạ này, Vân Thanh Tuyền mất sức hôn mê bất tỉnh, cho đến ý thức hoàn toàn mất đi mới ngừng, vật thể ấm áp bên miệng kia, mềm mại, mang mùi vị của Tư Đồ Thắng, chưa bao giờ rời đi.

Không biết qua bao lâu Vân Thanh Tuyền thần nhiên tỉnh lại, đau nhức trong bụng đã biến mất, còn dư lại chẳng qua là một mỏi thật sâu.

“Công tử! Người cuối cùng với tỉnh!” Canh ở bên người Nguyệt Ảnh mừng đến chảy nước mắt, “Công tử người đã ngủ mê man một ngày một đêm, sợ chết chúng ta.”

“Ta không có sao, hại các người lo lắng.”

“Thanh Tuyền, người tỉnh.” Diệp Hồi Xuân đi tới trước giường y, cười hiền hòa, “Cảm giác thế nào?”

“Đã không sao, đa tạ Diệp bá bá cứu mạng ta cùng hài tử.”

“Đâu, là chính người cứu mình.”

“Là nam hài hay nữ hài?”

“Là một đại tiểu tử mập đâu.”

“Hài tử ở đâu?” Vân Thanh Tuyền ngẩng nhìn bốn phía, “Nhanh ôm vội tới ta nhìn một chút.”

Trên mặt Diệp Hồi Xuân cùng Nguyệt Ảnh thoáng qua một tia khác thường, ai cũng không nói gì.

“Làm sao?” Vân Thanh Tuyền mơ hồ cảm thấy bất an, “Hài tử ở đâu? Nó làm sao?”

“Người đừng kích động, hài tử rất tốt, chẳng qua là...” Diệp Hồi Xuân hướng Nguyệt Ảnh sử một cái ánh mắt, Nguyệt Ảnh đem hài tử ôm đến trước mặt Vân Thanh Tuyền, y nhất thời cảm thấy ngũ lôi oanh, anh nhi phần điều ngọc trác này mở mắt to tròn vo trống rỗng vô thần nhìn phương xa —— nó là một người mù.

4. Chương 4

Editor: Sakura Trang

Vân Thanh Tuyền tựa như nghe được thanh âm tim mình vỡ tan, hài tử của y là một người mù, y cứu tử nhất sanh vì Tư Đồ Thắng khổ cực sanh hạ hài tử lại là một người mù. Minh thật đúng là vô dụng, ngay cả một hài tử khỏe mạnh đều không cách nào vì người kia sinh hạ. Khó trách sau khi tỉnh lại một mực không nhìn thấy Tư Đồ Thắng, không biết hẳn thấy hài tử này sẽ có cảm tưởng thế nào. Đường đường chiến thần, đường đường con trai trưởng Diễm vương lại là một người mù! Ha ha, thật là một cười nhạo đáng buồn!

“Hắn... Biết không?” Vân Thanh Tuyền nhàn nhạt hỏi.

“Ừ.”

“A ~ khó trách không thấy hắn.”

“Hắn ở địa lao, đã phái người đi gọi rồi.” Diệp Hồi Xuân giải thích.

“Tại địa lao làm gì?”

“Hắn đem những người ngày đó bắt giữ người đánh gãy gân mạch, treo ngược lên sống đánh chết.”

“...”

Trong không khí bay tới mùi máu tanh, Tư Đồ Thắng đến gần cửa, quanh thân tràn ngập sát khí, huyết sắc trong mắt càng thêm rõ ràng, làm người ta không lạnh mà run, Vân Thanh Tuyền theo bản năng ôm chặt anh nhi trong ngực, nhưng tiểu anh nhi tựa hồ đối với động tác của Vân Thanh Tuyền cảm thấy bất mãn, oa khóc òa lên, lập tức hấp dẫn chú ý của Tư Đồ Thắng, hần thẳng đi về phía trước mặt hài tử, lòng của Vân Thanh Tuyền cũng treo lên, hần muốn làm gì? Vân Thanh Tuyền thấp thỏm nghĩ, nồng đậm sát khí ép tới y nhanh muốn nghẹt thở. Nhưng ngay khi Tư Đồ Thắng đứng ở mép giường, anh nhi mới vừa còn khóc không ngừng bỗng nhiên ngừng khóc tỉ tê, mặc dù không thấy được, mặt nhưng như kỳ tích chuyển hướng vị trí của Tư Đồ Thắng, trong miệng còn ô a ô a vui sướng kêu. Ở trong tiếng kêu non nớt này huyết sắc trong mắt Tư Đồ Thắng dần dần thối lui, khôi phục lạnh lùng thường ngày, mắt không chớp nhìn chăm chăm anh nhi trong ngực Vân Thanh Tuyền, hồi lâu không nói.

“Tư, Tư Đồ...”

“Mùi giống như ta, rất tốt.”

“A?” Vân Thanh Tuyền rất là không hiểu nhìn Tư Đồ Thắng.

“Ta nói, mùi của nó, giống ta như đúc.” Tư Đồ Thắng chỉ chỉ lỗ mũi của anh nhi, lại chỉ chỉ mình, “Ngày hôm qua ta đang suy nghĩ, nếu là sinh nam hài, mùi vẫn giống như ta tương đối khá, mùi của người mặc dù cũng đẹp mắt, nhưng không khỏi quá khéo léo, mùi nam nhân, vẫn là cao một chút tương đối oai phong.”

“A a ~~ phải không ~~” Vân Thanh Tuyền cười sờ một cái mũi mình.

“Ngày hôm qua?! Ta nói tiểu tử người, ở lúc Thanh Tuyền chịu khổ người còn có tâm tình nghĩ những thứ này a?!” Diệp Hồi Xuân giận dữ nói.

“Môi cũng rất giống người đâu.” Vân Thanh Tuyền cứng chiu sờ một chút cái miệng nhỏ nhắn đầy đặn tròn bóng của anh nhi, thấy môi Tư Đồ Thắng có chút sưng, chung quanh còn có chút dấu răng nhỏ bé, mang vết máu nho nhỏ, giật mình hỏi: “Miệng người làm sao?”

“Ha ha, cái miệng nhỏ nhắn mập phì thật rất giống a, chẳng qua mập điểm tốt, mập điểm hữu dụng. Ha ha!!”

Lời âm dương quái khí của Diệp Hồi Xuân khiến cho Vân Thanh Tuyền nhớ lại mùi vị quen thuộc bên miệng ngày hôm qua, mặt không kiềm được nóng lên, biểu tình của Tư Đồ Thắng cũng tỏ ra rất mất tự nhiên, sờ một cái vết cắn trên môi, nhàn nhạt nói câu: “Tay không đủ dùng.”

“Ha ha...” Diệp Hồi Xuân ha ha cười to, liền Nguyệt Ảnh bên cạnh cũng không nhịn được nhỏ giọng cười lên.

“Diệp bá bá...”

“Diệp Hồi Xuân!”

“Tốt lắm tốt lắm, lão đầu tử biết điều. Ta sắc thuốc cho hai người, cũng không sai biệt lắm, ta bưng tới cho các người uống.”

“Ta không bệnh, không cần uống thuốc.”

“Ai nói chỉ có bị bệnh mới uống thuốc? Là cho người bổ khí.” Diệp Hồi Xuân cố ý tăng cao thanh điệu, “Người truyền chân khí cả đêm cho Thanh Tuyền, không bù lại làm sao được. Người thật cho là người là thần sao, còn có thân thể kim cương bất hoại sao?”

Truyền chân khí cả đêm cho ta sao? Vân Thanh Tuyền kinh ngạc vui mừng nhìn Diệp Hồi Xuân; mới vừa nãy lời Diệp bá bá rõ ràng là nói cho ta nghe. Ngày hôm qua loại tình huống đó, nếu như không phải là dựa vào hần truyền chân khí cho ta để duy trì, ta có thể sống sót hay không vẫn là không biết. Khó trách sắc mặt hần khó coi như vậy. Hần ~ lại vì ta hao tổn tinh thần như vậy.

Ánh mắt của Tư Đồ Thắng như hai mũi tên ngầm đâm về phía yếu hại của Diệp Hồi Xuân: Tao lão đầu, một ngày nào đó, ta muốn đập người bằng hiệu, san bằng được trang của người!

Nguyệt Ảnh lần này rất thức thời đi theo Diệp Hồi Xuân rời khỏi phòng, phòng đang ồn ào nhất thời yên lặng một chút.

“Khổ cực người.” Hai người đồng thời nói.

“Ta không có sao.” Lại là đồng thời.

“...” Hai người có chút lúng túng ai cũng không nói gì thêm, bầu không khí tĩnh có chút quỷ dị, chỉ có hài tử ô a ô a tự chơi không ngừng quanh quẩn ở trong không khí.

Bị Tư Đồ Thắng giam một ngày Nguyệt Hà mới vừa được thả ra, nghe nói Vân Thanh Tuyền bình an sinh hạ tiểu thiếu gia vội vàng theo đuôi Diệp Hồi Xuân cùng Nguyệt Ảnh tới thăm.

“Cung hỉ công tử, vui quý tử.” Nguyệt Hà thấy y phụ tử bình an cao hứng không khép miệng được, “Tiểu thiếu gia ở đâu? Để cho ta nhìn một chút.”

“Đây.”

“Thật là một tiểu oa oa xinh đẹp, dáng dấp thật giống công tử, nhìn mặt này, ánh mắt này...” Nguyệt Hà bỗng nhiên sững sốt một chút, “Di, ánh mắt của tiểu thiếu gia làm sao?!”

5. Chương 5

Editor: Sakura Trang

Nguyệt Hà nhìn mọi người chung quanh, thấy ánh mắt trách cứ của Diệp Hồi Xuân cùng Nguyệt Ảnh, ánh mắt bi thương của Vân Thanh Tuyền cùng với ánh mắt sắc bén của Tư Đồ Thắng, bỗng nhiên tựa như biết cái gì vội vàng quỳ xuống há miệng: “Ta lầm mồm! Ta đáng chết! Ta...”

“Người không cần tự trách, này vốn cũng không phải là người sai a, ánh mắt hài tử, sinh hạ chính là như vậy.” Vân Thanh Tuyền nhàn nhạt nói, trong lời nói không khó lộ ra đau thương sâu không thấy đáy.

“Tiểu oa oa này còn không có có tên đâu, Tư Đồ, đặt tên cho đứa bé chưa.” Diệp Hồi Xuân hiem có dùng tư cách trưởng bối giọng hòa ái nói với Tư Đồ Thắng, trong giọng nói kia dường như đầy ắp kỳ vọng nào đó.

Hắn sẽ cho hài tử như vậy đặt tên sao, hắn vẫn là không thích hài tử này đi, đều không có ôm qua nó đâu. Vân Thanh Tuyền yên lặng nghĩ, nhẹ nhàng vuốt ve quả đấm nhỏ thịt thịt của hài tử: Không quan hệ, cha lấy cho người cái tốt lắm, liền kêu Hằng Nhi, cho dù sau này phải đối mặt khó khăn như thế nào, cha sẽ vĩnh viễn thương yêu người.

“Tư Đồ Hằng, hằng trong hằng tâm.” Tư Đồ Thắng suy nghĩ một chút chậm rãi nói.

“...” Vân Thanh Tuyền không thể tưởng tượng nổi nhìn hắn.

“Hằng, cái chữ này tốt, quyết tâm mãi mãi không đổi a. Đứa nhỏ này tương lai cũng sẽ trở thành cường giả đi.”

“Đó là dĩ nhiên.”

Đối thoại không giải thích được của Diệp Hồi Xuân cùng Tư Đồ Thắng làm những người khác như lọt vào sương mù, nhưng bọn họ dường như hết sức ăn ý nhìn nhau cười.

“Hằng Nhi... Không hổ là hài tử của ta cùng Tư Đồ a.”

Lân quốc xâm phạm, biên ải cấp báo. Ở lúc Tư Đồ Hằng còn chưa đầy tháng, Thánh thượng hạ lệnh Tư Đồ Thắng mang binh xuất chinh Mạc Bắc, trận chiến này lại kéo dài suốt bốn tháng, mặc dù đánh lui địch quân, nhưng bộ hạ của Tư Đồ Thắng cũng là thương vong thảm trọng, ngày khải hoàn, Vân Thanh Tuyền thật sớm ra cửa nghênh đón, thấy Tư Đồ Thắng rõ ràng đen, gầy, trên người quần mấy chỗ băng vải, hiển nhiên cũng bị thương không nhẹ, đau lòng vạn phần. Diệp Hồi Xuân nói hắn trúng tên độc dư độc chưa hết, khai phương thuốc để cho hắn nằm liệt giường nghỉ ngơi không cho phép rời phòng, Vân Thanh Tuyền lại là ngày ngày ở bên cạnh, khiến cho trong lòng Tư Đồ Thắng rất là áy náy.

“Người nhanh đi về nghỉ ngơi đi, cũng đã mấy ngày ngủ không ngon nữa.”

“Ta không mệt, Hằng Nhi đã ngủ, người uống qua thuốc cũng đi ngủ sớm một chút. Kỳ quái, trong chén thuốc tại sao có thể có mùi rượu.”

“Dĩ nhiên là dùng để uống rượu.”

“Thuốc đâu?”

“Đồ”

“Đồ” Vân Thanh Tuyền nổi đóa, “Tại sao a?”

“Thứ đáng như vậy, ta mới không uống.” Tư Đồ Thắng nói rất là không có vấn đề.

“Người! Thiết là, làm sao giống như trẻ nít vậy, ta lại đi nấu một chén, lần này phải uống hết.”

Đang lúc Vân Thanh Tuyền xoay người lại bị Tư Đồ Thắng kéo lại, dưới sự kích thích của rượu trên mặt tái nhợt của Tư Đồ Thắng hiện lên đỏ ửng nhàn nhạt, ánh mắt ngày thường cao ngạo ngang ngược cũng thay đổi đến mê ly mà mỉa mai: “Vóc người của người khôi phục không tệ a.” Hắn nhẹ nhàng vuốt ve hông của Vân Thanh Tuyền.

“Tư... Tư Đồ... Người... Làm gì...”

“Ta muốn làm gì người không biết sao?” Tư Đồ Thắng hiềm thấy cười mỉa mai.

Vân Thanh Tuyền tự nhiên biết nam nhân bốn tháng ở trên chiến trường bây giờ muốn là cái gì. Y rất thuận theo theo Tư Đồ Thắng đến trên giường, cắn chặt môi kèm chế đau đớn do Tư Đồ Thắng lần lượt kịch liệt đánh vào, cẩn thận an ủi hắn. Tư Đồ Thắng chẳng qua là theo thói quen làm, ở hắn xem ra, đây chẳng qua là nhu cầu, cũng không phải là yêu, tựa như chuyện công theo thông lệ giải quyết vấn đề cá nhân, trong lúc vô tình giương mắt thấy bộ dáng Vân Thanh Tuyền cắn môi nhịn đau, không khỏi nghĩ tới cảnh tượng lúc y sinh Hằng Nhi, nhất thời say hoàn toàn không có: Y, bị ta làm đau đi, tại sao muốn cắn mình đau, thật là một ngu ngốc. Tư Đồ Thắng khắc chế dục vọng của mình thả chậm tốc độ, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve thân thể căng thẳng của Vân Thanh Tuyền, đôi môi đầy đặn ở cổ của y nhẹ nhàng cọ.

“Ách... Ngô...” Trong cổ họng của Vân Thanh Tuyền không ức chế được phát ra rên rỉ nhỏ bé, “Tư Đồ... Người...”

“Như vậy, có thể thoải mái một chút hay không.” Tư Đồ Thắng ở bên tai Vân Thanh Tuyền nhẹ nhàng hỏi, khí nóng kích thích mỗi một dây thần kinh trên người Vân Thanh Tuyền.

“Ách... Ừ... Ta... Làm sao...” Vân Thanh Tuyền rên rỉ tựa như không bị khống chế, cái này làm cho y rất kỳ quái, khác với phát ra rên rỉ do đau tê tâm liệt phế khi sinh Hằng Nhi, môi của Tư Đồ Thắng để cho thân thể mình từng trận **, đây là một loại cảm giác chưa bao giờ có, để cho y có kích thích vô hình muốn rên rỉ thành tiếng, “A... Nga... Tư Đồ...”

Tiếng thở dốc thô trọng của hai người đan vào một chỗ, Tư Đồ Thắng dùng hết khả năng ôn nhu, đối lấy tiếng kêu càng mất hồn của Vân Thanh Tuyền, thanh âm kia giống như đá rơi vào trong lòng Tư Đồ Thắng kích thích từng tầng từng tầng rung động. Một đêm này ở hai người lần lượt triển miên lặng yên mà đi, phía đông hừng sáng, hai người mới thấy đầy đủ cùng một môi ôm nhau ngủ.

Lúc Tư Đồ Thắng tỉnh lại, Vân Thanh Tuyền vẫn ngủ say sưa, đây là lần đầu tiên hắn cẩn thận nhìn Vân Thanh Tuyền như vậy, cũng là lần đầu tiên phát hiện dáng dấp của y giống như tiên tử vậy siêu phàm thoát tục, linh khí bức người. Mặc dù đã sớm nghe nói nam tử tộc Bách Lý phần lớn đều xinh đẹp, nhưng hôm nay xem ra, so với dung mạo, Tư Đồ Thắng càng bị khí chất không nhiễm phàm trần kia của y hấp dẫn.

“Ngô... Ách...” Vân Thanh Tuyền mơ hồ mở mắt ra, đôi mắt phượng anh khí bức người kia lại một lần nữa hiện lên trước mắt, “Ngô... Vừa nằm mơ... Tê ~ eo ~”

“Đau thắt lưng sao?”

“Ừ... A?!” Vân Thanh Tuyền đột nhiên trừng mắt to nhìn Tư Đồ Thắng, “Người, làm sao ở trong này?”

“Người cho là người tối hôm qua làm tình cùng người là ai?” Tư Đồ Thắng có chút bất mãn nhíu mày lại.

6. Chương 6

Editor: Sakura Trang

“Ta là ý nói, người tại sao còn chưa đi... Người luôn luôn không phải, đi rất sớm sao” đích xác từ lúc thành thân, chuyện phòng the Tư Đồ Thắng rất sớm liền sẽ rời đi, mỗi lần Vân Thanh Tuyền tỉnh lại, đều là lẻ loi một người.

“Đêm qua, quá mệt mỏi.”

Hồi tưởng lại đêm qua hai người triền miên vượt ve, trên mặt của hai người cũng không khỏi đỏ lên.

“Nghe Diệp đại phu nói nam tử tộc Bách Lý sau khi tiến hành chuyện phòng the cảm giác khó chịu sẽ rất nghiêm trọng a.”

“Đúng vậy, thân là nam tử nhưng phải làm loại chuyện đó, tổng phải bỏ ra một ít giá cao.”

“Nghe nói các người tổ tiên là thân thể bán tiên đâu.”

“A a, không như vậy lợi hại, chẳng qua là bị nguyên rửa người thôi.”

“Nga? Nói như thế nào?”

“Các đời tổ tiên tộc Bách Lý của chúng ta cư ngụ ở trong u cốc, bốn bề toàn núi, gần như là ngăn cách với đời, lúc ấy thanh niên trong tộc khát vọng nhìn một chút thế giới bên ngoài, liền khai sơn sửa đường. Chuyện này nhưng chọc giận sơn thần, đối với tộc ta thì xuống nguyên rửa, từ nay về sau, tộc ta dựng phụ sinh hài tử, toàn bộ đều là nam hài.”

“Toàn bộ? Không có nữ hài sao?”

“Đúng vậy, một cái đều không có, điều này làm cho tộc nhân lúc đó hết sức sợ hãi, mọi người đều nói đây cũng là sơn thần trả thù. Không nữ hài, liền không cách nào kéo dài con cháu, cuộc sống lâu, chính là tai ương diệt tộc. Chỉ như vậy, theo thời gian trôi qua, người trong tộc càng ngày càng ít, đang lúc mọi người cảm thấy hẳn phải chết không thể nghi ngờ, có một thanh niên trong tộc hoàn toàn lấy thân nam tử sinh một anh nhi khỏe mạnh.”

“Giống như người vậy sao?”

“Ừ, người như vậy có bề ngoài đặc thù như nam nhân, lại có thể giống như nữ nhân mang thai sinh con. Lúc đó tộc nhân cho là đây là trời cao phái tới thần linh cứu bọn họ thị tộc, gọi nam tử có thể sinh dục là thánh đồng, bởi vì người kia họ Bách Lý, cho nên chúng ta liền lấy họ của hắn là tên tộc, liền hình thành tộc Bách Lý như hiện nay.”

“Khó trách ngày đó Thánh thượng ban hôn, trên chiếu thư rõ ràng đọc đến Bách Lý Thanh Tuyền.”

“Đó là họ của ta ở trong tộc, nam tử có thể sinh dục như chúng ta sau khi cập quan sẽ lấy họ Bách Lý ghi vào gia phả. Nhưng nhà của ta là họ Vân.”

“Người là thánh đồng, mang thai sinh con phải gánh vác nguy hiểm và thống khổ là rất lớn, này người biết không?”

“Dĩ nhiên biết, cha ta chính là vì sinh hạ ta... Khó sinh mà chết.”

“Vậy người tại sao còn...”

“Thân thể ta ta như vậy, chính là vì kéo dài con cháu mà tồn tại a.”

“Cần quấy! Người thật không sợ chết sao?”

“Dĩ nhiên sợ, nhưng chính là dựa vào thứ nghịch thiên này mà tộc Bách Lý của chúng ta mới sinh sôi nảy nở sống sót đến nay. Nếu như nói đây là số mạng của ta, ta chấp nhận.” Vân Thanh Tuyền nắm tay của Tư Đồ Thắng, “Nhưng ta nhưng không nghĩ cam chịu số phận, ta muốn bình an vì người sinh hạ hài tử, người

một nhà cùng hưởng hạnh phúc, đến khi chúng ta già, cùng nhau nhớ lại, một năm kia dưới cây đa, cảnh tượng chúng ta gặp nhau.”

Trong ánh mắt thanh lương của Vân Thanh Tuyền lóe ánh sáng kiên định, lấp lánh rực rỡ, để cho Tư Đồ Thắng có một loại cảm giác không cách nào dời đi tầm mắt.

“Tại sao nhìn ta như vậy?” Thanh Tuyền dường như cảm thấy sự khác thường của hắn, “Thật xin lỗi, ngày hôm nay có phải ta nói hơi nhiều không?”

“Không.” Tư Đồ Thắng xoay người đứng lên, khoe miệng khẽ nhếch, nhẹ nhàng nói: “Hôm nay người, thật hấp dẫn.”

Lúc tới Nguyệt Ảnh và Nguyệt Hà mang đồ ăn sáng lên. Thấy Tư Đồ Thắng từ trong phòng đi ra sợ hết hồn, nhìn một cái trên khay chỉ có một bộ chén đĩa vội vàng lui về phòng bếp.

“Ca, huynh nói hôm nay Tư Đồ tướng quân trúng gió gì vậy? Một năm cũng không thấy hắn ở nơi của công tử ăn điểm tâm bao giờ.” Nguyệt Hà không hiểu hỏi.

“Gió xuân.” Nguyệt Ảnh thần bí nói.

“Gió xuân? Đó là ý gì?” Nguyệt Hà càng không hiểu.

“Lát nữa giải thích, nhanh lên một chút chuẩn bị! Bánh bao, nhiều cầm mấy cái bánh bao đi!”

“Người thích ăn cái gì, ta kêu Nguyệt Hà Nguyệt Ảnh đi làm cho người.” Vân Thanh Tuyền hỏi.

“Không có.” Tư Đồ Thắng nhàn nhạt nói.

“Luôn có mấy thứ tương đối thích đi, nói một chút coi, ta cũng muốn hiểu hơn một chút về người.” Vân Thanh Tuyền tiếp tục truy hỏi.

“Bánh bao.” Tư Đồ Thắng vẫn là giọng nói nhàn nhạt.

“Vừa vặn, đầu bếp mới tới trong phủ rất giỏi mấy thức ăn về bột mỳ, có thể cho người đổi rất nhiều khẩu vị.”

“Không cần phiền toái như vậy, làm nhân đậu là được.” Vừa dứt lời Nguyệt Ảnh Nguyệt Hà liền lần nữa đẩy cửa đi vào, đem bữa ăn sáng bày ở trước mặt bọn họ, Tư Đồ Thắng nhìn từng cái bánh bao nhỏ sắp xếp chỉnh tề, tiện tay cầm qua một cái, khi hương vị nhân đậu ngọt ngào mềm mại kích thích vị giác của hắn, trên mặt thoáng qua một tia khác thường.

“Chúng ta không biết tướng quân ở đây ăn điểm tâm, chẳng qua là chuẩn bị đồ ngày thường công tử thích ăn, xin tướng quân thứ lỗi, nếu là không hợp khẩu vị, ta đi kêu phòng bếp làm lại.” Tâm tư kín đáo Nguyệt Ảnh nhìn ra khác thường của Tư Đồ Thắng, vội vàng giải thích.

“Không cần.” Tư Đồ Thắng như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục ăn; chẳng qua là trùng hợp thôi, hắn nghĩ như vậy.

Lại có chuyện đúng dịp như vậy sao? Vân Thanh Tuyền tỉ mỉ nhai kỹ vị nhân đậu mà y thích nhất, tựa như ném được mùi vị của Tư Đồ Thắng.

7. Chương 7

Editor: Sakura Trang

“Tư Đồ, ta nghĩ, sau này theo người xuất chinh.” Yên lặng sau một lúc lâu Vân Thanh Tuyền bỗng nhiên nhắc tới.

“Không được!” Tư Đồ Thắng quả quyết cự tuyệt, “Võ công của người không giỏi, quá nguy hiểm.”

“Nhưng mà, Diệp bá bá nói võ công của ta đã có thể xuất sư, mặc dù xa không kịp người, nhưng cũng có thể đối phó được tình huống trên chiến trường, năm đó Diệp bá bá coi như quân y theo phụ thân người xuất chinh, không phải cũng bình an còn sống sao.”

“Ông ta?” Tư Đồ Thắng có chút khinh thường hừ một tiếng, “Ông ta về điểm kia công phu có thể sống tới ngày nay, chủ yếu là dựa vào vận khí.”

“Khụ —— ừm ——” Một tiếng ho khan kéo dài, Diệp Hồi Xuân nghênh ngang đi vào, cười nói với Tư Đồ Thắng: “Xem ra thương thế chuyển biến rất nhanh a, ta lại cho người hai thang thuốc, bảo đảm thuốc đến hết bệnh.”

Hừ, trong lòng Tư Đồ Thắng hừ lạnh một tiếng, người là muốn cho ta nhanh lên một chút đi gặp liệt tổ liệt tông nhà ta đi.

“Tư Đồ, Chung phó tướng ở phòng chính chờ người.” Sắc mặt của Diệp Hồi Xuân trở nên nghiêm túc dị thường.

“Đi.” Tư Đồ Thắng phát giác khác thường, buông chén đĩa xuống đi thẳng đi ra ngoài.

“Cái gì?! Lại có mười mấy tên lính ngã bệnh?” Tư Đồ Thắng giận dữ, từ trở lại đến bây giờ, đã có gần trăm tên lính bị bệnh, hơn nữa số người vẫn mỗi ngày đều đang gia tăng, “Chẳng lẽ là dính vào ôn dịch nữa sao?”

“Ta nhìn không giống, ngược lại giống như trúng độc.” Diệp Hồi Xuân nghiêm túc nói.

“Trúng độc? Độc gì?” Tư Đồ Thắng lạnh lùng hỏi.

“Một loại kiến lửa sinh trưởng ở tây phương hết sức hiếm thấy, trong sách ghi lại độc của nó có thể để cho người sốt cao không ngừng, giác quan tê dại, thậm chí sinh ra ảo giác, những triệu chứng này đều tương tự với triệu chứng của binh lính bị trúng độc.”

“Diệp đại phu có biết phương pháp giải độc?”

“Loại độc trùng này ta chỉ xem qua ở trong sách, cũng chỉ có thể thử phân phối giải được. Nhưng tốc độ truyền bá loại độc này so với ôn dịch nhanh hơn, vì không truyền nhiễm càng nhiều người hơn, ta nghĩ tốt nhất cách ly những binh lính bị trúng độc.”

“Cũng chỉ có như vậy.”

Mấy ngày tiếp theo Tư Đồ Thắng cũng ở lại trong doanh trấn an lòng quân, tràng bệnh khiến cho lòng người trong quân doanh bàng hoàng, bầu trời giáo tràng tựa như đều bị khói mù bao phủ.

Ngày hôm đó Tư Đồ Thắng đang tuần tra trong doanh, chợt nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc: “Tại sao người lại ở trong này?”

“Ta tới giúp Diệp bá bá đem thuốc phát cho binh lính.” Vân Thanh Tuyền xoa xoa mồ hôi trán nói.

“Trong này rất nguy hiểm, người mau trở về, thuốc đặt ở trong này, ta sẽ phái người phát.” Tư Đồ Thắng kéo Vân Thanh Tuyền đến một bên, dùng giọng ra lệnh nói.

“Diệp bá bá đã dạy ta y thuật, ta ở lại đây tổng có thể giúp một chút. Huống chi, không thấy được người, coi như trở lại trong phủ ta cũng sẽ thực không yên lòng, đêm không thể chợp mắt.”

Tư Đồ Thắng thấy tâm ý y đã quyết, cũng sẽ không ngăn trở thêm, chẳng qua là để cho y cẩn thận nhiều hơn liền lại đến nơi khác tuần tra. Đêm đến, trong giáo trường hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có một mình Vân Thanh Tuyền yên lặng luyện tập kiếm pháp.

“Người nào?!” Một cái thanh âm thô cuồng ở sau lưng vang lên, “Người là đội nào? Đã trễ thế này làm sao còn chưa đi nghỉ ngơi, tình huống bây giờ đặc thù, người còn không cần luyện công gấp gáp, cất giữ nhiều chút thể lực tương đối khá.”

Vân Thanh Tuyền quay đầu nhìn hắn, chỉ thấy người nói chuyện đại khái chừng năm mươi tuổi, khôi ngô cao lớn, mặt mũi dữ tợn, con mắt trái mang cái chup mắt, chắc hẳn là mù, hai tay chống gậy, ống quần bên phải trống trơn.

“Ta không phải binh lính.” Vân Thanh Tuyền lễ phép nói, “Ta chẳng qua là mượn sân nơi này luyện công.”

“Nga? Vậy ngươi là ai?” Người nọ nhìn bộ dáng Vân Thanh Tuyền tuần tú tựa như bạch diện thư sinh, trong lòng hồ nghi.

“Vân bối Vân Thanh Tuyền.”

Danh tự này thật giống như ở đâu nghe qua, người kia suy nghĩ, đúng rồi, không phải là phu nhân bị Thánh thượng gả cho tên tướng quân kia sao. Hừ, nguyên lai là một nam sủng.

“Trong này không phải địa phương ngươi nên tới, nhanh chút trở về, nếu không đã xảy ra chuyện gì tướng quân trách tội xuống lão phu cũng gánh không nổi.”

Vân Thanh Tuyền thấy giọng hần bỗng nhiên chuyển lạnh, không biết mình đã đắc tội hần ở điểm nào, vẫn khiêm tốn nói: “Ta chẳng qua là ở đây luyện công, không có việc gì, ngươi không cần phải lo lắng.”

Người nọ nhìn một chút tay Vân Thanh Tuyền đầy bọt nước, cười nhạt một chút liền xoay người rời đi. Vân Thanh Tuyền tiếp tục luyện tập, bằng vào trí nhớ nhớ lại bộ sách võ công của Tư Đồ Thắng. Ý biết, nghĩ muốn theo Tư Đồ Thắng xuất chinh, tất cần phải đề cao võ công của mình mới được. Vẫn nhớ bộ dáng cao ngạo của Tư Đồ Thắng khinh thường khi giao thủ cùng mình, đáng chết, rõ ràng cùng là Tư Đồ chiêu thức giống nhau, tại sao luyện lâu như vậy một chút tiến bộ đều không có. Vân Thanh Tuyền thầm mắng mình.

“Trời cũng sắp sáng, còn không đi sao?” Người chống quái tượng chẳng biết lúc nào lại đứng ở gần Vân Thanh Tuyền.

“Không được, thời gian của ta... Không nhiều lắm... Tất cần phải nhanh chóng luyện tập...” Vân Thanh Tuyền thở hào hển trả lời, y phục đã ướt mồ hôi, bị gió thổi hơi có chút lạnh, cầm kiếm tay đã bắt đầu không bị khống chế run rẩy.

8. Chương 8

Editor: Sakura Trang

“Đó là cái gì?” Người nọ bỗng nhiên chỉ bực ở bên cạnh.

“Là thuốc cho binh lính dùng, một hồi ta trực tiếp cầm đi trại lính.”

“Nói Như vậy, người giúp đỡ bên người Diệp đại phu, chính là ngươi?”

“Vâng.”

“Ngươi không nghỉ ngơi như vậy, thân thể không chịu nổi.”

“Ta nói qua, ta... Thời gian không nhiều lắm... Ách...” Vân Thanh Tuyền bỗng nhiên lão đảo một cái ngã xuống đất.

“Cho dù ngươi dựa theo chiêu thức của Tư Đồ Thắng luyện tập cũng vô ích.”

“Ta biết, ta không thần lực trời sanh như hần, nhưng cái này cũng tổng so với cái gì cũng không làm tốt hơn. Nếu không, coi như cứng rắn muốn đi theo, cũng là phiền toái.”

“Ngươi nếu biết mình không thần lực như hần, tại sao còn muốn luyện tập ngu xuẩn như vậy?”

“Có ý gì?” Vân Thanh Tuyền nghi hoặc nhìn hần.

“Từ nhỏ Tư Đồ Thắng lực cánh tay hơn người, loại lối đánh bá đạo loại này mặc dù nhìn như đơn giản, lại có thể đem ưu thế của hần phát huy đến trình độ cao nhất, phối hợp nội lực hùng hậu, từ đó uy lực đại tăng. Mà ngươi, căn bản không có loại ưu thế này, lối đánh như vậy ngược lại thành làm ngươi dừng bước không tiến lên được.”

“Này...” Trước mắt Vân Thanh Tuyền bỗng nhiên sáng lên, thật sâu làm một đại lễ, “Vãn bối cầu tiên bối chỉ điểm!”

“A?... Ta nào có cái gì có thể dạy bảo... Chẳng qua thuận miệng nói một chút mà thôi.”

“Tiền bối dường như cùng tướng quân rất quen thuộc.”

“Sự tích của hần, người trên giáo trường này đều biết.”

“Nhưng, không phải mỗi người cũng có thể kêu hần Tư Đồ Thắng.”

“Ách... Cái này...” Người nọ gãi đầu một cái, “Nói lọt nha, tính, nếu nói hết rồi cũng không quan tâm nói nhiều một chút, coi như là trả ân tình người vì các binh lính đưa thuốc.”

Hần nghiêm mặt nói: “Chế dịch chi đạo, nếu như không thể ở trong lực lượng áp đảo đối phương, cũng chỉ có thể dựa vào tấn công bất ngờ. Cho nên, bây giờ người cần luyện tập không phải lực lượng, mà là tốc độ.” Người nọ ngồi vào trên thềm đá, cởi giày bên chân trái ra, ở bên trong móc nửa ngày, móc ra một quyển sách thật mỏng vứt xuống bên người Vân Thanh Tuyền: “Đi về nhìn một chút, ngày mai nói cho ta người nhận thấy được gì trong đó.”

Vân Thanh Tuyền đối với phương thức vứt sách kỳ quái này rất là kinh ngạc, hơi sửng sốt một chút, vẫn là nhặt lên sách, cung kính nói: “Tạ tiên bối tặng sách.”

“Ta lại không nói đưa cho người.”

“Kia...” Trong đầu Vân Thanh Tuyền nghĩ, coi như là phải báo thù, lấy tài sản của tộc Bách Lý cũng là đầy đủ có thể ứng phó.

Trên mặt của người kia lộ ra thần sắc tham lam: “Nghe nói trong hầm rượu của phủ tướng quân vô số rượu ngon, thiếu một hai vò chắc không có vấn đề đi.” Dứt lời xoay người rời đi, “Ta chỉ uống nữ nhi hồng năm mươi năm a, ha ha...”

Hần rốt cuộc là người nào, liền trong phủ có nữ nhi hồng năm mươi năm đều biết. Xem ra, ta thật gặp cao nhân.

“Bây giờ tình hình bệnh dịch đã khống chế, binh lính trúng độc phần lớn cũng đã khỏi, chẳng qua là còn có hai mươi mấy người bởi vì trúng độc quá sâu, cho nên...” Diệp Hồi Xuân không có nói tiếp.

“Đã không cứu được sao?” Trong giọng nói của Tư Đồ Thắng nghe không ra cảm xúc.

“Lão phu vô năng, thẹn với bằng hiệu diệu thủ hồi xuân.”

“Diệp đại phu nghiêm trọng, không nghĩ tới những con kiến hôi Mạc Bắc kia lại biết dùng chiêu thâm độc như vậy, món nợ này, nhất định nhất định muốn bọn họ trả gấp đôi!” Tư Đồ Thắng siết chặt nắm đấm.

“Vì phòng ngừa bệnh độc lần nữa lan truyền, những binh lính kia, vẫn là...” Diệp Hồi Xuân không nói được.

“Ta biết. Người đâu, đi lấy rượu tốt nhất tới.” Tư Đồ Thắng đứng dậy đi ra ngoài, thâm trầm đối với Diệp Hồi Xuân nói, “Ông cũng đi chuẩn bị một chút đi.”

Tư Đồ Thắng xách rượu một thân một mình tiến vào khu cách ly trong doanh, lòng bàn tay siết chặt chai thuốc Diệp Hồi Xuân đưa cho hần.

“Đây là độc dược mãnh liệt, uống vào sẽ như ngủ vậy, sẽ không có thống khổ.”

“Tư Đồ tướng quân, tướng quân tới!” Không biết ai kêu một tiếng, mọi người rối rít ngồi dậy.

“Ta mang theo rượu ngon cho các anh em nếm thử một chút.” Tư Đồ Thắng chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, họ đều là những tướng sĩ tinh anh ngàn chọn vạn lựa, tự nhiên có thể phát giác chuyện trúng độc này có khác thường. Bọn họ sẽ nghĩ như thế nào chứ, phải thế nào đối mặt với việc tướng quân họ một đường đi theo lại muốn đích thân đưa bọn họ đi hoàng tuyền.

“Rượu thật là thơm a.” Tiểu Hồ tử Nhỏ tuổi nhất mở ra một vò rượu, nhất thời mùi rượu tràn ngập cả lều, “Đây là công tử Thánh thượng ngự ban cho, mọi người mau tới a, có rượu ngon uống.”

“Thật là thơm a, cho ta thêm một chén nữa.”

“Thật thống khoái, những ngày qua cũng không có uống đến rượu, cũng sắp không chịu nổi.”

“Này! Tiểu tử ngươi chừa chút cho ta a!”

“...”

Mọi người cùng Tư Đồ Thắng ngồi quây quần một chỗ, vừa nói vừa cười, miệng to uống rượu, hào phóng hát ca, biết mọi người từng cái ngã xuống, tiểu Hồ tử cuối cùng nằm ở trên đùi Tư Đồ Thắng, cười ngây thơ hồn nhiên, “Tướng quân... Bảo trọng!” Liền trong nụ cười như vậy vĩnh viễn thiếp đi.

Tư Đồ Thắng yên lặng đứng dậy, vì mỗi một người sửa lại y phục ngay ngắn, đem rượu còn dư lại vẩy các góc bên trong, đốt hỏa chiết, ở trong ngọn lửa hừng hực âm đạm rời đi.

9. Chương 9

Editor: Sakura Trang

Vân Thanh Tuyền như thường ngày mang nữ nhi hồng đến giáo trường tìm nhân quái nhân, nghe được tin tức quân doanh cháy vội vàng chạy tới. Sau khi biết tình huống từ Diệp Hồi Xuân liền tìm kiếm Tư Đồ Thắng khắp nơi, cuối cùng tại một xó xỉnh của giáo trường tìm được hắn đang uống rượu một mình.

“Không nên uống, ngươi đã say.” Vân Thanh Tuyền định đoạt lấy vò rượu trong tay hắn.

“Đừng để ý ta! Ta còn không có uống thống khoái đâu.” Tư Đồ Thắng hất tay Vân Thanh Tuyền ra, ánh mắt bị thương nồng đậm để cho Vân Thanh Tuyền đau lòng, “Ta còn không có uống thống khoái...”

“Di? Sao không có...” Tư Đồ Thắng quơ quơ vò không trong tay, tiện tay ném xuống đất.

“Trong tay ta còn nữa.” Vân Thanh Tuyền quơ quơ nữ nhi hồng trong tay, “Ta tới cùng uống với ngươi.”

Hai người chỉ như vậy dựa tường sóng vai mà ngồi, uống từng hớp từng hớp.

“Cái tên tiểu Hồ tử đó a, năm nay mới mười bảy tuổi.” Tư Đồ Thắng nhàn nhạt, hàm hồ không rõ vừa nói, “Gia gia của hắn là lão bộc nhà ta, là người nhìn ta lớn lên từ nhỏ, đối với ta rất là thương yêu. Hắn trước khi chết là ta cầu ta chăm sóc cháu trai của hắn, ta đã đồng ý hắn phải chăm sóc tiểu Hồ tử thật tốt, muốn cho hắn vượt hẳn mọi người...”

“Còn có người cà lăm kia, nói chuyện đều nói không sôi, thường xuyên bị mọi người cười nhạo. Lần đầu tiên lúc ta thấy hắn, hắn đi tới trước mặt ta, nói hắn rất ngưỡng mộ ta, nói cũng muốn trở thành tướng lãnh kiệt xuất như ta cái gì, nói một tràng, đều không có dừng lại một chữ, người ở chỗ này đều sợ ngây người... Ha ha... Trời biết những lời đó chính hắn lặp lại bao lâu...”

“Những thứ ngu ngốc kia đem ta làm tấm gương đi theo ta... Toàn đều chết ở trong tay ta... Ha ha...”

“Tư Đồ...” Vân Thanh Tuyền đau lòng nhìn hắn.

“Ừa! ~~ Khụ khụ ~ ủa ~” Tư Đồ Thắng tê tâm liệt phế ới ra.

“Tư Đồ!” Vân Thanh Tuyền vội vàng giúp hắn vỗ lưng.

“Ừa ~ ủa!” Tư Đồ Thắng ới rất lâu, hắn dường như cái gì cũng không ăn, trừ rượu cái gì đều không phun ra, cho đến vành mắt ửng đỏ, hắn mới mệt lả tựa vào trên tường.

“Coi chừng bị lạnh.” Vân Thanh Tuyền cẩn thận xê dịch thân thể của Tư Đồ Thắng, để cho hắn tựa vào trên người mình.

“Khó chịu... Lòng... Thật là khó chịu...” Tư Đồ Thắng mơ mơ màng màng nhẹ giọng nỉ non.

“Tư Đồ...” Vân Thanh Tuyền ôm lấy hắn, Tư Đồ Thắng yếu ớt này Tư Đồ Thắng sau hào quang chiến thần có máu có thịt, để cho lòng y đau.

“Đây là đâu? Ách... Đầu thật là đau...” Tư Đồ Thắng ôm đầu vẫn vô tri vô giác ngồi dậy.

“Người tỉnh.” Vân Thanh Tuyền bưng thuốc vào, “Mau thừa dịp nóng uống, để giải rượu.”

“Thuốc? Không uống!” Tư Đồ Thắng cau mày, chán ghét đem mặt chuyển hướng một bên.

“Người nghe lời, uống đầu liền hết đau.” Vân Thanh Tuyền tiếp tục khuyên.

“Nói không uống, lấy ra!” Tư Đồ Thắng căn bản không nghe, tùy ý nhứt đầu sắp nứt, hắn cũng chỉ dựa ở mép giường, khê cau mày, một cái tay vô lực khoác lên trên trán.

“Thiệt là, cũng không phải là kẻ người uống độc, rõ ràng uống là có thể khỏe hơn, tại sao hết lần này tới lần khác muốn chịu phần tội này.” Vân Thanh Tuyền ngoài miệng oán trách, hai tay cũng đã nhẹ nhàng ấn ở đầu Tư Đồ Thắng, lực độ vừa phải xoa bóp.

“Không thích, không thích mùi vị đắng như vậy.” Đồ Thắng mới đầu né tránh, nhưng cảm giác đầu dưới sự xoa bóp có quy luật của Vân Thanh Tuyền quả thật giảm bớt, cũng vứt bỏ ngăn cản.

“Ta biết a, ta cũng chuẩn bị xong mứt quả rồi.” Vân Thanh Tuyền như là oán trách nhẹ giọng nói, “Thuốc này a nhưng là ta khổ cực nấu nửa ngày đâu.”

“...” Tư Đồ Thắng hơi nheo mắt lại, nhìn một chút Vân Thanh Tuyền lại nhìn một chút thuốc, nhẹ giọng nói: “Lấy tới.”

Bưng lên chén uống một hơi cạn sạch, lập tức chau mày, vị đắng làm hắn buồn nôn. Vân Thanh Tuyền đúng lúc nhét một viên mứt tào vào miệng hắn, nhẹ nhàng vuốt ngực hắn.

“Tốt lắm, có thể.” Tư Đồ Thắng giơ tay lên ngăn lại nhưng may mắn thế nào lại nắm tay của Vân Thanh Tuyền, trong lòng thoáng qua một tia khác thường, nhìn Vân Thanh Tuyền, y chẳng qua là kinh ngạc nhìn chăm chăm tay bị cầm. Tư Đồ Thắng lập tức buông tay ra, có chút lúng túng quay đầu lại, hai người hồi lâu không nói.

“Ngày hôm qua, là người đưa ta về?” Tư Đồ Thắng trước dờ đi đề tài.

“Ừ.”

“Ta... Có nói gì với người không?” Tư Đồ Thắng cẩn thận hỏi.

Vân Thanh Tuyền tự nhiên biết hắn là chỉ cái gì, Tư Đồ Thắng người trọng sĩ diện như vậy, tự nhiên không muốn bị người thấy một mặt yếu ớt, nếu không cũng sẽ không một thân một mình uống rượu giải sầu, vì vậy cười cười nói: “Ta cũng uống say, không nhớ rõ.”

Trong đầu Tư Đồ Thắng nghĩ, đã sớm nghe Diệp Hồi Xuân nói qua Vân Thanh Tuyền là danh phù kỳ thật ngàn ly không say, y nói như vậy hiển nhiên là cho mình lưu mặt mũi, nhưng cũng chứng minh chuyện hắn lo lắng thật xảy ra, trong lòng có cảm động, có áy náy, có thẹn thùng, còn có một tia thoải mái không diễn tả được.

“Trẻ như vậy người đi giáo trường làm gì?”

“Luyện công a, đem võ công luyện giỏi người liền sẽ đồng ý ta theo người xuất chinh chứ?”

Tư Đồ Thắng hơi kinh hãi, khó trách gần đây cảm thấy y gây lợi hại, thì ra là đi luyện công. Ban ngày hỗ trợ giúp Diệp Hồi Xuân, buổi tối còn muốn đi luyện võ, thân thể như vậy làm sao ăn tiêu đâu. Liều mạng luyện tập như vậy, chính là vì theo ta xuất chinh sao?

“Tư Đồ? Người... Sẽ không đổi ý chứ?” Trên mặt Vân Thanh Tuyền biểu hiện bất an.

“Thử trước một chút nói sau.” Tư Đồ Thắng giơ tay lên một chương đánh về phía bả vai Vân Thanh Tuyền, một chương bình thường như vậy, vừa không tăng tốc độ cũng không biến hóa, nhưng Vân Thanh Tuyền vẫn đề cao cảnh giác, dựa theo độc nhãn quái nhân dạy dỗ như vậy lấy lui làm tiến lấy thủ vì công, nhanh chóng ra chiêu, tháo xuống phần lớn lực đạo một chương kia, nhưng vẫn là bị chương kia đánh tới ngã trên

giường. Trong ánh mắt trong suốt “Đã rất khá.” Tư Đồ Thắng khẽ nhếch khóe miệng, “So với trình độ ban đầu của ngươi là hơn nhiều rồi. Chiêu số của lão đầu kia không dễ lĩnh ngộ tốt như vậy, có thể trong vòng mấy ngày luyện thành như vậy, rất tốt. Chớ xem thường một chương kia, ta nhưng mà luyện suốt ba năm.”

“Ngươi biết vị tiền bối kia?”

“Dĩ nhiên, hần kêu Chung Liệt, mười năm trước là đệ nhất mãnh tướng của Nguyên quốc. Hồi nhỏ từng dạy ta võ nghệ, cũng coi là sư phó của ta.”

“Nói như vậy, chúng ta coi như là đồng môn rồi?” Trong mắt Vân Thanh Tuyền lóe ánh sáng, như vậy, có phải có thể cách hần gần hơn một ít hay không.

“Ông ta thu ngươi làm đồ đệ sao?”

“Ta gặp lại hần nhất định sẽ dập đầu hiến trà, bái ông ta làm sư phụ!”

10. Chương 10

Editor: Sakura Trang

“A a.” Tư Đồ Thắng bỗng nhiên cười, vuốt đầu Vân Thanh Tuyền, “Hần có thể đem nhược thủy chương đắc ý như vậy truyền cho ngươi, chắc hẳn đã nhận định ngươi tên đệ tử này nữa.”

“Nhược thủy sao? Thật không giống như tên võ công.” Vân Thanh Tuyền cảm thấy kỳ quái.

“Đúng vậy, thời gian trong đời vạn vật lấy nước là mềm mại nhất, nhìn như vô dụng nhưng chém không đứt, nhưng nó lại có thể mài mòn đá không đâu không có. Đây cũng là ảo diệu của nước, cũng là tinh túy của nhược thủy chương.” Tư Đồ Thắng có chút tự giễu cười cười; đáng tiếc đạo lý dễ hiểu như vậy ta liền đến gần đây mới hiểu được, “Nếu ngươi là sư đệ của ta, về sau sẽ chỉ cho người nhiều một chút.”

“Như vậy... Ngươi đồng ý ta xuất chinh?” Trong mắt Vân Thanh Tuyền tràn ra mong đợi.

“Bảo vệ tốt mình, nếu là mất mạng trở lại ta cũng không chịu trách nhiệm.” Tư Đồ Thắng đứng dậy, nhàn nhạt lưu lại những lời này.

*

“Ừa! —— Khụ khụ ~ ách ~ ủa ~” mới vừa ăn một chút, Vân Thanh Tuyền rất nhanh liền nôn hết ra ngoài, ngực cảm thấy buồn nôn, bức bối khó chịu.

“Công tử! Ngươi đây là làm sao? Không thoải mái sao? Muốn gọi Diệp đại phu tới xem một chút không?” Nguyệt Ảnh một bên vỗ lưng Vân Thanh Tuyền một bên lo lắng hỏi.

“Không có sao, không cần đi phiền toái Diệp bá bá.” Vân Thanh Tuyền xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, hồi tưởng mấy ngày này thân thể các loại khó chịu, “Chẳng lẽ...”

“Công tử, chẳng lẽ ngươi...?” Nguyệt Ảnh cẩn thận hỏi.

“Ngô...” Vân Thanh Tuyền nhẹ nhàng vuốt ve bụng bằng phẳng, “Chắc là... Đúng rồi...”

“A a, Nguyệt Ảnh chúc mừng công tử, ta liền đi nói cho tướng quân.” Nguyệt Ảnh nhảy cẫng hoan hô.

“Không được! Chuyện này không thể để cho người khác biết!” Vân Thanh Tuyền vội vàng ngăn cản.

“Vì, vì sao?” Nguyệt Ảnh không hiểu.

“Hần, đã đi xin Thánh thượng hạ lệnh xuất binh Mạc Bắc, nếu như biết ta mang thai hài tử, nhất định sẽ không để cho ta cùng đi.”

“Tướng quân cũng là vì Thánh thượng hạ lệnh xuất binh Mạc Bắc, nếu như biết ta mang thai hài tử, nhất định sẽ không để cho ta cùng đi.”

“Tướng quân cũng là vì tốt cho công tử, sợ thân thể công tử không chịu nổi.”

“Nhưng mà... Ở lại trong này ta sợ hơn, mỗi ngày nằm mơ đều là cảnh tượng hắc ở trên chiến trường đầm máu, ta sẽ càng không chịu được.”

“Nhưng mà... Công tử...”

“Tốt lắm, ta tự có chừng mực, chuyện này ngươi nhất định phải nghe ta, thay ta giữ được bí mật, được chứ?”

“Này... Nguyệt Ảnh biết.” Vân Thanh Tuyền thỉnh cầu ôn nhu như vậy, Nguyệt Ảnh vô luận như thế nào cũng không cách nào cự tuyệt.

“Đúng! Hoàng thượng! Ba ngày sau thần liền dẫn binh tấn công Mạc Bắc, nhất định sẽ không nhục sứ mạng!” Tư Đồ Thắng kiên định nói.

“Trẫm cho tới bây giờ đều tin tưởng năng lực của Tư Đồ tướng quân, nhưng Mạc Bắc là vùng đất hẻo lánh, dễ thủ khó công, người man di lại giỏi dùng cổ thi độc, lần này chinh chiến nhất định phải cẩn thận nhiều hơn, mỗi một vị tướng sĩ đều là con dân của trẫm, trẫm hy vọng có thể đem thương vong giảm tới nhỏ nhất.”

“Thần tuân chỉ! Thần nhất định sẽ có chuẩn bị mà chiến!”

“Ha ha, kìa Mạc Bắc liền giao cho Thắng nhi.” Nguyên đế mặt đầy hiền hòa đi xuống hoàng vị đỡ Tư Đồ Thắng dậy, “Năm không gặp, tới, để cho trẫm xem thật kỹ một chút, ừ, gầy không ít a, Nhưng mà ổn trọng hơn. Ha ha, tướng môn hổ tử, quả nhiên không giả.”

“Hoàng thượng quá khen!”

“Ha ha! Ngồi ở cái chỗ ngồi kia trẫm là Hoàng thượng, đi xuống, trẫm ngược lại là càng hy vọng người giống như khi còn bé như vậy kêu trẫm hoàng cữu.”

“Thần không dám!”

“Ha ha, thôi ~ gọi thân thiết như vậy cuối cùng chỉ có thể nhớ lại.” Nguyên đế vỗ vỗ bả vai Tư Đồ Thắng, “Nghe nói Thắng nhi gần đây mừng quý tử a.”

“Này... Là.”

“Sống cùng thánh đồng của Bách Lý tộc đó... Có tốt không?”

“Hoàng thượng...”

“Ha ha, những lời này trẫm đã sớm muốn hỏi, chính là không biết nói như thế nào. Năm đó tiên đế mang binh khởi nghĩa, khai sáng Đại Nguyên quốc, toàn dựa vào Bách Lý tộc xuất vốn chiêu binh mãi mã. Lúc ấy liền lập lời thề, như tiên đế có thể tự phong làm vương, liền muốn cùng Bách Lý kết làm thông gia đời đời, nếu có vi phạm, ắt gặp nạn diệt quốc.” Trong nụ cười của Nguyên đế mang ý này, “Trẫm biết hoàng tử chỉ có một mình con, Thắng nhi lại từ từ nhỏ tâm cao khí ngạo, lệnh con cưới một người nam tử, thật sự là ủy khuất người. Nhưng nếu như đem Bách Lý thị gả cho hoàng tử, rất khó bảo đảm bọn họ sẽ không can thiệp nội chính trong triều, từ xưa đến nay, bao nhiêu yêu phi hồng nhan họa thủy, họa quốc ương dân. Có lẽ là trẫm nghĩ cực đoan, nhưng thân ở ngôi vua, rất nhiều chuyện không thể không lo nghĩ cho đại cục, không thể không cẩn thận đề phòng.”

“Thần biết Hoàng thượng khổ tâm!”

“Ha ha, biết liền tốt, trẫm cũng biết Thắng nhi là hài tử biết lý lẽ.” Nguyên đế mỉm cười vỗ tay mấy cái, “Thắng nhi, con nhìn.”

Phía sau bình phong chậm rãi đi ra mấy mỹ nữ tuyệt sắc. Đứng thành một hàng yêu kiều cúi người.

“Đây là trẫm sai người công phu chọn lựa vũ cơ, coi như cho con đáp lễ, hy vọng có thể vì con bài ưu giải buồn.”

11. Chương 11

Editor: Sakura Trang

“Công tử, công tử! Tướng quân trở lại, còn mang về ~ sáu người nữ tử ~” Nguyệt Hà vừa chạy vừa kêu.

“Đừng kêu lớn.” Vân Thanh Tuyền ngoài miệng tuy nói như vậy, lòng trong cũng rất là bức bối, Bách Lý tộc không giống Nguyên quốc, vẫn là nhất phu nhất thê, nữ quyến trong Tư Đồ phủ cũng không nhiều, hôm nay Tư Đồ Thắng mang về những nữ tử này, để cho trong lòng Vân Thanh Tuyền cảm thấy rất là không thoải mái.

Sáu danh vũ cơ y theo quy củ sau khi đến thỉnh an Vân Thanh Tuyền liền rối rít thối lui. “Tướng mỹ nữ như thế nào chứ, so với công tử nhà ta kém xa đâu!” Nguyệt Hà không phục hừ hừ. Hắn ngược lại là nói không ngoa, Vân Thanh Tuyền tuy là nam tử, nhưng dung mạo tuấn tú thanh lệ, so với nữ tử càng hơn, càng hiếm có là đẹp đến hồn nhiên thiên thành không chút không làm bộ.

Trong lòng Vân Thanh Tuyền khó chịu, dẫn đến trong bụng cũng từng trợn co rút đau. Không khỏi thăm chửi mình xưa nay tự phụ tâm tính đậm bạc, lúc nào lại trở nên ghen tỵ tựa như nữ tử vậy, không biết bao dung.

Nghe người nói người không ăn cơm tối, không thoải mái sao?” Tư Đồ Thắng vừa nói vừa đi vào.

Vân Thanh Tuyền thấy hắn một thân trường bào giáng hồng thêu màu vàng tường vân ám vân, tóc đen dùng ngọc quan bằng ngà voi cố định, mày kiếm mắt sáng, anh khí bức người, giống như thiên thần. Chẳng biết tại sao trong lòng ghen tức nồng hơn, chính đang vì thay đổi của mình mà phiền lòng, lúc này lại đem một khang tức giận rải đến trên người Tư Đồ Thắng, Vân Thanh Tuyền nhíu mày nói: “Quả thật không thoải mái, rất không thoải mái, tướng quân hôm nay thu hoạch rất phong phú a, đừng bởi vì ta làm hỏng hứng thú, giờ phút này ngài vẫn là di chuyển về biệt uyển tốt hơn.”

“Người lời này có ý gì.” Tư Đồ Thắng cau mày hỏi.

“Tướng quân cần gì phải giả bộ hồ đồ, Thanh Tuyền nói ngài chẳng lẽ nghe không hiểu?” Vân Thanh Tuyền không nghe theo không buông tha nói.

“Người kết quả muốn nói cái gì? Không biết tức cái gì?” Biểu tình của Tư Đồ Thắng lại nghiêm túc mấy phần, trong mắt cũng nhiều chút hàn ý.

“Ta làm sao dám tức giận, chẳng qua là ta mệt mỏi phải nghỉ ngơi, ngài vẫn là đến với người có thể vì ngài bài ưu giải buồn đi!” Dứt lời Vân Thanh Tuyền xoay người không nhìn hắn nữa, một bộ tư thái tiền khách. Phía sau là tiếng bước chân Tư Đồ Thắng phát tay áo mà đi xa, lòng của Vân Thanh Tuyền cũng từng chút trầm xuống.

Một người dựa ở mép giường, trong bụng đau đớn càng ngày càng hơn, “Ách... Liền con cũng ở đây thay hắn hả giận... Hành hạ ta sao...” Hai tay Vân Thanh Tuyền đè lại bụng co rúc ở trên giường: “Ta đây là làm sao, chẳng phân biệt được phải trái liền lấy hắn hả giận, hắn có lòng tốt tới thăm ta a, làm sao có thể như vậy không biết điều, thật là đáng chết. Ách ừ ~~ hắn, nhất định tức giận đi, tự nhiên làm nơi trút giận, ai cũng biết tức giận đi, hướng chi, hắn nhưng là chiến thần Tư Đồ Thắng a, người tâm cao khí ngạo như vậy, sau này, cũng sẽ không tới nhìn ta đi ~~ ách ~~ thật là không có tiền đồ, làm sao càng đau càng nghĩ hắn đâu ~~ “

Cửa chỉ một tiếng bị đẩy ra, một cái thanh âm lạnh lùng nói: “Diệp Hồi Xuân để cho ta chuyển giao cho người.”

Ách ~~ ai? Thanh âm của Tư Đồ Thắng ~ a ~ ta là đau ngu sao, cũng xuất hiện ảo giác, nhưng vẫn hơi mở đôi môi nứt nẻ, yếu ớt kêu một tiếng: “Tư Đồ...”

“Người cuối cùng làm sao?!” Tư Đồ Thắng vội vàng chạy đến mép giường, thấy Vân Thanh Tuyền sắc mặt tái nhợt, co lại thành một đoàn, trong lòng khẩn trương, “Rất khó chịu sao? Khó chịu chỗ nào?”

Thật sự là hần, trong lòng Vân Thanh Tuyền đại hỉ, cố gắng nặn ra một nụ cười yếu ớt: “Không quan hệ, chẳng qua là ~ ách

ăn hư ~ “

“Ăn hư sẽ đau thành như vậy sao?” Tư Đồ Thắng nghi hoặc nhìn tay hần ôm lấy bụng, nghĩ đến có người nói qua, thánh đồng có thể mang thai sinh con giống như nữ tử, tuy không có kinh nguyệt như nữ tử, nhưng mỗi tháng cũng luôn sẽ có mấy ngày không thoải mái như vậy. Đường như biết cái gì, nhẹ nhàng ôm lấy Vân Thanh Tuyền, tay vận nội lực, dán vào trên bụng y.

Vân Thanh Tuyền cảm thấy trên bụng một cổ khí tức ấm áp từ ngoài tiến vào trong thân thể, hơi thở kia hùng hậu ôn hòa, khiến cho y dần dần bình tĩnh, đau đớn trong bụng cũng giống như bị cổ khí tức kia trấn an, dần dần chậm xuống.

“Cái đó ~ còn đau lắm không?” Tư Đồ Thắng sửa lại một chút tóc trên trán y.

“Ừ... Tốt hơn nhiều... Ừ... Thật xin lỗi.” Trong lòng Vân Thanh Tuyền như có thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng nhưng chỉ nói ra ba chữ này.

“Hừ ~ đừng nói chuyện, nhắm mắt nghỉ ngơi một hồi. Những chuyện khác, chờ người đỡ, tính sổ sau!” Tư Đồ Thắng đắp kín chắn, cũng đem mình bao đi vào, hai người chỉ ôm nhau như vậy, một đêm vô mộng.

Tư Đồ Thắng thật sớm tỉnh lại, nhìn gò má Vân Thanh Tuyền bên cạnh, dường như ngủ coi như an ổn, chẳng qua là lông mày vẫn hơi nhíu. Trong lòng Tư Đồ Thắng cũng là buồn bực, làm sao trở về, lớn như vậy lần đầu bị người coi là nơi trút giận, nếu là trước kia, mình sẽ làm gì, hần sẽ để cho người kia cũng không thể tức giận nữa, nhưng vì cái gì, rõ ràng bị hạ lệnh trục khách, rõ ràng đã xoay người rời đi, trước mắt vẫn là sẽ hiện ra dung nhan tiêu tụy kia đâu, lấy lý do là đồng ý thỉnh cầu của Diệp Hồi Xuân, nhắm mắt trở lại đưa đồ, hoặc là nói, trở lại nhìn y.

“Nha!” Vân Thanh Tuyền hơi hé mắt, thấy đôi mắt đẹp của người kia nhìn chằm chằm mặt mình, thần sắc trong mắt nhưng là phức tạp thay đổi, sợ hết hồn.

“Hừ được người?” Vẫn là giọng điệu nghe không ra cảm xúc.

“Ngạch ~ có chút ~ a ~ “

“Thật là nhát gan. Khá hơn chút nào không?”

“A? Nga ~ ừ ~ “

“Đứng lên ăn một chút gì đi, tối hôm qua chưa ăn cơm, không đói bụng sao.”

“Cái này...” Vân Thanh Tuyền quả thật không có khẩu vị không có gì, nhưng một đêm có Tư Đồ Thắng làm bạn, là y có tâm tình ăn đồ, “Tối...”

12. Chương 12

Editor: Sakura Trang

“Liên... Hai người chúng ta?” Vân Thanh Tuyền thấy Tư Đồ Thắng đã tự mình ăn, có chút nghi ngờ hỏi.

“Nếu không thì sao?” Tư Đồ Thắng nghi hoặc nhìn hần.

“Ừ... Ta là muốn nói... Ngày hôm qua... Hoàng thượng ban cho người mỹ nhân... Ngạch... Các nàng không ăn sao?” Vân Thanh Tuyền ấp úng cố làm bình tĩnh hỏi.

“A? ~ nga

các nàng a ~ hạ nhân của biệt uyển tự sẽ an bài thỏa đáng.”

“A ~ thiết là ~” Vân Thanh Tuyền tự giấu cười một tiếng, tự mình không được tự nhiên một trận, thì ra hần căn bản không đem chuyện này để ở trong lòng. Ta lúc nào trở nên đa nghi như vậy, nhỏ nhen như vậy? Buồn lo vô cớ muốn những thứ chuyện không căn cứ này, thật là một chút cũng không tác phong của ta. Thật là muốn đi ra ngoài gặp một chút cảnh đời, tổng giấu ở trong phủ này, thật sẽ thành ngu.

“Nguyệt Hà, múc cho ta chén cháo.” Tảng đá trong lòng rơi xuống đất, Vân Thanh Tuyền mới cảm giác được dạ dày của y đang không ngừng nhắc nhở y: “Thật đói ~”

Vân Thanh Tuyền lấy thân phận quân y theo Tư Đồ Thắng xuất chinh, mỗi ngày vì tướng sĩ bị thương chữa trị bằng bó đã làm y mệt mỏi không chịu nổi, phản ứng ghen mãnh liệt khi mang thai càng làm y khổ không thể tả, nhưng mỗi lần đêm khuya vắng người, bị tiểu phá đầu trong bụng dần dần lớn lên chơi đùa không cách nào chìm vào giấc ngủ, thấy dung nhan ngủ say của bên người kia, nghe được hơi thở vững vàng kia, liền sẽ cảm thấy khổ nữa đau nữa đều đáng giá.

“Tê ~ ách ~” vốn là ngủ không trầm Vân Thanh Tuyền bị từng trận muốn ói đánh thức, nghe tiếng huyền não phía bên ngoài từ xa đến gần, hơi kinh hãi, “Có người sao?”

“Hừ!” Tư Đồ Thắng bên cạnh cũng bị thức tỉnh, đè lại miệng Vân Thanh Tuyền tỏ ý y đừng lên tiếng, đem kiếm rút vào trong tay y, cẩn thận đứng dậy thắp sáng cây nến. Bỗng nhiên bóng đen chớp động, thị vệ ngoài cửa lần lượt ngã xuống.

Vân Thanh Tuyền còn chưa phản ứng kịp, Tư Đồ Thắng đã cùng thích khách chém giết.

“Có thích khách! Nhanh! Bảo vệ tướng quân!”

Tướng sĩ rối rít chạy tới, Vân Thanh Tuyền cũng muốn đi trợ giúp Tư Đồ Thắng một tay, nhưng hài tử trong bụng như là bị kinh sợ vậy, từng trận đau bụng khiến cho y như thế nào cũng không đề được sức lực. Huyết sắc trong mắt Tư Đồ Thắng càng thêm đậm hơn, quanh thân còn quần sát khí làm người ta hít thở khó khăn, thần sắc bình thản như trước không nhìn ra chút nào sợ hãi, tựa như những người này không phải thích khách muốn lấy tính mệnh của hắn, mà chẳng qua là đang bồi hắn luyện võ mà thôi. Hắc y nhân từng cái đổ máu tại chỗ, khiến cho dạ dày của y từng trận buồn nôn.

“Ừa! Khụ khụ ~ ủa!” Vân Thanh Tuyền không thể ức chế nôn nước chua.

“Thanh Tuyền! Cẩn thận!” Tư Đồ Thắng bỗng nhiên quát một tiếng, nhanh chóng chuyển qua bên người y, một kiếm phi ra, liền đem nửa cái đầu hắc y nhân đang chuẩn bị đâm về phía Vân Thanh Tuyền chặt xuống, máu tươi bắn ở trên trường bào màu trắng của Vân Thanh Tuyền hết sức nhức mắt, nhìn con mắt giật dữ lộ ra khỏi nửa cái đầu, kinh khủng dữ tợn giống như ác quỷ vậy.

“A! ~” Trong bụng một trận đau đớn kịch liệt khiến cho Vân Thanh Tuyền không khỏi kêu đau, hai tay ôm lấy bụng ngã ngồi trên đất.

“Thanh Tuyền! Người làm sao? Bị thương sao?” Tư Đồ Thắng vội vàng đi tới ôm lấy y.

“Thật là đau... Tư Đồ... Bụng thật là đau...” Vân Thanh Tuyền nắm ống tay áo của hắn rên thốt khổ.

“Ách!”

“A

“

Trước khi Vân Thanh Tuyền té xỉu, y thấy được biểu tình thống khổ của Tư Đồ Thắng cùng với chuôi lợi kiếm xuyên thấu bả vai hắn.

“Tư Đồ ~ Tư Đồ!” Vân Thanh Tuyền tỉnh lại lần nữa, đã nằm ở trên giường, chung quanh tràn ngập mùi thuốc gay mũi. Tư Đồ Thắng ngồi ở mép giường, trên mặt tái nhợt nhưng biểu tình nghiêm túc.

“Tư Đồ ~ người, người bả vai ~” thấy băng vải trên vai phải Tư Đồ Thắng, lòng Vân Thanh Tuyền từng trận trều đau.

“Tại sao gạt ta?” Giọng Tư Đồ Thắng lạnh như băng.

“A?”

“Người cũng mang thai bốn tháng rồi, bản thân sẽ không không cảm giác được sao?” Lời nói của Tư Đồ Thắng không có chút nhiệt độ nào, khiến cho Vân Thanh Tuyền không khỏi lạnh run.

“Tư Đồ, thật xin lỗi, ta, ta là sợ người không dẫn ta tới, cho nên mới...”

“Cần quấy! Đơn giản là cần quấy!” Huyết sắc trong mắt Tư Đồ Thắng dần dần tràn ra, mặt mũi lãnh khốc giống như tu la, “Như vậy nói trước khi người xuất chinh cũng đã biết bản thân mang thai hài tử.”

“Ta...” Vân Thanh Tuyền không biết giải thích như thế nào mới có thể lắng xuống giải thích như thế nào của hắn.

“Người làm việc sẽ không phân nặng nhẹ sao? Người có biết hậu quả người làm như vậy là cái gì hay không? Người có biết tình thế hôm nay ta đều không cách nào bảo đảm có thể bình an đưa người trở về hay không? Người...” Tư Đồ Thắng bỗng nhiên dừng lại khiển trách, nhún mày, bằng vải trên vai, một đóa hoa sen máu càng ngày càng tràn ra.

“Tư Đồ, người, vết thương người nứt ra, nhanh để cho ta nhìn một chút!” Vân Thanh Tuyền giùng giàng đứng dậy.

“Dừng đừng ta!” Tư Đồ Thắng nghiêm nghị quát lên, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén xuyên qua thân thể Vân Thanh Tuyền. “Đang suy nghĩ như thế nào trước khi đưa người trở về không cho phép người rời khỏi cái doanh trường! Ta, không muốn nhìn thấy người nữa! Dứt lời liền xoay người rời đi, lưu lại Vân Thanh Tuyền một người chán nản ngã xuống giường, nhẹ nhàng vuốt ve bụng vẫn bằng phẳng, buồn bã nói: “Nghe được sao? Hắn nói, không muốn nhìn thấy ta nữa... Cha thật là vô dụng a, cố chấp theo tới, nhưng còn là trở thành gánh nặng của hắn. Nếu như không phải là hắn phân thân vì ta, hắn là sẽ không bị thương đi. Vết thương kia nhất định rất đau đi...” Nước mắt theo khóe mắt Vân Thanh Tuyền không tiếng động rơi xuống.

13. Chương 13

Editor: Sakura Trang

Sau khi có thể xuống đất đi đi lại lại, chuyện thứ nhất Vân Thanh Tuyền làm chính là đi thăm Tư Đồ Thắng. Nhưng y lại sợ Tư Đồ Thắng mất hứng, trái lo phải nghĩ, liền ở đêm đến đứng ở bên ngoài doanh trường của Tư Đồ Thắng nhìn quanh bên trong, thấy ánh nến của hắn đã tắt, nhưng vẫn chậm chạp không bỏ được rời đi. Thị vệ bên ngoài lẽo biết quan hệ của y và Tư Đồ Thắng, cũng không nhiều ngăn trở. Biết qua bao lâu, bên trong truyền tới thanh âm lạnh lùng: “Còn không đi sao? Lời của ta người coi như gió thoảng bên tai sao?”

“Tư Đồ... Không phải vậy... Ta... Chỉ là muốn nhìn người một chút...” Nhất thời Vân Thanh Tuyền không biết nói cái gì cho phải, dứt khoát lấy dũng khí đến gần bên trong trường. Mượn ánh trăng mờ tối, thấy Tư Đồ Thắng đang dựa ở trên giường, nhìn chăm chú y.

“Tư, Tư Đồ ~”

“Người muốn gặp ta.”

“Là ~ ta, ta chờ thêm một lúc, chỉ một lúc ~” Vân Thanh Tuyền yếu ớt nói: “Người thương, khá hơn một chút sao?”

“Không tốt.” Tư Đồ Thắng tựa như giận dữ nói.

“Còn, vẫn là rất đau không?”

“Ừ, đau đến muốn mắng người.”

“Vậy, người mắng ta tốt lắm.” Vân Thanh Tuyền nhẹ nhàng đi tới, thấy băng vải trên vai hần vẫn có vết máu loang lổ, “Tại sao vết thương sẽ còn nứt ra?”

“Trên thân kiếm có độc, cho nên không dễ dàng khép miệng.” Tư Đồ Thắng nhàn nhạt nói, tựa như người bị thương không phải mình.

“Cũng, đều là ta không tốt! Đều là ta, ta thật là vô dụng! Hại người vì ta chịu khổ!” Vân Thanh Tuyền khóc thút thít, “Ta, thậm chí ngay cả người chết đều sợ! Phế vật! Ta thật là phế vật vô dụng!” Vân Thanh Tuyền kích động nói, tay nắm chặt thành quyền, móng tay bấm thật sâu rơi vào trong thịt.

“Nói nhăng gì đấy.” Tư Đồ Thắng cố hết sức đưa tay phải ra, khoác lên trên bụng còn không rõ ràng của Vân Thanh Tuyền, nhẹ nhàng vuốt ve, dùng một ngữ điệu hiếm thấy ôn nhu nói: “So với người vì ta chịu khổ, đau đớn do chút thương thế này lại coi là gì đây.”

“Tư Đồ...” Vân Thanh Tuyền thụ sủng nhược kinh nhìn hần.

“Cũng bốn tháng rồi, ta lại một chút đều không nhận ra đâu, thật là phụ thân không xứng chức a.”

“Sao có thể chứ, người thiên vạn không muốn nghĩ như vậy, là ta không tốt, là ta vì muốn đi cùng người mà gạt người. Huống chi ~~ người lại không mang thai hài tử bao giờ, có một số việc, người tự nhiên không phát giác ra.”

“Vậy trước kia người, đã từng giết người sao?”

“Dĩ nhiên không!” Mặc dù Vân Thanh Tuyền từ mười hai tuổi vì để có thể trở thành người bên cạnh Tư Đồ Thắng mà bắt đầu luyện võ, nhưng chưa bao giờ đối chiến với người khác, chớ đừng nói chi là giết người.

“Người lại chưa từng giết người, thấy loại tình cảnh đổ máu này tự nhiên sợ, làm sao có thể nói mình vô dụng đâu.”

Vân Thanh Tuyền dường như không dám tin tưởng đây là lời mà xưa nay chỉ cảm thấy hứng thú đối với cường giả như Tư Đồ Thắng nói ra, “Tư Đồ, vậy người, vậy người không giận ta?”

“Tức giận có ích lợi gì, chẳng qua là bây giờ tình cảnh chúng ta, tùy tiện đưa người trở về có thể sẽ dễ cho người nguy hiểm hơn.” Tư Đồ Thắng bắt đầu dãn dĩ thả dài, “Cho nên, trước mắt người sợ rằng còn muốn ở đây nghỉ ngơi một đoạn lúc thời gian.”

“Thật? Quá tốt.” Vân Thanh Tuyền cao hứng nói, “Ta không muốn đi, nếu như sẽ không cho người thêm phiền toái, ta nghĩ, ta muốn lưu ở bên người người.”

“Thêm phiền toái sao?” Tư Đồ Thắng cười khẽ, nhẹ nhàng ôm Vân Thanh Tuyền vào trong ngực, “Biết không, đêm trên chiến trường, rất lạnh, mỗi đêm có người ở bên người bầu bạn, cảm thấy sẽ ấm áp rất nhiều.” Thuận thế đem Vân Thanh Tuyền áp ngã xuống giường, ngón tay nhẹ nhàng ở trên người y dạo chơi, “Người nói, tại sao người ấm áp như vậy chứ? Người cũng như tên, thật đúng là giống như một suối nước nóng đâu.”

“Đừng ~~ Tư Đồ ~~ đừng như vậy ~~” Vân Thanh Tuyền giãy dụa thân thể, y đang mang thai, vốn là hết sức nhạy cảm, mấy động tác này của Tư Đồ Thắng, càng đưa đến trên người y từng trận run rẩy, ngay cả hô hấp đều không vững vàng.

“Tại sao không thể như vậy a.” Quanh thân Tư Đồ Thắng giống như ngọn lửa nóng bỏng vậy.

“Bên ngoài ~~ ách ~~ còn có ~~ còn có thị vệ đâu ~~ đừng ~~” Vân Thanh Tuyền đã bị Tư Đồ Thắng chơi đùa ra mồ hôi mỏng cả người,, nhưng vẫn là kháng cự.

“Tê

” Tư Đồ Thắng cau mày rên rỉ, “Người đụng phải vết thương của ta, nếu là nứt ra, sẽ thật là đau.”

“Đúng, thật xin lỗi ~~” Vân Thanh Tuyền vừa nghe Tư Đồ Thắng nói đau, lập tức ngưng phản kháng, ngoan ngoãn để cho hần sờ trên dưới.

A a, như vậy thì tin, thật là một đứa ngốc. Trong đầu Tư Đồ Thắng nghĩ. Thế nhưng rên rỉ thở gấp liên miên cùng mắt hơi hé mở khiến cho trong lòng hần rạo rực.

“Ta nói qua, tính sổ sau.” Tư Đồ Thắng ghé vào bên tai Vân Thanh Tuyền khiêu khích.

“Bây giờ ~~ ta liền muốn ~~ hung hãn ~~ ăn —— ngươi!” Vết hôn điên cuồng in toàn thân Vân Thanh Tuyền.

“Ách ừ... Nga... A...” Vân Thanh Tuyền cũng không để ý ngoài cửa có người hay không, tiếng kêu tựa như thống khổ càng tựa như sung sướng.

“Ta muốn tiến vào ~~” Tư Đồ Thắng ôm chặt y, dáng người cao ngất.

“Thật là đau!” Vân Thanh Tuyền đau kêu to, “Nhẹ ~~ nhẹ một chút ~~ Tư Đồ ~~ ừ ~~ “

“Thanh Tuyền ~~” Tư Đồ Thắng ôn nhu kêu tên Vân Thanh Tuyền.

“Ừ... A... Là ta... Tư Đồ... Tư Đồ... A...” Vân Thanh Tuyền nhưng ngẩng cao.

“A ~~ thích không ~~” Tư Đồ Thắng thở dốc thô trọng nói.

“Ừ... Nga... Tư Đồ... Ừ...” Vân Thanh Tuyền chẳng qua là rên rỉ từng tiếng.

“Gọi như vậy mất hồn a, chắc là thích.”

“Ừ... Tốt... Thật thích... Tư Đồ... Ta... Muốn...”

“A!!”

“A ~~ “

14. Chương 14

Editor: Sakura Trang

Lúc đạt đến cao triều, hai người gần như là đồng thời rên rỉ thánh tiếng. Thở dốc thô trọng dung hợp lẫn nhau chẳng phân biệt được của ai, lòng của hai người, cũng dường như dần dần dung hợp.

“Loại chuyện này, cũng làm qua nhiều lần, vẫn sẽ đau như vậy sao?” Tư Đồ Thắng ngưng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt của Vân Thanh Tuyền, đau lòng hỏi.

“Ừ...” Vân Thanh Tuyền có chút yếu ớt đáp lời.

“Ai

thật là làm khó ngươi.” Tư Đồ Thắng chơi đùa tóc dài của y.

“Không sao, loại đau đớn này, là, là chứng minh khi ngươi và ta hòa thành một thể a.” Vân Thanh Tuyền vốn là xấu hổ, một câu còn chưa dứt mặt cũng sớm đã đỏ bừng.

“Đứa ngốc ~” Tư Đồ Thắng đem Vân Thanh Tuyền ôm ở trong ngực, trong lòng rung động: Tư Đồ Thắng, ngươi kết quả có cái gì tốt, đáng giá y đối với ngươi như vậy.

Cảm xúc mạnh mẽ sau hai người cũng tỏ ra mệt mỏi không chịu nổi, không bao lâu liền lần lượt thiếp đi. Trong mộng, Vân Thanh Tuyền lại thấy một màn huyết sắc nhức mắt một mảnh kia, nửa cái đầu kia một mực lơ lửng ở bên người y.

Bỗng nhiên thức tỉnh, đã là cả người mồ hôi lạnh, nghe được hô hấp đều đều sau lưng, trong đầu nghĩ khá tốt không có đem hấn đánh thức. Tựa như giận dỗi dùng sức gõ xuống đầu: “Vô dụng! Vẫn hoàn vô dụng!”

“Coi như ngươi đem đầu đưa gõ phá, không thể quên được vẫn là không thể quên được.” Sau lưng truyền tới một thanh âm hài hước mang theo mấy phần lười biếng.

“Vẫn là đánh thức ngươi, thật là...” Vân Thanh Tuyền ách náy nói.

“Ừ ~ tê ~” một tiếng rên rỉ nhỏ, Tư Đồ Thắng có chút cố hết sức trở mình, từ phía sau vòng lấy thân thể của Vân Thanh Tuyền.

“Lại đau? Đã nói với ngươi nằm cẩn thận đừng động, làm sao cũng không nghe đây.” Vân Thanh Tuyền tuy lên tiếng trách cứ, nhưng trong giọng nói tràn đầy đau lòng.

“Không có chuyện gì, bất quá là làm vết thương nứt ra một chút, không có gì lớn.” Tư Đồ Thắng nói vân đạm phong khinh.

“Vậy ngươi mới vừa không phải còn la hét đau chết luôn sao.” Vân Thanh Tuyền nhỏ giọng lầm bầm.

Tiểu đũa ngốc, đó bất quá là tiểu mưu kế ép ngươi đi vào khuôn khổ a. Tư Đồ Thắng cười thâm. “Nằm mơ thấy chuyện đáng sợ?”

“...”

Thấy Vân Thanh Tuyền yên lặng không nói, Tư Đồ Thắng đem chóp mũi cọ trên gáy y, kiên nhẫn nói: “Không nên tự trách, lần đầu tiên ra chiến trường cũng là như vậy. Ta lần đầu tiên theo cha xuất chinh, còn bị dọa đến tè trong quần đâu.”

“Nhưng... Ngươi lần đầu tiên xuất chinh chỉ có mười bốn tuổi a.”

“Sợ hãi đối với tử vong, phần lớn đều là đều là giống nhau. Nhưng nếu đã đến đây, liền tất cần phải đối mặt cái chết, phải nhanh một chút vượt qua loại sợ hãi này, đây là một trong những cơ sở có thể còn sống trở về, biết chưa?”

“Ừ.”

“Ta sẽ giúp ngươi, yên tâm đi.” Tư Đồ Thắng tựa như dỗ hài tử vỗ nhẹ Vân Thanh Tuyền, “Thời gian còn sớm, ngủ một hồi đi.”

...

“Tướng quân!”

“Chuyện gì?” Tư Đồ Thắng cảnh giác ngồi dậy.

“Trong thích khách có một nữ tử, đã, nhanh không xong.”

“Ta không phải đã nói muốn lưu người sống sao?!” Tư Đồ Thắng nghiêm nghị nói, “Không nên đối với nàng dụng hình nữa, để cho Trương đại phu đi xem một chút.”

“Thuộc hạ đã mời Trương đại phu đi, hần nói, nữ tử kia bản thân liền bị nội thương rất nặng, có thể kiên trì đến bây giờ, đã đúng là không dễ.”

“Ta theo ngươi đi xem một chút!” Tư Đồ Thắng âm thầm lầm bầm, trước khi chết tổng muốn hỏi ra chút gì.

Vân Thanh Tuyền bất chấp mang thai đưa tới choáng váng đầu hoa mắt, vội vàng đuổi theo Tư Đồ Thắng. Trong doanh trường nhốt phạm nhân tràn ngập mùi máu tanh làm người ta nôn mửa, Vân Thanh Tuyền cố gắng chế trụ cảm giác buồn nôn mang tới trận trận khó chịu, thích khách cầm đầu đang bị buộc vào trên cái giá, dùng roi da tẩm nước muối quất mạnh, nhưng người nọ cũng coi là một xương cứng, trên người đã bị đánh trầy da sứt thịt, nhưng thủy chung cắn chặt hàm răng không chịu rên rỉ một tiếng.

“Nữ nhân, muốn chết cũng không dễ dàng như vậy.” Tư Đồ Thắng nâng cằm nữ thích khách đó lên, “Nói cho ta, là ai phái các ngươi tới hành thích ta? Các ngươi xâm phạm biên giới Đại Nguyên ta, đầu độc binh lính quân ta, có mưu đồ gì?”

“Phi!” Một búng ngón máu nhỏ lên cổ áo Tư Đồ Thắng.

“Ngươi! Hừ! Không biết phải trái!” Tư Đồ Thắng tức giận bóp cổ nữ nhân kia, mắt thấy nàng muốn nghẹt thở mà chết, bỗng nhiên Tư Đồ Thắng tựa như thấy cái gì thân thể run lên, ngay sau đó dừng lại, hai tay xé ra cổ áo nữ nhân kia, ở nơi ngực nàng, bắt gặp in một đường ấn màu tím đen.

“Ngươi! Làm gì?! Khốn kiếp!” Ngươi nữ tử kia hiển nhiên bị giật mình, liều mạng giãy giụa.

“Trân nhi! Khốn kiếp! Người muốn làm gì?!” Thích khách bị đánh máu tươi đầm đìa kia bỗng nhiên rống giận, “Người đừng đụng nàng! Nếu không ta tuyệt sẽ không bỏ qua người!”

“Im miệng!” Tư Đồ Thắng vung tay lên, một trận ác liệt chưởng phong bổ đến, “Tiểu Thiên!!”

Vân Thanh Tuyền thấy người nữ tử kia kêu khóc đến thê lương, vội vàng phong bế huyết đạo của nàng, để tránh nàng khí huyết sôi trào mà chết.

15. Chương 15

Editor: Sakura Trang

“Người bình tĩnh một chút, hấn chẳng qua là ngất đi, cũng chưa chết.” Vân Thanh Tuyền thấy Tư Đồ Thắng nhìn chăm chăm đầu tay kia gần người, nhẹ nhàng nói: “Nàng nội thương nghiêm trọng như vậy, chắc là một chưởng này gây ra.”

“Các người... Đám quỷ quân tử này! Khụ khụ... Lấn hiếp người quá thậm chí!... Rõ ràng... Khụ khụ... Rõ ràng ám toán chúng ta trước... Nhưng cần ngược một cái!” Nữ nhân bị phong bế huyết đạo, ánh mắt hung tợn nhìn chăm chăm Tư Đồ Thắng cùng Vân Thanh Tuyền, dường như phải đem bọn họ rút gân lột da.

“Nữ nhân!” Tư Đồ Thắng nghiêm nghị nói, “Người nói ta sẽ nhớ, nếu như bị ta phát hiện người nói láo một chữ, ta nhất định sẽ để cho người sông – không – bằng – chết!” Đứng dậy đi ra doanh trường, nói với thị vệ: “Phải thêm người, nhất định coi trọng bọn họ.” Lại nói với Trương đại phu: “Chữa khỏi nữ nhân đó, không quan tâm dùng bao nhiêu dược liệu quý giá, ta muốn nàng còn sống!”

“Cút ngay! Ai muốn uống thuốc của các người! Khụ khụ!” Nữ nhân thét lên không cho phép binh lính đến gần.

“Để ta đi.” Vân Thanh Tuyền nhận lấy thuốc từ trong tay hấn.

“Bách Lý công tử, này ~~ “

“Không quan trọng, nơi này giao cho ta, người đi trước bên ngoài canh gác đi.” Vân Thanh Tuyền bưng thuốc đi tới trước mặt nữ nhân, “Trân nhi cô nương đúng không, thuốc này đối với thương thế của người rất có chỗ tốt, vẫn là nhân lúc nóng uống đi.”

“Cút ngay! Ai biết các người lại đang đùa bỡn âm mưu gì, ta mới không uống!”

“Ta chỉ là một thầy thuốc, chỉ là muốn chữa khỏi người.” Vân Thanh Tuyền cũng không thềm để ý thái độ của Trân nhi, mỉm cười nói.

“Hừ! Ai biết trong thuốc người thả cái gì. Người Nguyên quốc các người khẩu phật tâm xà, không có một câu lời thật, thương nhân đó cũng nói chẳng qua là bán một ít đặc sản tơ lụa, nhưng không nghĩ tới, bọn họ nhưng hạ độc ở trong vải vóc!” Trân nhi cắn răng nói.

“Thương nhân đó tên gì? Bộ dáng như thế nào? Bây giờ ở đâu?” Vân Thanh Tuyền vội vàng hỏi.

“Cười nhạo! Chúng ta nếu có thể bắt người kia, đã sớm đi tìm quốc vương các người hưng sư vấn tội rồi, về phần tên họ tướng mạo, tất cả đều là giả đi. Khụ khụ!!” Trân nhi lại là một trận ho kịch liệt, một ít máu đen từ trong miệng tràn ra.

“Trân nhi!” Thích khách tên là tiểu Thiên lo lắng kêu tên nàng.

“Trân nhi cô nương, nếu như ta nói trong chuyện này có hiểu lầm chắc hẳn bây giờ người cũng sẽ không tin tưởng. Ta chỉ hỏi người một câu, cô nương nhưng mà sợ chết?”

“Phi! Chiến sĩ Mạc Bắc chúng ta... Đã sớm đem sinh tử mặc kệ... Ta tuy là nữ tử... Một khắc mặc nhưng trang kia bắt đầu khởi... Liền... Làm xong chuẩn bị bỏ mạng ở trên chiến trường!”

“Khá lắm liệt tính nữ tử.” Vân Thanh Tuyền cười khen ngợi, “Tức là như vậy, người làm sao còn sợ này một chén thuốc cồn con này chứ.”

“Hừ! Khụ khụ!” Trần nhi đoạt lấy chén thuốc uống một hơi cạn sạch.

“Vị tiểu ca kia.” Vân Thanh Tuyền không nhanh không chậm nói với tiểu Thiên, “Trần nhi cô nương đã uống, là độc là thuốc, người muốn ném thử một chút không?”

“Cầm tới!”

Thấy Trần nhi đã uống thuốc, những thích khách khác cũng ríu rít đem thuốc uống.

“Các vị nghỉ ngơi, tại hạ không quấy rầy.” Vân Thanh Tuyền bưng chén thuốc ra doanh trướng, thấy Tư Đồ Thắng đang cười tủm tỉm nhìn mình: “Không nhìn ra, bản lãnh biết ăn nói của Diệp Hồi Xuân kia, cũng bị người học được.”

“Tư Đồ.” Vân Thanh Tuyền do dự một chút, còn là nói ra, “Ta cảm thấy, nữ nhân đó, có thể tin.”

Tư Đồ Thắng không tiếp lời, nhưng thần sắc trong mắt rõ ràng ảm đạm xuống. Vân Thanh Tuyền cũng không nói thêm nữa, chẳng qua là yên lặng theo Tư Đồ Thắng trở lại doanh trướng. Liên tiếp mấy ngày, Tư Đồ Thắng luôn là cau mày.

“Thật không nghĩ tới, trong này lại có chỗ suối nước nóng thiên nhiên.” Vân Thanh Tuyền y phục đi xuống.

“Làm sao còn chưa ngủ?” Tư Đồ Thắng hơi mở mắt, trong thanh âm lộ ra mệt mỏi.

“Hài tử nháo lợi hại, ta liền tới đây là ngâm một hồi, không nghĩ tới người cũng ở đây.” Vân Thanh Tuyền nói ung dung.

“Mấy ngày này chuyện quá nhiều, đều không chú ý người.” Tư Đồ Thắng áy náy ôm lấy eo y, nhẹ nhàng vuốt ve bụng y, “Làm sao mới mấy ngày, cảm thấy lại lớn chút.”

“A a, dĩ nhiên, mỗi ngày nó đều đang lớn dần.” Vân Thanh Tuyền hiền hòa vuốt ve bụng, “Ách... Ừ...”

“Làm sao? Lại đau?” Tư Đồ Thắng khẩn trương hỏi.

“Không... Ách... Không có sao...” Vân Thanh Tuyền cười yếu ớt, “Đã thành thói quen.”

Lời của y để cho trong lòng Tư Đồ Thắng đau từng trận, hần nhẹ nhàng ôm Vân Thanh Tuyền vào trong ngực, một lát sau chậm rãi nói: “Ta phải rời đi mấy ngày, về để đồ, người phải chăm sóc mình và hài tử thật tốt.”

“Ta cùng người cùng nhau trở về!” Vân Thanh Tuyền kiên định nói.

“Người không hỏi ta muốn trở về làm gì sao?” Phản ứng của y ngược lại để cho Tư Đồ Thắng rất là bất ngờ.

“Có liên quan đến những tù binh đó, cũng liên quan đến cái dấu bàn tay đó, có liên quan đến... Hoàng thất Nguyên quốc.” Vân Thanh Tuyền đáp đến ung dung.

“Nga?” Tư Đồ Thắng nhíu mày, “Người đều biết?”

“Từ người thấy cái dấu bàn tay kia, những ngày qua một mực tâm sự nặng nề, chắc hẳn lai lịch người xuất chúng người cũng biết. Sau đó lại không ngừng phái ra mật thám, làm việc cẩn thận bí mật hết sức, chắc hẳn địa vị người nọ ở trên người. Người là con trai độc nhất của bào tử Nguyên quốc quân chủ, đối mặt quốc nội, có thể để cho người kiêng kỵ, cũng chỉ có hoàng thất nhất mạch thôi.”

“Phân tích thật là rõ ràng mạch lạc.” Tư Đồ Thắng khá có thâm ý nhìn Vân Thanh Tuyền, “Ta trước kia, quả thật xem thường người.”

16. Chương 16

Editor: Sakura Trang

“Mang theo ta, ta cùng người cùng nhau trở về.” Vân Thanh Tuyền kiên định nói.

“Không được! Nếu người đoán được như vậy, liền hẳn đoán được chuyến này nguy hiểm vạn phần. Huống chi lần này người ta phải đối mặt là —— Nhị hoàng tử.” Tư Đồ Thắng quả quyết cự tuyệt.

“Chính là bởi vì biết ta mới muốn cùng người cùng đi!”

“Ta nói không được!”

“Người... Ách a...” Vân Thanh Tuyền bỗng nhiên dề lại bụng, thân thể lão đảo muốn ngã, trên mặt vốn liền có chút tái nhợt nhất thời lại là huyết sắc hoàn toàn không có.

“Người nhìn, người thân thể này, làm sao chịu được đường xá bên ba. Vẫn là ở lại cái này, mọi người còn có thể có người chăm sóc.” Tư Đồ Thắng đau lòng để cho y dựa ở trên người mình, chống đỡ y.

“Nếu như... Người không đồng ý... Ách... Ta... Coi như đau chết... Ừ... Không để cho những người khác đụng ta...” Vân Thanh Tuyền cắn chặt hàm răng, có chút run rẩy nói.

“Người đây là đang uy hiếp ta?!” Mày kiếm Tư Đồ Thắng nhíu một cái, thanh âm lạnh xuống.

“Tùy người nghĩ thế nào...” Vân Thanh Tuyền giùng giàng đẩy ra Tư Đồ Thắng, đi lên bờ, nghĩ mặc vào áo khoác lại không có nửa ti sức lực. Chỉ đành phải cầm y phục khoác lên người, lão đảo nghiêng ngã đi khỏi tầm mắt của Tư Đồ Thắng.

Ở trên giường trần trọc trở mình, Vân Thanh Tuyền chỉ cảm thấy eo cùng bụng đau đớn càng thêm rõ ràng, làm sao cũng không tìm được một tư thế thoải mái.

“Hài tử ngoan... Ách... Ngoan... Ngoan một chút... Cha... Thật là khó chịu...” Y nhẹ nhàng vuốt ve bụng, yếu ớt nói, trong lòng thầm nghĩ: Biết rõ hẳn là một người chưa bao giờ bị người uy hiếp, làm sao lại nói như vậy. Thật sự là trong lòng nóng nảy miệng không lựa lời, Nhị hoàng tử làm người âm hiểm xảo trá, những năm này lại một mực dùm ngó để vị. Những thứ này liền mình là người tộc Bách Lý đều biết. Mẫu thân của hần An Thái công chúa coi như bào tử của Nguyên đế, lại luôn luôn là ủng hộ thái tử. Nhị hoàng tử nếu nghĩ lật đổ Thái tử, Tư Đồ chính là tảng đá chắn đường. Lần này trở về nhất định nguy cơ tứ phía, mình thì như thế nào có thể lưu ở chỗ này đây.

“Ừ... A...” Trong bụng lại là một trận đau nhức, Vân Thanh Tuyền không khỏi la lên, “Đứa bé ngoan... Đừng... Đừng làm rộn... Cha thật là đau...”

“Đây là an thai dược cầm tới từ chỗ Trương đại phu, mau uống đi.” Một viên thuốc màu đen giơ đến khoe miệng Vân Thanh Tuyền.

“Không... Uống!” Vân Thanh Tuyền cố hết sức hua tay một cái, đem viên thuốc đánh bay, “Ta... Ách... Ta có thể chăm sóc mình... Không cần... Bọn họ!”

“Người!” Trong mắt Tư Đồ Thắng bốc lên huyết sắc, “Người cuối cùng ầm ĩ đủ chưa?”

“Người nếu... Không mang theo ta cùng đi... Liền... Không cần để ý sống chết của ta...” Liền Vân Thanh Tuyền đều kinh ngạc với mình vì sao cố chấp như vậy, nhưng lập tức sẽ xảy ra cái gì xa không phải mình có thể đánh giá đo lường, trong lòng y chỉ cảm thấy sợ hãi sâu không thấy đáy.

Tư Đồ Thắng hừ một tiếng giơ tay lên liền điểm mấy chỗ đại huyệt của Vân Thanh Tuyền, nhặt lên viên thuốc bỏ vào trong miệng y, cưỡng bách y nuốt vào. Tuy Vân Thanh Tuyền hết sức kháng cự nhưng quanh thân không thể động đậy. Thái nhi trong bụng dường như cũng nhận ra hai vị cha đang dây gố, càng không an phận ồn ào.. Vân Thanh Tuyền chỉ cảm thấy đau đến trước mắt biến thành màu đen, nhưng ngay cả xoa một chút cũng không làm được, đang lúc khổ không thể tả, Tư Đồ Thắng đã giải khai huyệt đạo của y, nhẹ nhàng an ủi tiểu tử xao động.

“Ta... Sợ... Thật... Sợ...” Vân Thanh Tuyền hơi có vẻ nức nở lẩm bẩm nói, hai tay nắm chặt vạt áo của Tư Đồ Thắng.

“Được rồi, ta mang người đi. Không muốn làm ~ chuyện để cho ta đau lòng.” Tư Đồ Thắng nhẹ nhẹ nhàng hôn lên trán của y.

...

Tư Đồ Thắng tướng quân có chuyện quan trọng giao phó cho Chung phó tướng, mang Vân Thanh Tuyền cùng mấy tên thị vệ tinh anh một đường về nam. Đúng như dự đoán, dọc đường Nhị hoàng tử bày trùng trùng mai phục, trước khi đến Phượng Tê trấn, Tư Đồ Thắng quyết định chia binh hai đường, mình đi dẫn dắt địch nhân, còn lại ba tên thị vệ mang Vân Thanh Tuyền đi suốt đêm về để đô hướng công chúa An Thái cầu viện, Nhưng lúc Tư Đồ Thắng vào ở khách sạn lớn nhất trong Phượng Tê trấn, phát hiện Vân Thanh Tuyền bất ngờ ngồi ở bên trong phòng chờ hắn.

“Người! ~” Vân Thanh Tuyền nhìn ra được, Tư Đồ Thắng tức giận xanh cả mặt, “Khinh công của người ngược lại là tiến bộ không ít a ~ “

“Ta vẫn luôn luyện tập.” Vân Thanh Tuyền cố gắng không để cho mình đi để ý biểu tình âm tình bất định của Tư Đồ Thắng, tỉnh táo nói, “Ta bất quá là một người bình thường, nghĩ muốn cùng người sống vai, tự nhiên phải tốn nhiều công sức.”

“Làm sao người biết ta sẽ ở trong này?”

“Nếu muốn dụ người tai mắt, nơi này là cái lựa chọn tốt.”

“Vậy tại sao người sẽ ở trong phòng ta?”

“Cái này... Là ta kính nhờ lão bản nương để cho người ở tại gian này.”

“A a, nguyên lai là mỹ nhân kế.”

“Ta...” Vân Thanh Tuyền rất sợ Tư Đồ Thắng mất hứng, “Không phải người nghĩ như vậy... Ta chẳng qua là... Cái đó... Người nếu là không thích ta đi ngay cùng nàng nói đổi một gian khác.”

“Như vậy một hồi công phu là có thể để cho lão bản nương kia nghe lời như vậy, người thật đúng là có một tay a.” Tư Đồ Thắng trêu ghẹo nói.

“Không phải vậy... Thật không phải là...” Vân Thanh Tuyền cảm thấy mình càng nói càng đen, luống cuống.

“Tốt lắm, ta đùa giỡn, phòng này rất tốt, ta rất thích.” Tư Đồ Thắng không nói cho y, mình cũng từng thâm đưa thu ba hướng lão bản nương, để nàng đem mình sắp xếp ở phòng hẻo lánh trong góc này, phía bên ngoài cửa sổ chính là một đường nhỏ có thể nối thẳng rừng cây trấn tây. Y có suy nghĩ giống ta sao? Trong đầu Tư Đồ Thắng nghĩ, lựa chọn cùng căn nhà, lại là trùng hợp sao? Một lần là trùng hợp, hai lần là trùng hợp, vậy ta cùng y lần lượt trùng hợp vậy là cái gì? Chẳng lẽ, là thiên ý sao?

“Tư Đồ?” Vân Thanh Tuyền thấy hắn không nói lời nào, cho là hắn còn đang giận mình không nghe hắn an bài, “Hôm nay, là sinh nhật ta. Ta nghĩ hướng người đòi một lễ vật.”

“Đúng rồi, hôm nay là sinh nhật người.” Trong lòng Tư Đồ Thắng áy náy, lại quên chuyện này, “Người nói đi, muốn cái gì? Ta nhất định tận lực thỏa mãn người.”

“Ta chỉ muốn người đồng ý ta một chuyện. Từ nay về sau, ta người hai người, họa phúc cùng chung.” Vân Thanh Tuyền nghiêm mặt nói.

17. Chương 17

Editor: Sakura Trang

“Này...” Tư Đồ Thắng do dự một chút, nói, “Ta đồng ý với người.”

“Nhớ, là họa phúc cùng chung!” Vân Thanh Tuyền lập lại một lần, “Ta muốn ngươi hưởng hài tử của chúng ta bảo đảm.”

“Ai ~” Tư Đồ Thắng thở dài, đưa tay nhẹ nhàng khoác lên trên bụng tròn trịa đã nhô ra của y, “Ta Tư Đồ Thắng bảo đảm, muốn cùng Vân Thanh Tuyền họa phúc cùng chung.”

Lúc này hần đột nhiên cảm giác được lòng bàn tay tựa như bị thứ gì nhẹ nhàng gãi một chút, “Nó, nó chạm vào ta!” Trên mặt băng sơn gặp biến không sợ hãi của Tư Đồ Thắng kia triển lộ ra thần sắc mừng rỡ như hài tử vậy.

“A a...” Vân Thanh Tuyền cười khẽ, “Ngốc, bị đụng một chút, lại vui mừng thành như vậy.”

Tối hôm đó, hai người tạm thời quên tình cảnh nguy hiểm, nâng ly chúc mừng, Tư Đồ Thắng giống như đứa bé không ngừng lấy tay chạm nhẹ vào các vị trí khác nhau trên bụng Vân Thanh Tuyền, mỗi một lần cũng sẽ chờ đợi tiểu tử kia đáp lại. Vân Thanh Tuyền si ngốc nhìn Tư Đồ Thắng, càng ngày càng có thể biết tâm tình tại sao năm đó cha bệnh nặng trong người, nhưng vẫn vì phụ thân sinh hạ mình.

Quả nhiên, chạng vạng tối ngày thứ hai, đám sát thủ Liệp Ưng dưới quyền Nhị hoàng tử liền mang chân dung đến khách sạn, những người khác khá tốt,, Tư Đồ Thắng cùng Vân Thanh Tuyền tướng mạo xuất chúng, chỉ cần người đã gặp đều sẽ có ấn tượng, Liệp Ưng nhìn ra sắc mặt bà chủ biến đổi, lập tức dẫn người lục soát, phát hiện đã sớm người đi phòng trống.

“Đại nhân, làm thế nào, đuổi theo sao?”

“Chạy không được bao xa, theo con đường nhỏ kia, đuổi theo!”

“Đại nhân, hần là vào rừng cây. Chúng ta có muốn đuổi theo hay không?”

“Chậm.” Liệp ưng âm thầm suy nghĩ; võ công của Tư Đồ Thắng cao cường, nếu ở trong rừng cây đánh lén đối với chúng ta rất bất lợi. Bạch y công tử bên cạnh cũng coi là cao thủ, nhưng dường như trung khí không đầy đủ, nếu như phái mấy người thay nhau tác chiến kéo dài thì có thể bắt giữ. Huống chi tiểu bạch kiểm đó tể bì nộn nhục, chú ý, không biết so với những nam sủng Nhị hoàng tử nuôi muốn tuần tú bao nhiêu lần, nếu như có thể bắt sống trở về cho Nhị hoàng tử, nhất định là một cái công lớn. Biết chủ tử nhà mình thích sắc đẹp, Liệp Ưng vừa làm sao có thể bỏ qua cho cơ hội lần này.

“Mấy người các ngươi, dẫn người bao vây cánh rừng này! Ngươi, đi gọi độc công tử tới.”

“Tại sao còn không đuổi theo?” Đã mai phục đã lâu Vân Thanh Tuyền nhỏ giọng hỏi Tư Đồ Thắng.

“Hừ ~ binh bất yếm trá, cái Liệp Ưng đó quỷ kế đa đoan, không được khinh thường.”

“Ừ? Ngươi ngửi được mùi thơm chứ?”

“Mùi thơm? Thật giống như ~ có một chút ~ nhanh ngừng thở!” Tư Đồ Thắng cùng Vân Thanh Tuyền vội vàng phong bế mấy chỗ huyết đạo trên thân thể.

“Ha ha... Tư Đồ tướng quân, ta khuyên các ngươi hay là thúc thủ chịu trói đi, nếu không Tây Quy của Độc công tử thật sẽ mang các ngươi cười hạc tây du a.” Thanh âm của Liệp Ưng âm từ ngoài rừng truyền tới.

“Độc công tử?! Hần lúc nào lại cũng trở thành tay sai của Nhị hoàng tử rồi!” Tư Đồ Thắng cười nhạt.

“Tư Đồ, về Tây Quy ta nghe Diệp bá bá nói qua, là một loại độc có thể truyền tán theo gió, rất dễ dàng bị người hút vào, lúc độc phát thống khổ như vạn kiến cắn tim vậy, là bí mật bất truyền của Miêu Cương Thiên tà giáo.” Vân Thanh Tuyền cau mày nói, “Tiếp tục như vậy không phải biện pháp, xem ra chúng ta chỉ có thể phá vòng vây đi ra ngoài.”

“Ừ! Ngươi ~” còn chưa chờ Tư Đồ Thắng mở miệng, Vân Thanh Tuyền liền nâng kiếm xông vào trước mặt Tư Đồ Thắng, trầm giọng nói câu: “Nhớ, ngươi đã đồng ý với ta cái gì!”

Kiếm khí bùng bùng, đem một mảnh màu xanh nhiễm thành huyết sắc, hai người như ác quỷ vậy chém ra một cái địa ngục đường máu đi thông nhân gian.

“Khụ khụ ~ ngươi ~ vẫn khỏe chứ?” Tư Đồ Thắng nói.

“Không... sao!” Vân Thanh Tuyền đã là nửa người huyết sắc, Không biết là của kẻ địch hay là của y nữa.

“Chạy về hướng đầu gió!”

“Được.”

Truy binh sau lưng càng ngày càng nhiều, Vân Thanh Tuyền bỗng nhiên móc từ trong ngực một cái hộp gỗ tử đàn xoay người về phía sau, Tư Đồ Thắng chỉ nghe sau lưng một mảnh kêu thảm thiết, lúc quay đầu đã thấy mười mấy cổ thi thể trên đất.

“Không nghĩ tới, Diệp lão đầu đem mạn thiên phi vũ dùng bảo vệ tánh mạng cũng cho người.”

“Đáng tiếc... Chỉ có thể dùng một lần... Ách...”

“Thanh Tuyền!” Tư Đồ Thắng vội vàng đỡ y, đề mạnh chân khí, triển khai khinh công, chạy đến trong một thạch động núp vào.

“Thật tốt... Lại nghe đến người kêu tên ta... Ách... Thích nhất người kêu như vậy ta...” Vân Thanh Tuyền yếu ớt tựa vào trên người Tư Đồ Thắng.

“Nếu người thích, sau này ta cũng gọi người như vậy.” Tư Đồ Thắng cảm thấy một trận đau đớn kim châm muối xát, biết là mới vừa cưỡng ép vận công làm độc của Tây Quy lan truyền trong người, nhưng vẫn nhẹ nhàng ôm Vân Thanh Tuyền, tỉnh rụi nói.

“Bọn họ... Có thể đuổi theo hay không?” Vân Thanh Tuyền có chút bận tâm.

“Yên tâm, Liệp Ưng đa nghi, thấy những thi thể này, sẽ không khinh cử vọng động. Chúng ta tạm thời an toàn.” Tư Đồ Thắng vận công bảo vệ tim, nhưng đau đớn như khoan tim để cho đường đường chiến thần cũng không khỏi run rẩy, hấn sợ Vân Thanh Tuyền lo lắng, dứt khoát buông hấn tựa vào trên vách đá điều chỉnh nội tức.

“Tư Đồ... Tư Đồ... Ta... Cùng người nói... Nói...” Thanh âm của Vân Thanh Tuyền càng ngày càng yếu ớt.

“Người muốn nói gì?” Tư Đồ Thắng đem lỗ tai tiến tới nghĩ phải nghe rõ lời của y.

18. Chương 18

Editor: Sakura Trang

Bỗng nhiên Vân Thanh Tuyền chợt đưa ra cánh tay phải ôm cổ của Tư Đồ Thắng, Tư Đồ Thắng tựa như sớm có dự liệu ung dung né tránh, đồng thời vững vàng bắt tay trái giấu ở phía sau của y, mở lòng bàn tay ra, quả nhiên thấy một viên đan được màu vàng. Tư Đồ Thắng khẽ mỉm cười, bóp Vân Thanh Tuyền, cưỡng bách y nuốt vào đan dược.

“Tư Đồ... Người?!” Vân Thanh Tuyền vừa tức vừa gấp.

“Diệp lão đầu nếu liền mạn thiên phi vũ cũng tặng cho người, như vậy tiên lộ kim đan có thể giải trăm nghìn cũng ở trong tay người.” Tư Đồ Thắng miễn cưỡng nhếch mép một cái, “Chân khí của người đã sớm rối loạn, chắc hẳn hút vào không ít khói độc, nhanh lên điều tức một chút.”

“Nhưng người...”

“Đừng ~ để cho ta tức giận!” Tư Đồ Thắng vô lực dựa ở trên vách đá thở hào hển.

“Thật tốt... Người ngàn vạn lần chớ tức giận...” Vân Thanh Tuyền kéo thân thể công kênh di chuyển, nhẹ nhàng xoa ấn ngực của Tư Đồ Thắng.

“Ta... Ách... Nội lực so với người thâm hậu... Khụ khụ!” Tư Đồ Thắng ho kịch liệt, chậm một hồi nói, “Ta dùng nội lực khống chế độc khí lan tràn... Không có việc gì...”

“Tại sao sẽ không sao!” Vành mắt Vân Thanh Tuyền ửng đỏ, kích động nói, “Nhất định... Nhất định đau chết luôn...”

“Hừ ~ đừng khóc ~” Tư Đồ Thắng giơ tay lên khẽ vuốt ve mắt của Vân Thanh Tuyền.

“Ta sẽ không khóc.” Vân Thanh Tuyền hít sâu một hơi, đem môi anh đào in ở trên môi phong nhuần của Tư Đồ Thắng, “Chúng ta, nhất định có thể còn sống trở về!”

Vân Thanh Tuyền dùng kim châm phong bế mấy chỗ huyết đạo của Tư Đồ Thắng tạm thời chậm lại đau đớn của hắn, hai người nâng đỡ nhau đi về phía trước, rất may mắn trước khi trời tối đi tới một cái thôn trang nhỏ. Một đôi lão phu phụ không có con chưa chấp bọn họ qua đêm.

“Người là nói như thế nào với bọn họ?” Tư Đồ Thắng hỏi.

“Ta nói... Chúng ta...Gặp sơn tặc cướp bóc... Phu thê...” Vân Thanh Tuyền có chút lúng túng nói.

“Bọn họ tin?” Tư Đồ Thắng tò mò.

“Lão nhân gia... Cho ta là nữ giả nam trang... Vẫn là... Sẽ thay ta giữ bí mật...” Vân Thanh Tuyền không được tự nhiên gãi gãi đầu.

“Ha ha ~~ Khụ khụ!” Tư Đồ Thắng cười nói ho khan.

Vân Thanh Tuyền vội vàng tới vỗ nhẹ sau lưng hắn. Tư Đồ Thắng thuận thế nâng lên mặt của y nhìn cẩn thận: “Ừ ~ cũng khó trách, nữ tử đều không có thanh tú động lòng người như vậy a.”

“Ta là nam nhân.” Mặt của Vân Thanh Tuyền càng đỏ hơn. Xoay người bưng thức ăn tới, “Chỉ có những thứ này, ăn tạm chút đi, ta kiểm tra qua, không thành vấn đề.”

“Lần này chúng ta thật là gặp phải người tốt.” Tư Đồ Thắng nhận lấy chén đĩa, “Người cũng ăn chung.”

Vân Thanh Tuyền chưa ăn hai miếng đã cảm thấy buồn nôn, nhú mào, hai tay che miệng lại, nhưng cố đem thức ăn nuốt xuống.

“Nếu là không ăn được thì chớ miễn cưỡng.” Tư Đồ Thắng nhìn đau lòng.

“Không ăn được cũng muốn ăn.” Vân Thanh Tuyền chậm rãi ăn, mỗi một miếng gần như đều là chặt vật nuốt xuống, “Hài tử cần có dinh dưỡng, ta cũng cần thể lực, nhất định phải nhiều ăn mới có thể.” Ánh trăng chiếu vào trên mặt y, ánh ra vàng sáng thánh khiết: “Mấy ngày này, do ta tới bảo vệ người!”

Bảo vệ ta sao? Tư Đồ Thắng cười yếu ớt, chuyện chưa chưa bao giờ nghĩ tới đâu. Nhìn mắt của y thâm tình mà kiên định nhìn mình, Tư Đồ Thắng trầm ngâm hồi lâu, chậm rãi nói: “Vậy thì toàn dựa vào người.”

Lúc Vân Thanh Tuyền vì Tư Đồ Thắng rút ra ngân châm, y ràng thấy sắc mặt Tư Đồ Thắng bỗng chốc trắng bệch như tờ giấy, thân thể không tự chủ run rẩy.

“Châm cứu phong huyết không thể thời gian quá dài, nếu không sẽ thương đến phế phủ.” Vân Thanh Tuyền run rẩy so với Tư Đồ Thắng càng thêm lợi hại.

“Ừ ~ “

“Tư Đồ... Rất đau có phải hay không...” Vân Thanh Tuyền nhẹ nhàng ôm Tư Đồ Thắng vào trong ngực.

“Không có sao ~” Tư Đồ Thắng không muốn ở trước mặt người này yếu thế, cố nén thống khổ nói.

“Tại sao sẽ không sao...” Lòng Vân Thanh Tuyền như đao cắt, không ngừng hôn trán hắn, “Ta giúp người xoa xoa có được hay không, chống đỡ, bây giờ sau ta giúp người phong huyết đạo lại. Giữ vững một chút.”

“Ừ ~” Tư Đồ Thắng chẳng qua là thấp giọng đáp lời, tựa như nói nhiều một chữ cũng sẽ mang theo đau đớn.

“Tư Đồ...” Vân Thanh Tuyền xoa ngực hắn.

“Nhìn bộ dáng của người, thật giống như so với ta còn đau.” Tư Đồ Thắng cố hết sức trêu ghẹo nói.

“Ta thà rằng người đau là ta!”

“Nói lời ngọc gì ~ ách ~” Tư Đồ Thắng nhú chặt chân mày, cầm tay Vân Thanh Tuyền đặt nơi ngực đang xoa ấn dùng sức đè xuống.

“Tư Đồ!” Vân Thanh Tuyền ôm chặt Tư Đồ Thắng, “Ta dùng sức xoa chút, ngươi kiên nhẫn một chút. Ta biết, ngươi vô cùng đau đớn, ngươi không cần để ý tới ta, nghe ta nói liền tốt...”

Một đêm này, Tư Đồ Thắng đều ở trong ngực Vân Thanh Tuyền vượt qua, mặc dù chỉ là hút vào số ít độc khí, thế nhưng đau đớn phê tâm đặc vẫn hay là đem hấn hành hạ kiệt sức. Vân Thanh Tuyền ở bên tai hấn nhẹ nhàng nói về cổ hươu của y, nói về Hằng Nhi cùng hài tử sắp ra đời trong bụng y, nói tương lai của bọn họ. Một câu lại câu nói nhỏ nhẹ phác họa thành một bức tranh làm người ta hướng tới. Y sẽ còn thường xuyên hôn vào trên mặt, trên trán, trên môi Tư Đồ Thắng, nụ hôn ngọt ngào mà kín đáo như vậy để cho Tư Đồ Thắng khó tin y đã là một người cha. Trời cuối cùng cũng sáng, sau khi Vân Thanh Tuyền vì Tư Đồ Thắng châm cứu, thân thể run rẩy cả đêm cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Vân Thanh Tuyền vì hấn lau khô mồ hôi trên người, lại đổi một y phục khô ráo.

19. Chương 19

Editor: Sakura Trang

“Khổ cực người.” Miệng đồng thanh nói một lời, ngay cả thanh âm đều khàn khàn giống nhau. Hai người đều không khỏi bị ấn ý đáng cười này làm cho buồn cười.

“Ngủ một hồi đi, dày vò cả đêm.” Vân Thanh Tuyền êm ái vì hấn dịch chuyển cẩn thận.

“Ngươi thì sao?” Tư Đồ Thắng đã mệt mỏi có chút hoảng hốt.

“Nhanh lên một chút tới, trong mộng trong ~ chờ ngươi ~ “

...

Vân Thanh Tuyền nghe lão phu phụ nói phía sau thôn có một tòa dược sơn, nhưng thường có độc vật qua lại cho nên thôn dân rất ít đến đó hái thuốc. Y từng nghe Diệp Hồi Xuân nói qua, gặp độc vật, trong vòng mười bước là sẽ có vật để giải. Độc vật càng nhiều, dược liệu giải độc sẽ gặp càng nhiều. Quyết định đi nơi đó nhìn một chút. Thu thập một chút bọ hành lý, khẽ hôn Tư Đồ Thắng đang chìm trong giấc mộng, vuốt ve bụng tròn trịa ôn nhu nói: “Hài tử ngoan, chúng ta đi tìm thuốc giải cho phụ thân, con phải ngoan nha.”

Về Tây quy, trong dược điền của Diệp Hồi Xuân có chút ghi lại, sử dụng một loại phấn hoa của tam sắc mạn đà la chế thành, loại phấn hoa này nhẹ và nhỏ, rất dễ dàng bị tán ở trong không khí, cho nên bất tiện mang theo. Mà loại hoa này lại cực kỳ đặc thù, đóa hoa một khi bị lấy xuống hoa phấn độc tính thì sẽ rất nhanh biến mất. Độc công tử đối với bọn họ thì dùng loại độc này, Vân Thanh Tuyền phỏng đoán hấn nhất định phải đem tam sắc mạn đà la này dời đến một nơi, núi thuốc này chính là một địa phương rất thích hợp. Quả nhiên, ở trong núi đi không bao lâu liền nghe được một trận tiếng địch kỳ dị, không giống như là nhạc khúc, nhất thời giống như là thanh âm huyền ảo của sâu đang nhúc nhích, nhất thời lại giống như tiếng rên rỉ của nam nữ đang giao hoan, Vân Thanh Tuyền nhẹ bước đi tới, thấy trong bụi cây một nam tử thân mặc phục trang dị tộc đang dùng trúc địch khổng lồ chế một đám ong mật đi hái hoa phấn của một bụi tam sắc hoa. Nhìn hình thái của bụi hoa kia, cùng trong sách thấy tam sắc mạn đà la giống nhau như đúc, trong lòng đại hỉ, mặc niệm: Hài tử ngoan, cha vậy vậy thì đi giúp phụ thân cướp đoạt giải dược, con ngoan ngoan ở yên, ngàn vạn lần chớ lộn xộn. Đề chân khí, phi ba cây ngân châm.

“Ai?!” Dị tộc nam tử kinh hãi, nghiêng về bên trái.

Vân Thanh Tuyền lại hướng phương hướng bất đồng bắn ba cây kim châm.

“Đi ra!” Dị tộc nam tử đem một cây độc tiêu hướng bốn phía bắn ra. Độc công tử độc thuật làm người ta nghe tiếng tán gan, võ công nhưng lại bình thường, mà nhược thủy Chung Liệt truyền cho Vân Thanh Tuyền cùng quỷ bước cũng vừa vận lấy tốc độ sở trường, lập tức vận lên quỷ bước nhanh chóng tránh độc

tiêu của hắn, tựa như quỷ mị chuyển qua sau lưng hắn, phong bế huyết đạo của hắn làm hắn không thể động đậy. Lúc Vân Thanh Tuyền học tập chiêu số của Tư Đồ Thắng tiến bộ chậm chạp, nhưng công phu Chung Liệt truyền cho y nhưng vận dụng như cá đến nước, khiến cho y không khỏi khâm phục con mắt tinh tường của Chung Liệt.

Độc công tử kinh ngạc quay đầu, nhìn nam tử tuần mỹ một thân bạch y như quỷ mị chẳng biết lúc nào đi tới phía sau mình đem mình chế trụ, hoảng sợ kêu to: “Người! Là người?! Là quỷ?! Muốn, làm gì?”

“Ta không muốn thương tổn người.” Vân Thanh Tuyền bình tĩnh nói, “Ta chẳng qua là tới đòi giải dược của Tây Quy.

“Ha ha! Nằm mộng ban ngày! Người có biết ta là ai?”

“Độc công tử ám tiên tổn thương người tất nhiên không nói ở đây, chính diện giao phong, người cảm thấy là đối thủ của ta sao?” Giọng Vân Thanh Tuyền gọn sóng không sợ hãi, tuy không ngang ngược lấn người giống Tư Đồ Thắng, nhưng vẫn khiến cho Độc công tử trước mắt mồ hôi lạnh chảy ròng.

“Hắc ~ hắc!” Độc công tử cho mình thêm can đảm, hắn biết Liệp Ưng đang hướng bên này, nghĩ muốn kéo dài thời gian, cố làm trấn tĩnh nói, “Ta coi là thần thánh phương nào, nhìn người muốn giải dược gấp như vậy, phải là Tư Đồ tướng quân đi, nói như vậy, người chính là nam sủng bên cạnh hắn đi?”

“Người nói gì!” Luôn luôn dịu dàng như ngọc Vân Thanh Tuyền trong mắt bỗng nhiên thoáng qua một tia âm lãnh, y tiến lên một bước nhắc cổ áo công tử nghiêm nghị quát lên: “Người lặp lại lần nữa!”

Độc công tử vạn phần hoảng sợ, mới vừa vẫn là vị công tử văn nhã, lúc này lại trở nên dữ tợn như Tu La. Lấp ba lấp bắp nói: “Người, người khoan đặc ý! Người bắt quả chỉ là một người nam sủng của Tư Đồ tướng quân, một cái đồ chơi. Ôn ào, phách lối cái gì!”

“Người — tìm — chết!” Vân Thanh Tuyền vỗ xuống một chưởng, chỉ nghe độc công tử kêu thảm một tiếng, thiên linh cái đã bị chưởng lực vỗ rách. Tại chỗ khí tuyệt. Nhưng Vân Thanh Tuyền nhưng tựa như nhập ma một chưởng tiếp một chưởng đánh vào trên thi thể.

“Sách sách sách ~ con mèo nhỏ cũng có lúc phát uy a.” Liệp Ưng chẳng biết lúc nào đã đứng ở sau lưng Vân Thanh Tuyền, thân hình chợt lóe, lại đem Vân Thanh Tuyền giam cầm ở trong ngực, “Nhìn ánh mắt người, thật giống như muốn ăn thịt người vậy, chẳng qua càng như vậy mới càng làm cho người thích.” Liệp Ưng cười đùa tiến tới, dùng đầu lưỡi liếm vết máu loang lổ vàng đến trên mặt Vân Thanh Tuyền.

“Người làm gì!” Vân Thanh Tuyền kinh hãi, nghĩ đẩy ra hắn nhưng không có nửa điểm sức lực.

“Chắc chắc ~ tiểu mèo hoang, hướng về phía một cổ thi thể đánh lâu như vậy, người còn có sức lực sao?”

“Không tốt!” Vân Thanh Tuyền thăm thăm than thở, dụng hết toàn lực muốn tránh thoát trời buộc của Liệp Ưng lại bị hắn ôm càng chặt.

“Người càng giãy dụa ta càng động tâm đầu.” Trên mặt Liệp Ưng lộ ra một tia cười thâm đẳng, nhất thời thay đổi chủ ý, vuột tuấn mỹ siêu quần trước mắt này hắn ai cũng không cho, muốn mình giữ lại từ từ hưởng dụng.” Người cũng là thừa hoan dưới người Tư Đồ Thắng như vậy sao?”

“Im miệng!” Vân Thanh Tuyền tức giận, “Buông ta ra!”

“Buông ra? Vậy cũng không được, ta còn chưa hưởng dụng đâu.” Liệp Ưng dứt lời xé ngoại sam của Vân Thanh Tuyền, nhìn cổ oánh nhuận nhỏ dài của y, da thịt trắng nõn như mỡ đông, không khỏi nuốt nước miếng. Hôn điên cuồng.

“Người làm gì! Khốn kiếp! Buông ta ra! Không muốn...” Vân Thanh Tuyền sợ hãi kêu, thống khổ giãy giụa.

“Chắc chắc, tiếng kêu liên cũng mất hồn như vậy. Tư Đồ Thắng thật đúng là tinh mắt a, Nhị hoàng tử nam sủng ba ngàn, nhưng không có một cái quốc sắc thiên hương bằng phân nửa người.”

“Người nói gì! Im miệng! Ta, ta giết người!” Vân Thanh Tuyền gần như điên cuồng gào thét.

“A a, được a, để cho ta chết ở trong ôn nhu đi, ta có thể so với Tư Đồ Thắng giải phong tình nhiều.” Liệp Ưng tham lam mút vào, ở trên người Vân Thanh Tuyền lưu lại từng đạo vết hôn.

20. Chương 20

Editor: Sakura Trang

“Im miệng! Tư Đồ Thắng là nhân trung chi long, há là người loại này tiểu nhân hèn hạ có thể so!”

“Nhân trung chi long?” Liệp Ưng cười nhạt, “Được a, ta ngược lại muốn nhìn một chút, luôn luôn tâm cao khí ngạo Tư Đồ đại anh hùng, có thể đồ người khác chơi qua hay không muốn ~ ha ha ha!” Dứt lời đưa tay mò vào bên trong y phục của Vân Thanh Tuyền, trêu chọc hạ thân của y.

“Không muốn! Buông ra! Khốn kiếp! Buông ra ta! Ta giết người! Giết người!”

“Dừng tay!” Một tiếng rống giận khiến cho thân thể Liệp Ưng chấn động một cái, Tư Đồ Thắng nâng kiếm chạy tới, huyết sắc phượng mâu đột nhiên ra sát khí ác liệt.

“Tệ hại!” Liệp Ưng xoay người chạy, lúc này đang có một đôi phụ tử hái thuốc đi ngang qua, Liệp Ưng vội vàng vận dụng chưởng lực đem bọn họ làm bia đỡ đạn đẩy về phía Tư Đồ Thắng. Cổ tay Tư Đồ Thắng run một cái, lại từ trong kiếm rút ra một cây kiếm khác, một kiếm đỏ rực như lửa, thân kiếm bị đường vân ngọn lửa vờn quanh, phát ra kiếm khí như lửa.

“Phách —— thiên ——” Một kiếm bình thường không có gì lạ, không có bất kỳ hậu chiêu cùng kỹ xảo, khoảng cách xa như vậy, nhìn qua hoang đường buồn cười, nhưng Liệp Ưng nhưng có thể cảm nhận được một cổ kiếm khí như ngọn lửa cháy mạnh đem mình nuốt mất, chờ lúc hắn nhận ra, phát hiện mình đã đầu thân phân liệt.

Âm lãnh ngoan tuyệt trong ánh mắt Vân Thanh Tuyền trước mắt để cho đã trải qua sa trường như Tư Đồ Thắng đều không khỏi ngược lại hít một hơi khí lạnh, rõ ràng là người bên gối, lúc này lại tỏ ra xa lạ như vậy.

Vân Thanh Tuyền ngẩng đầu nhìn đến ánh mắt xa lạ của Tư Đồ Thắng, trong lòng đau xót: Hắn cuối cùng vẫn là che bai ta. “A!” Vân Thanh Tuyền chỉ cảm thấy trong bụng một trận đau nhức, không khỏi rên rỉ thành tiếng.

“Thanh Tuyền!” Tư Đồ Thắng thấy y đau đến co lại thành một đoàn, lập tức chạy tới đem y ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng xoa bụng lớn của y, “Thanh Tuyền, rất đau sao?”

“Ách ừ” “Vân Thanh Tuyền chịu đựng qua trận đau nhức này, đem một cái bình sứ thả vào trong tay Tư Đồ Thắng, lo lắng nói: “Đây là giải dược, người, nhanh ăn vào.”

“Thanh Tuyền, ta” “Tư Đồ Thắng nhất thời không nói lên lời, khi tỉnh lại nghe lão phụ phụ nói Vân Thanh Tuyền lên núi hái thuốc, trong lòng liền cảm giác không ổn, vội vàng đuổi theo, thấy y lại bị Liệp Ưng đáng chết kia đè ở dưới người lăng nhục, chính là vì đi tìm giải dược cho mình.

“Cái gì cũng không cần nói, mau ăn đi!” Vân Thanh Tuyền run rẩy đem muỗng thuốc nhét vào trong miệng Tư Đồ Thắng, lại vì hắn ngân châm ra xoa bóp, “Khá Khá hơn một chút sao?”

“Ta không có sao, ngược lại là người”

“Ách ừ”

“Làm sao? Bị thương chỗ nào? Nhanh cho ta nhìn một chút!” Tư Đồ Thắng lo lắng hỏi, “Vẫn là bụng lại đau? Hài tử lại dày vò người?”

“Không không bị thương ta không có sao ách” “Mặc dù hết sức nhẫn nại, Vân Thanh Tuyền vẫn không khỏi rên rỉ thành tiếng.

“Còn nói không có sao, nhanh để cho ta nhìn một chút.” Tư Đồ Thắng vội la lên.

“Thật ách không có sao đừng, đừng tới đây, đi ra!” Vân Thanh Tuyền bỗng nhiên đẩy ra Tư Đồ Thắng lao đảo chạy đi.

“Thanh Tuyền!” Tư Đồ Thắng vội vàng đuổi theo.

Vân Thanh Tuyền chạy đến trong sông, liều mạng dùng nước sông lạnh như băng kích thích mình. “Mau dừng tay!” Tư Đồ Thắng vội vàng ngăn cản, “Người đang làm gì? Như vậy sẽ bị bệnh! Người cuối cùng làm sao?!”

“Dừng, đừng để ý ta, ta, ừ ách ”

Tư Đồ Thắng cảm thấy kỳ lạ, thấy hai gò má đỏ ửng Vân Thanh Tuyền, ánh mắt mê ly, đưa tay thăm dò quả nhiên phân thân của y đã sưng lên.”Là mất hồn hương?” Tư Đồ Thắng tất nhiên biết loại hương phấn này, là thủ đoạn của quan to hiển quý dùng lúc nam nữ hoan ái, là một loại mạnh thuốc kích thích tình dục.

Mặt Vân Thanh Tuyền vốn là ửng đỏ càng thêm hỏa thiêu, cũng không trả lời Tư Đồ Thắng, chẳng qua là cúi đầu tránh né ánh mắt của hắn.

“Cần gì phải hành hạ mình như vậy, muốn nói với ta là được rồi.” Tư Đồ Thắng cười khê, đem Vân Thanh Tuyền ôm đến trong một cái sơn động gần bờ sông, đốt lên một đồng lửa, đem Vân Thanh Tuyền đang giãy giụa thương tiếc ôm vào trong ngực, “Rất khó chịu đi, ta tới giúp người.”

“Không, không muốn ” Vân Thanh Tuyền hơi có vẻ tức nức nở giữa giữa, túm chặt lấy trường bào ướt đầm không buông tay.

“Yên tâm, trong này rất hẻo lánh, sẽ không bị người phát hiện, chỉ có ta, không cần lúng túng, để cho ta tới giúp người.”

“Không không muốn ách bần ta thật là bần ” hạ thân sưng lên đã sớm làm Vân Thanh Tuyền cực kỳ khó chịu, nhưng y thủy chung không muốn để cho Tư Đồ Thắng thấy những dấu vết bần thỉu trên người mình.

“Người còn nói như vậy nữa ta sẽ tức giận.” Tư Đồ Thắng dán vào bên tai y đau lòng nói. Cởi ra y phục, đập vào mi mắt là một mảnh vết hôn ngổn ngang.

“Ta ngược lại muốn nhìn một chút, luôn luôn tâm cao khí ngạo Tư Đồ đại anh hùng, có thể muốn đồ người khác chơi qua hay không.” Lời của Liệp Ứng như lời nguyện không ngừng vọng trong đầu Vân Thanh Tuyền.

Từng dấu vết sỉ nhục kia đâm đau cặp mắt của Vân Thanh Tuyền, y dùng hai tay nắm những dấu vết kia, giống như muốn đem bọn chúng từ trên người mình xóa đi.

“Dừng tay!” Tư Đồ Thắng bắt được tay của y, “Còn như vậy ta thật tức giận!” Thanh âm trầm thấp lại có lực lượng uy hiếp lòng người. “Cái này, là Liệp Ứng làm?”

Vân Thanh Tuyền nhắm chặt hai mắt, run rẩy gật đầu.

“Mất hồn hương cũng là hắn hạ cho người?”

Như cũ gật đầu. “Một kiếm toi mạng thật là quá tiện nghi hắn!” Không khí chung quanh tựa hồ cũng bị động lại thành băng, đè nén làm người ta nghẹt thở. “Tại sao không để cho ta nhìn?” Tư Đồ Thắng đem y phục ướt đầm của Vân Thanh Tuyền cởi xuống, lại đem ngoại bào của mình phủ lên người y. Vân Thanh Tuyền nhìn mình không mảnh vải che thân, vóc người cồng kềnh không chịu nổi, trên người là vết hôn cùng bầm đen tùy ý có thể thấy được, chặt vật như vậy, nào còn có nửa điểm phong vận của công tử văn nhã.

21. Chương 21

Editor: Sakura Trang

“Sợ... Sợ người không thích... Ta... Cái bộ dáng này...”

“Vẫn là hắn nói?”

“Ách... Ừ...”

“Phải không.” Hai chữ nghe không ra cảm xúc, một cái tay Tư Đồ Thắng cầm phân thân của Vân Thanh Tuyền.

“Ách!...” Cả người Vân Thanh Tuyền run rẩy từng trận, cắn một lọn tóc, nơi cổ họng phát ra từng trận rên rỉ.

Tư Đồ Thắng cầm phân thân nóng lên kia hoạt động trên dưới, Vân Thanh Tuyền ở trong từng trận khoái cảm đánh vào cùng bào thai trong bụng va chạm hành hạ đồng thời ưỡn người thật cao, hai tay bám chặt vào vách đá sau lưng, đầu ngón tay mảnh khảnh đã bị nham thạch sần sùi mài ra máu nhưng toàn không biết, ngửa về sau, phát ra tiếng nghẹn ngào như thú nhỏ vậy, nước mắt trong suốt theo khóe mắt đóng chặt không ngừng chảy xuống.

“Tại sao không vì mình?” Hồi lâu, Tư Đồ Thắng mở miệng phá vỡ bình tĩnh.

“Ta... Ách ừ... Ta...” Vân Thanh Tuyền mở ra hai mắt ngẩn lẹ, “Người, có một chút thích ta hay không? Thích ta... như đối với thê tử...” Cuối cùng Vân Thanh Tuyền hỏi ra nghi vấn chất chứa thật lâu, cố ý đem hai chữ thê tử cất cao giọng điệu. Đúng vậy, y lòng tham xa so với mình tưởng tượng, bây giờ Tư Đồ Thắng quả thật đối với hắn rất là thương yêu, nhưng y mong muốn không phải cái loại thương yêu đối với bài trí đó, thương yêu đối với đồ chơi, mà là... Thương yêu đối với thê tử.

“Nhìn ta.” Tư Đồ Thắng quay mặt y cưỡng bách y cùng mình đối mặt, từ y Tư Đồ Thắng thấy được tràn đầy vô giới hạn thống khổ và bất an sâu không thấy đáy. Từng chữ từng câu nói: “Người cứ không tín nhiệm ta như vậy? Hoặc là nói, người liền chính người cũng không tin.”

“Ta... Ừ ách... Ta...”

Tư Đồ Thắng xưa nay đều là vui giận không hiện, cũng chưa bao giờ nguyện biểu lộ cảm tình của mình, loại vấn đề này hắn lại là khinh thường trả lời, nhưng hắn biết, bất an cùng sợ hãi của Vân Thanh Tuyền giống như một cái rãnh càng lúc càng sâu để ngang giữa bọn họ, nếu không kịp thời lấp đầy, ngày sau tất sẽ đem hai người mai táng trong đó. Nếu phát hiện cái vấn đề này, trốn tránh, cho tới bây giờ đều không phải là tác phong của chiến thần Tư Đồ Thắng hẳn.

“Người ~ đang bất an cái gì?” Tư Đồ Thắng đem đầu Vân Thanh Tuyền tựa vào trên khuỷu tay của mình, nghiêng người nằm ở bên người y, môi nhẹ nhàng treu chọc tất cả vị trí nhạy cảm của Vân Thanh Tuyền, đồng thời tay bên dưới chơi đùa cũng tăng nhanh tốc độ.

“A!...” Bất thành linh đích kích thích làm Vân Thanh Tuyền thất thanh kêu to.”Ừ a... Không muốn... Ách...”

“Tới ~ ôm ta ~” Tư Đồ Thắng từ từ liếm sạch sẽ hai hàng nước mắt khổ sở kia.

“Không... Được... Sẽ cào xước... A...” Mặt Vân Thanh Tuyền phồng đến đỏ bừng, khoái cảm cùng đau đớn đụng tràn đầy mỗi một giây thần kinh của y.

“Không phải đã nói muốn họa phúc cùng chung sao?” Tư Đồ Thắng cười khê, “Nếu người đau, ta theo lý bởi người đau mới được. Huống chi ~ có thể cùng người yêu cùng nhau đau, làm sao thường không phải chuyện để cho người vui mừng chứ?”

“Cái gì?... Người... Ừ nga... Nga... Nói... Cái gì...” Con người bị khói mù bao phủ thật lâu Vân Thanh Tuyền bỗng bừng sáng hơn mấy phần.

“Người không phải muốn biết ta đối với người là thích là như thế nào sao? Bây giờ ta giờ ~ sẽ tới nói cho người ~ “

“Ừ... A!... Ta... Không chịu nổi... A... Nhanh... Lại nhanh một chút...” Tư Đồ Thắng cùng Vân Thanh Tuyền cũng thăm mắng trong lòng Liệp Ưng lại xuống lượng thuốc nặng như vậy, vì chính là muốn xem tư thái mất lý trí của Vân Thanh Tuyền cùng kêu rên không có chút tôn nghiêm nào. Vân Thanh Tuyền tình nguyện chết cũng không muốn đem loại tư thái xấu xí này biểu lộ trước người. Nhưng, nếu như người này là Tư Đồ Thắng... Nếu như người này là Tư Đồ Thắng...

“Ừ a... Ân ân... Không được... Để cho ta... Bắn... A!” Móng tay của mười ngón tay đã cắm sâu vào tấm lưng kiên cố của Tư Đồ Thắng, nụ hôn của hắn vẫn êm ái như cũ vậy.

“Cầu... Cầu người... Đi vào...” Thỉnh cầu để cho người khó mà mở miệng như vậy làm Vân Thanh Tuyền xấu hổ vạn phần.

“Tốt ~” Tư Đồ Thắng sợ áp đến bào thai trong bụng, đỡ Vân Thanh Tuyền đứng lên, đem hắn ôm vào trong ngực tiến vào từ phía sau.

“Ách ừ... A a!... Thật là đau!...” Lối đi nhỏ nhỏ hẹp hẹp bị dục vọng tràn ngập bị đoàn âm áp kia lấp đầy, kèm theo mà đến đau tê tâm liệt phế làm rên rỉ thống khổ, cũng làm lòng Tư Đồ Thắng từng trận xé nát đau đớn.

Cánh tay hai người chống đỡ ở trên vách đá mười ngón tay quần quít, cự vật dưới người vẫn còn ở trong tay Tư Đồ Thắng, các loại kích thích sau lưng làm Vân Thanh Tuyền gần như đánh mất lý trí.

“Ta, thích người.” Ở trong tiếng kêu đau của Vân Thanh Tuyền, Tư Đồ Thắng hít sâu một hơi, đem mặt chôn ở sau gáy Vân Thanh Tuyền buồn rầu nói, “Càng ngày càng thích. Thích đáng về ưu nhã của người, thích đáng về mặc cỡ của người, thích đáng về kiên định củ người, thích đáng về, bây giờ của người.”

Mười ngón tay quần quít càng ngày càng siết chặt, thành lũy trong lòng Vân Thanh Tuyền từng chút tan rã, khóc phát tiết không chút kiêng kỵ như vậy, chỉ vì câu nỉ non nhẹ nhàng kia của Tư Đồ Thắng: “Người là thê tử của ta, là người —— ta thích nhất.”

...

“Im miệng!” Tư Đồ Thắng phiền não cắt đứt y.

“Tư Đồ...” Vân Thanh Tuyền dựa vào trên người Tư Đồ Thắng, ngẩng đầu lên, hai mắt linh động mắt thấy cục xương ở cổ họng Tư Đồ Thắng run rẩy, mỉm cười không nói.

“Đừng nhìn chằm chằm ta!” Tư Đồ Thắng không được tự nhiên quay mặt đi.

“Tư Đồ...” Vân Thanh Tuyền ngượng ngùng, nhẹ nhàng cởi áo khoác của hắn.

“Đừng ~ ta ~ thật ~ không chịu nổi ~” Tư Đồ Thắng mặt đỏ tới mang tai tránh né.

“Ta thích người... Thích đến mình cũng không khống chế được...”

“Ngô! ~ “

22. Chương 22

Editor: Sakura Trang

Môi anh đào mỏng lạnh ngậm bờ môi phong nhuận, nhẹ nhàng cắn xé, mút vào, mùi vị của Tư Đồ Thắng theo rằng môi truyền tới, làm say lòng người như vậy.

“Ừ!

” Dục vọng như vỡ đê để cho Tư Đồ Thắng đem Vân Thanh Tuyền giam cầm trong người bá đạo chiếm làm của riêng trừ. Sợi tóc tán loạn dây dưa lẫn nhau, giống như một tấm lưới bao chặt hai người lại.

“Ừ a... A... Ách... Ừ!” Khóe mắt ngậm nước mắt đau đớn, ngoài miệng nhưng thủy chung treo mỉm cười, đầu ngón tay hơi lạnh khoát lên trên bàn tay ấm áp từ đầu đến cuối bảo vệ ở trên nhẹ nhàng vuốt ve. Đến khi kiệt sức bình yên thiếp đi, trong mộng cuối cùng là cảnh một phiến đào hoa.

Lúc Thanh tỉnh, hai người chặt vật không mảnh vải che thân nhường Vân Thanh Tuyền không khỏi mỉm cười. “Tư Đồ, đã thức chưa?” Thấy Tư Đồ Thắng đưa lưng về mình co lại thành một đoàn nằm, Vân Thanh Tuyền nhỏ giọng hỏi. Người nọ nhưng không có phản ứng, không nhúc nhích nằm. Kỳ quái, luôn

luôn là rất cảnh giác a, làm sao sẽ không nghe được? Vân Thanh Tuyền nhìn gương mặt tuần tú của Tư Đồ Thắng, ánh mắt nhắm thật chặt, hai mảnh mây đỏ nhưng lặng lẽ hiện lên.

“Người ngủ sẽ không đỏ mặt.” Vân Thanh Tuyền cười khê.

“...” Tư Đồ Thắng mất tự nhiên ngồi dậy, ho khan hai tiếng, bỗng nhiên giơ tay lên, nhẹ lau lau nước mắt lưu lại trên gương mặt Vân Thanh Tuyền.

“Không có sao, không đau.” Xem hiểu áy náy trong mắt hắn, Vân Thanh Tuyền cười an ủi. Tựa như toàn bộ đều không nói, hai người yên lặng mặc y phục cẩn thận, nhưng phát hiện có hai lũ tóc đen chẳng biết lúc nào dây dưa thành nút chết, như thế nào cũng cởi được, không có biện pháp, Tư Đồ Thắng không thể làm gì khác hơn là dùng kiếm chém đứt, nhìn sợi tóc trong người có ta, trong ta có người, hai người nhìn nhau cười một tiếng, mỗi bên cầm một nửa, thả trong ngực.

Không trung chợt quanh quẩn mấy con ưng, không ngừng kêu to.” Ưng của phủ tướng quân.” Tư Đồ Thắng nói, “Bọn họ tới.”

Quả nhiên, dưới chân núi Phượng Liễn, một vị phụ nhân hoa y tóc bạch kim lo lắng nhìn quanh.

“Mẫu hậu!” Tư Đồ Thắng vội vàng chạy tới, “Thân thể của ngài không tốt, không ở trong cung tĩnh dưỡng, làm sao đi ra?”

“Thắng nhi, người không có sao chứ, để cho nương nhìn một chút, bị thương chỗ nào?” Người nọ giống như không nghe được lời của Tư Đồ Thắng, chẳng qua là đau lòng hỏi một chuỗi vấn đề.

Vân Thanh Tuyền ở ngày đại hôn ra mắt vị phụ nhân kia, nàng chính là công chúa An Thái, sinh mẫu của Tư Đồ Thắng, từng là đệ nhất mỹ nhân của hoàng thất Nguyên quốc, tuy là tuổi gần bốn mươi, như cũ phong tư trác tuyệt, dung nhan khuynh thành loáng thoáng có thể thấy, chẳng qua là đầy đầu ngân tóc cũng không biết vì ai. Từng nghe Nguyệt Ảnh hỏi thăm nói, nàng là do lão tướng quân chết trận sa trường mới một đêm bạc đầu, mà thân thể cũng ngày càng suy yếu, thật là trời ghen tỵ hồng nhan.

“Thanh Tuyền cho mẫu hậu thỉnh an.” Vân Thanh Tuyền cung kính hành lễ. An Thái công chúa bình thời ở lâu thâm cung điều dưỡng, rất ít đi ra ngoài, cho dù thành bà bà của mình Vân Thanh Tuyền cũng là chưa thấy qua mấy lần, nhìn mặt nàng tuy có bệnh, nhưng vẫn ung dung hoa quý, mi vũ có một loại không giận tự uy.

“Người...” An Thái công chúa hơi kinh ngạc đánh giá Vân Thanh Tuyền, cuối cùng đưa mắt rơi vào trên bụng nhô lên thật cao của y, trong mắt kinh ngạc chợt lóe lên, chẳng qua là bình tĩnh nói: “Miễn.”

A ~ rất kỳ quái đi ~ rõ ràng nam tử lại có thể mang thai ~ giống như ~ quái vật vậy. Cuối cùng là công chúa, mới có thể như thế bất động thần sắc đem kinh ngạc ẩn núp. Vân Thanh Tuyền âm thầm tự giễu.

Mấy ngày hành trình, cuối cùng trở lại đế đô, không nghĩ tới chuyện thứ nhất chính là ở linh đường của Tư Đồ gia diện bích tư quá.

“Thắng nhi, con có biết tại sao mẫu hậu phạt con không?” Giọng An Thái công chúa trong bình tĩnh lộ ra nghiêm nghị không thể bỏ qua.

“Hài nhi không nên thương tổn bách tính.”

Nguyên lai là vì hai người hái thuốc trên được sơn, trong đầu Vân Thanh Tuyền nghĩ.

“Vậy con có thể biết sai?”

“Dạ! Hài nhi nguyện ý chịu phạt!”

“Ừ, biết sai là tốt, liền phạt con quỳ một đêm ở trước bài vị tổ tông, cẩn thận nghĩ lại.”

“Vâng!”

Quỳ một đêm sao, Vân Thanh Tuyền kinh hãi, “Mẫu hậu, độc của hắn vừa mới giải không lâu, trên người còn có thương... Quỳ một đêm có phải hay không...”

“Làm sao? Người đối với quyết định của bốn cung có dị nghị?” An Thái công chúa chậm rãi hỏi.

“Thanh Tuyền không dám, chẳng qua là, Tư Đồ tổn thương người tất cả bởi vì cứu con, sai cũng là con sai, con nguyện thay mặt hấn chịu phạt.”

“Hoang đường, lời của bốn cung há cho người nói dối liên dối, thân là tướng quân chính là phải lấy việc bảo vệ con dân là nhiệm vụ của mình, bất kể nguyên nhân vì sao, thương bách tính vốn là sai lầm lớn. Không cho phép người nào cầu tha thứ.”

“Kia Thanh Tuyền mời mẫu hậu khai ân phạt Thanh Tuyền cùng đi tư quá.” Lời của Vân Thanh Tuyền đúng mực nhưng dị thường kiên định.

“Tùy người ~” An Thái công chúa nhàn nhạt trả lời một câu liền xoay người rời đi.

“Người đây là tội gì.” Trong từ đường Tư Đồ Thắng cùng Vân Thanh Tuyền sống vai mà quỳ, “Ở trong này quỳ một đêm người không chịu được, mau trở về!”

“Người là vì cứu ta mới giết người, ta không cần người, coi như bao che, theo lý chịu phạt.”

“Người ngăn được sao. Cái này căn bản không coi là lý do, về ngủ!”

“Ta đau lòng...” Vân Thanh Tuyền hạ thấp giọng, lẩm bẩm nói, “Người quỳ trong này, muốn ta làm sao ngủ được.”

“Nhưng bây giờ thân thể người nặng nề, vốn chân đã sưng, chẳng may lại rút gân như đêm qua...” Tư Đồ Thắng thấy mình nói sai liền ngừng lại, âm mặt yên lặng không nói

23. Chương 23

Editor: Sakura Trang

Vân Thanh Tuyền kinh ngạc nhìn hấn, chậm rãi hỏi: “Người, làm sao biết chân ta sưng? Người, làm sao biết đêm qua chân ta rút gân?”

Làm sao không biết, trong đầu Tư Đồ Thắng nghĩ, những ngày gần đây Vân Thanh Tuyền cũng không có ngủ an ổn, cho dù ở trong mộng cũng là chau mày, răng trằn ra rên rỉ nhỏ vụn làm Tư Đồ Thắng đau lòng, hấn không có biện pháp thay Vân Thanh Tuyền chia sẻ thống khổ, cũng chỉ cố hết sức vì y giảm bớt đau đớn.

Vân Thanh Tuyền nhớ lại mấy ngày này, cảm giác khó chịu mệt nhọc cho dù trong giấc mộng cũng chưa từng có buông thả y, nhưng lại không lại bị đau tỉnh, nghĩ nguyên nhân, chẳng lẽ...

“Tư Đồ... Người...”

“Tốt lắm, nếu muốn ở trong này chịu phạt, liền thành tâm tư quá, không lại nói chuyện không liên quan.” Sau Tư Đồ Thắng liền không nói thêm gì nữa.

“Thiệt là, để cho người tức giận như vậy!”

“Thiệt là, không đồng nhất như vậy...”

Yên lặng hồi lâu, chợt có nhỏ tiếng gió nhỏ xú vạch qua, ánh nến của từ đường nhất thời tắt toàn bộ.

“Tư Đồ, có người!” Vân Thanh Tuyền cảnh giác.

“Không có sao.” Tư Đồ Thắng từ phía sau ngăn Vân Thanh Tuyền, “Tối, ngồi xuống.”

“Này?...”

“Không cần căng thẳng.” Tư Đồ Thắng đỡ y ngồi ở trên bồ đoàn, sau vuốt ve bụng bụng nhô lên thật cao, một cái tay khác dán vào eo, ở bên tai Vân Thanh Tuyền ôn nhu hỏi, “Tiểu tử có thường xuyên làm ờn?”

Khẽ nhẹ gật đầu.

“Kia ~ trong này ~” nhẹ nhàng xoa hai bên eo, “Đau đến lợi hại hay không?”

Lại khẽ lắc đầu.

“Vậy thì tốt ~”

“Chúng ta ở trong này... Như vậy... Không tốt lắm...” Cảm thụ bên tai truyền tới hơi thở ấm áp, mặc dù Vân Thanh Tuyền tham luyến cái ôm trong ngực của Tư Đồ Thắng, nhưng dấu sao đây là từ đường a.

“Ta biết, cho nên ta mới nhỏ giọng.”

“...”

“Đêm đã khuya, chúng ta về đi ngủ đi.” Tư Đồ Thắng vỗ vỗ tay y.

“Nhưng mà...” Vân Thanh Tuyền không hiểu.

“Mẫu hậu chính là đáng vẻ này, mặt lạnh mềm lòng. Nếu là tư quá, biết sai mới phải, thật muốn phạt quỳ cũng sẽ không quỳ xuống trong này quấy rầy lão tổ tông thanh tịnh.”

Tư Đồ Thắng nhẹ nhàng ôm lấy Vân Thanh Tuyền, đi nhanh trở về phòng.

“Thả ta xuống, ta có thể đi...”

“Đàng hoàng một chút.”

“Quả nhiên, đầu gối cũng sưng.” Tư Đồ Thắng một bên vì Vân Thanh Tuyền thoa thuốc, một bên đau lòng nói.

“Không cần lo lắng... Không đau...”

Tư Đồ Thắng cũng không có để ý y, chẳng qua là mím chặt miệng, cẩn thận bôi thuốc. Hai người đưa lưng về phía nhau nằm, Vân Thanh Tuyền nhưng không ngủ được, không ngừng phỏng đoán lời vừa nãy của Tư Đồ Thắng, chẳng lẽ... Nếu tiểu tử trong bụng lại bắt đầu làm ầm ĩ, y khẽ cau mày: Nếu như... Dùng vốn là đau đón vốn tồn tại... Hơi đi thăm dò một chút... Hử... Không tính là quá đáng đi... Nắm chắc một cái chân mỏng đắp lên trên bụng: ” Ừ... Ách...”

Nhỏ xíu tiếng rên rỉ mới vừa rơi xuống, Vân Thanh Tuyền cảm thấy một cổ nội lực truyền vào vào bên trong cơ thể, nhất thời tứ chi bách tủy đều bị ấm áp bao vây. Một cái bàn tay ấm áp dán vào bụng mình, nhẹ nhàng xoa. Quả nhiên... Là như vậy... Hồi lâu, Tư Đồ Thắng ngừng lại, nhẹ vén sợi tóc của y, ở trên gương mặt Vân Thanh Tuyền ẩn một nụ hôn yêu thương. Vân Thanh Tuyền chậm rãi mở mắt ra, hai hàng thanh lệ thấm ướt vạt áo.

Có lẽ Vân Thanh Tuyền thật không phải là cái người thích hợp dùng mưu kế, trong bụng đau đón lại càng ngày càng nghiêm trọng.

“Thanh Tuyền?” Tư Đồ Thắng cảm thấy người bên gối khẽ run, nhìn mới phát hiện sắc mặt Vân Thanh Tuyền tái nhợt, trên trán cùng chóp mũi cũng thấm ra mồ hôi lạnh, một tay đè bụng, một cái tay khác thì siết chặt chăn nệm dưới người. “Thanh Tuyền! Người làm sao? Rất đau sao?”

“Tư Đồ...” Vân Thanh Tuyền thở hào hển, “A... Hài tử... Làm ầm ĩ... Ách... Thật là lợi hại...”

“Tại sao có thể như vậy? Ta đi gọi người.” Tư Đồ Thắng hôn tay y, “Người kiên nhẫn một chút.”

“Không...cần... Cái hòm thuốc trên bàn.. Ách ừ... Bình sứ màu xanh... Có... An thai được...”

Tư Đồ Thắng vội vàng đi tìm, tay dùng lực nghiền thành miếng nhỏ, đút Vân Thanh Tuyền ăn vào.”Thanh Tuyền...” Tư Đồ Thắng để cho y tựa vào trên vai mình, một tay xoa dịu bụng cao ngất của y, một tay khác thì cầm tay y nhẹ nhàng cọ ở trên mặt, “Kiên nhẫn một chút... Thanh Tuyền... Kiên nhẫn một chút...”

Nhìn ánh mắt đau lòng nóng nảy của Tư Đồ Thắng, Vân Thanh Tuyền thật là không dám tin tưởng hẳn chính là Tư Đồ Thắng cao ngạo lãnh ngạo đó: “Tư Đồ...”

“Ta ở...” Nắm tay nhau lại chặt mấy phần.

“Đứa ngốc... Không có sao... Ách a... Một hồi được lực liền thấy hiệu quả...” Vân Thanh Tuyền dựa vào trên người hắn: Nếu như, có thể một mực rúc vào trong ngực người, đau, thì thế nào.

“Lúc mang thai Hằng Nhi... Cũng là thế này phải không?”

“A ~ chuyện cũ năm xưa... Sớm... Ừ... A... Quên mất...”

“Làm sao có thể quên ~” Tư Đồ Thắng lăm lăm, trải qua thăm thiết như vậy, làm sao có thể quên.

24. Chương 24

Editor: Sakura Trang

“Đều đi qua...” Sợi tóc ướt mồ hôi của Vân Thanh Tuyền cọ một cái vật áo trước ngực Tư Đồ Thắng.

“Người mắng ta, ta ngược lại có thể thoải mái chút.”

“Như vậy a... Ừ... Vậy ta mắng ngươi thật đó... Ừ a!” Trong bụng một trận va nhau, Vân Thanh Tuyền kêu đau một tiếng, hai cái tay ôm chặt lấy bụng.

“Thanh Tuyền! Vô cùng đau đớn có phải hay không?” Tỉnh táo nơi đáy mắt Tư Đồ Thắng sớm bị đánh vỡ, người trong ngực run rẩy gật đầu một cái lại lắc đầu... “Thật ra thì, ngươi rất sợ có phải hay không? Qua không được bao lâu, lại muốn chịu đau khổ như vậy.”

Lời của Tư Đồ Thắng để cho Vân Thanh Tuyền run rẩy một chút, hắn nói không sai, đau tê tâm liệt phế như vậy, hành hạ sống không bằng chết như vậy, cho dù mình nói lừa mình như thế nào, cũng sẽ cảm thấy sợ hãi sâu đậm.

“Lần này, ta sẽ không rời đi nữa.” Tư Đồ Thắng để cho y nằm ở trên giường, mình nằm ở bên cạnh giúp y trấn an tiểu Ma vương trong bụng. Dành ra một cái tay từ đầu đến cuối cùng mười ngón tay của y nắm chặt. “Chờ lúc tên tiểu tử này ra đời, ta sẽ bên ngươi, nửa bước không rời, được chứ?”

“Thật... Thật?” Trong mắt hơi nước tràn ngập của Vân Thanh Tuyền sáng bừng.

“Ta bảo đảm.”

“Ừ! Ừ!” Trên mặt tái nhợt tràn ra nụ cười yếu ớt. Đau đớn lại kéo dài gần nửa giờ mới dần dần lắng xuống, Vân Thanh Tuyền biết, đây chẳng qua là bắt đầu cực khổ của y, y hiểu hơn, vì người trước mắt này, y nguyện ý lần lượt đưa vào trong khổ nạn này.

...

Sáng sớm hôm sau, tỉnh lại trong một trận độn đau, xoa xoa huyết thái dương không ngừng nhảy, xoay người, giống như đồ hải tử vỗ nhẹ bụng tròn xoe.

“Tinh lực của tên tiểu tử này dư thừa như vậy thừa a? Sớm như vậy liền bắt đầu làm âm ỉ?” Thanh âm của Tư Đồ Thắng hơi có vẻ lười biếng, từ phía sau ôm Vân Thanh Tuyền vào trong ngực.

“A ngủ hồi nữa đi, thời gian còn sớm.” Vân Thanh Tuyền ôn nhu nói.

“Ừ là muốn ngủ hồi nữa mà, rất lâu không ngủ qua giường mềm như vậy.” Tư Đồ Thắng vòng tay Vân Thanh Tuyền nâng lên, đè ở trên môi anh đào hơi lạnh của y, cắn ở phía trên mấy dấu răng, “Đừng tưởng rằng đưa lưng về phía ta ta cũng không biết ngươi đang làm gì.”

“A thật là không gạt được người”

Tư Đồ Thắng nhẹ nhàng nằm ở trên bụng của y hôn lại hôn: “Đứa bé ngoan, ngoan một chút, để cho cha ngươi nghỉ một lát nào.”

“Tư Đồ ngô ” Đầu lưỡi linh động nhẹ nhàng cạy răng Vân Thanh Tuyền ra, giữa răng môi còn lưu lại mùi thuốc thoang thoảng, Tư Đồ Thắng tỉ mỉ thưởng thức khổ sở trong đó. “Tư Đồ đừng ta bây giờ không chịu nổi ” Vân Thanh Tuyền đã là thở gấp liên tục.

“Ta biết, yên tâm đi, ta tự có chừng mực. “Tư Đồ Thắng chơi đùa tóc dài tản ở trên vai y, “Ngày mai ta liền muốn vào cung gặp vua, Nhị hoàng tử bên kia đối với ta cũng là nhìn chăm chăm, có thể, không thể thường xuyên bên người, người tạm thời ở tại nơi của mẫu hậu, dấu sao nơi này là phủ công chúa, không ai dám làm bậy. Ta đã phái người đi đem Nguyệt Hà Nguyệt Ảnh mang đến, bọn họ hầu hạ người sẽ tương đối thói quen chút, Hằng Nhi ta cũng đón qua, thời gian dài như vậy không thấy, người nhất định rất nhớ nó.”

Sau ba ngày, Nguyên quốc xảy ra hai chuyện đại sự, chuyện thứ nhất là Nguyên quốc cùng Mạc Bắc nghị hòa, đại quân khải hoàn hồi triều; chuyện thứ hai là Hoàng thượng ở săn bắn mùa thu gặp mãnh thú tập kích, Tư Đồ tướng quân hộ giá có công, ngự ban cho kim bài lệnh tiến.

“Tư Đồ! Tư Đồ!” Vân Thanh Tuyền lão đảo chạy vào, lúc ở cửa bụng vô tình đụng vào khung cửa, mặt chớp mắt trở nên trắng bệch.

“Cẩn thận!” Tư Đồ Thắng đang ngồi ở trong kia do từ một hồng y nữ tử vì hấn bôi thuốc, thấy Vân Thanh Tuyền chạy vào vội vàng đi tới đỡ y, “Người đều như vậy còn chạy?! Đụng vào chõ nào? Có đau hay không?”

“Người bị thương... Để cho ta nhìn một chút!” Vân Thanh Tuyền giống như không có nghe được câu hỏi của hấn.

“Không có gì đẹp mắt.” Tư Đồ Thắng kéo tốt cổ áo ngăn trở vết sẹo trên ngực, “Đi, ta đỡ người trở về phòng nghỉ ngơi.”

“Thắng nhi, những thuốc này cho người.” Hồng y nữ tử đem bình sứ đưa tới trong tay hấn, “Nhớ muốn đúng hạn bôi.”

“Biết, cảm ơn người, Tri Thu.” Nữ tử tên là Tri Thu ôn uyển cười một tiếng, chậm rãi đi ra khỏi phòng.

“Tại sao tránh ta?” Vân Thanh Tuyền chất vấn, “Nếu không phải Nguyệt Hà chạy đi thám thính, chuyện lớn như vậy người định một mực gạt ta phải không?”

“Lại là cái tên nô tài lẩm mồm đó!” Tư Đồ Thắng lạnh lùng nói, “Đều đi qua, ta đây không phải là không có sao sao, ta trước đưa người trở về phòng nghỉ ngơi.”

“Vậy người thì sao?”

“Ta, ta còn muốn đi thư phòng xử lý chút chuyện.”

“Đủ rồi!” Vân Thanh Tuyền hất tay Tư Đồ Thắng ra, “Người không cần mượn cớ lấy lệ ta như vậy!”

Tư Đồ Thắng yên lặng hồi lâu, hấn biết, đối với nguy hiểm, nam nhân bộ dáng thư sinh yếu đuối trước mắt này cùng mình không phân cao thấp. “Ta không muốn giống như lần trước vậy, những người đó, lúc người mang thai Hằng Nhi ép buộc người. Chính là thủ hạ của Nhị hoàng tử. Ta ở trên cánh tay một thiếp thân thị vệ của hấn thấy được ký hiệu giống đám người kia. Lần này, ta không nghĩ lại đem người kéo vào.”

“Là đám người kia sao?” Thân thể Vân Thanh Tuyền run rẩy một chút, hành hạ ba ngày kia giống như một vết thương trong lòng vĩnh viễn không khỏi được, mỗi lần nhớ tới cũng sẽ mơ hồ đau.

“Ừ, nhưng chỉ cần Nhị hoàng tử không bị vạ ngã, ta coi như biết rất rõ ràng cũng không làm gì được bọn họ.” Tay Tư Đồ Thắng nhẹ nhàng vuốt ve bụng Vân Thanh Tuyền: “Lập tức tiểu tử liền muốn xuất thế, ta không hy vọng người bị thương tổn.”

“Người mang thai mười tháng sinh sản là ta.” Thanh âm của Vân Thanh Tuyền cũng không lớn, nhưng từng chữ như đinh chém sắt, “Khổ đau đi nữa, ta nguyện ý. Người dựa vào cái gì tự chủ trương đem ta mặc kệ bên ngoài? Tư Đồ, ta không thể trở mặt nhìn người thân ở hiểm cảnh, ôm tâm tình người là tướng quân bất bại chờ người khải hoàn vì người hoan hô. Ta không làm được người có hiếu hay không!”

“Tốt lắm tốt lắm, người đừng kích động.” Tư Đồ Thắng đau lòng đem gò má xuất mồ hôi lạnh vùi vào trong ngực, vuốt ve bụng thai động lợi hại, “Nhìn, người dọa hài tử ”

25. Chương 25

Editor: Sakura Trang

Vân Thanh Tuyền đau đến môi trắng bệch, không ngừng hít hơi lạnh. Nghe Tư Đồ Thắng làm như đang nói chuyện với tiểu tử trong bụng: “Đứa bé ngoan, cha không phải đang giận con, đừng sợ ” Không kiềm được cảm thấy buồn cười, cái nam nhân lãnh ngạo này, dường như thích hài tử, rất thích hài tử.

Vân Thanh Tuyền tựa ở trên giường, chịu đựng bào thai trong bụng từng trận quặn đấm cước đá, đưa ra một ngón tay trêu chọc Hằng Nhi bên cạnh.

“Nó thật đúng là thông minh, bằng vào cảm giác thì có thể được biết vị trí ngón tay người ở đâu. “Tư Đồ Thắng đem an thai được bỏ vào trong miệng Vân Thanh Tuyền, “Còn đau không?”

“Ừm ” Vân Thanh Tuyền nhẹ đáp một tiếng, từ ái nhìn anh hài ánh mắt trống rỗng, lại có thể đưa tay chính xác đưa về phía ngón tay tay mình, nói với Tư Đồ Thắng, “Tối ôm Hằng Nhi một cái đi.”

“Y nha y nha ” Tư Đồ Thắng nhẹ nhàng nâng lên thân thể yếu ớt này, tựa như đang ôm một chỉ bảo vô giá, đem mặt dán vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn non mịn thơm mùi sữa cứng chịu cạo chọc cho một trận một trận tiếng cười “Khanh ~ khách ~”

“Nhi tử của ta a ~ thật tốt.” Tư Đồ Thắng lẩm bẩm nói, “ Thanh Tuyền người nhìn, nhi tử của ta a, ta có nhi tử ”

Nhìn ánh sáng xinh đẹp trong mắt hắn, đây chính là Tư Đồ Thắng vui giận không hiển sắc mặt, đây chính là Tư Đồ Thắng giọng lạnh như băng không mang chút cảm xúc. Ánh mắt quyền uy như vậy, nét mặt tươi cười ấm áp như vậy, ôn nhu thủ thi như vậy: “Thanh Tuyền, cảm ơn người.”

Đêm khuya, Nguyệt Hà như cũ sẽ nhìn qua cửa sổ xem Vân Thanh Tuyền, hắn biết, lấy cá tính cao ngạo trong treo lạnh lùng của công tử, đau nữa cũng sẽ tự mình một người chịu đựng. Khi hắn thấy Vân Thanh Tuyền ôm tiểu thiếu gia nghe theo ở trong ngực Tư Đồ tướng quân, mặc dù sắc mặt ảm đạm như cũ, nhưng khi Tư Đồ tướng quân ở bên tai y nói nhỏ luôn luôn lộ ra nụ cười hoặc vui mừng hoặc cảm động.

Ngày tiếp theo, Nguyệt Hà Nguyệt Ảnh cứ theo lẽ thường tới hầu hạ Vân Thanh Tuyền rửa mặt. Tư Đồ Thắng nhưng khá cảm thấy ngoài ý muốn phát giác, cái tên Nguyệt Hà lẩm mồm đó hôm nay hầu hạ phá lệ để cho hắn thoải mái.

“Tướng quân, mời dùng bữa.” Cung kính đem đĩa bạc đưa tới trong tay Tư Đồ Thắng, Nguyệt Hà đã thành tiêu điểm của mọi người.

“Nguyệt Hà hôm nay hết sức chăm chặc a.” Vân Thanh Tuyền tán dương, cái này từ nhỏ đi theo mình tay chân vụng về Nguyệt Hà, một đêm thay đổi làm y giật mình, nếu không phải Nguyệt Ảnh liền đứng ở bên cạnh, y nhất định sẽ nhận sai hắn thành Nguyệt Ảnh.

“Sau này ta cũng sẽ rất chăm chỉ hầu hạ tướng quân!” Nguyệt Hà cười nói.

“Hừ, có dụng ý gì?” Tư Đồ Thắng cười nhạt.

“Bởi vì tướng quân đối với công tử nhà ta tốt a. Công tử là ân nhân cứu mạng của Nguyệt Hà, tướng quân đối với ân nhân của ta tốt, Nguyệt Hà tự mình chăm chỉ hầu hạ.”

“Nói vậy, ai, ai đối tốt với công tử nhà người chứ ” Tư Đồ Thắng thiếu chút nữa bị nước trà sặc.

“Chính là tướng quân ngài a, ngày hôm qua ta đều thấy được, tướng quân ôm công tử nhà ta...” Lời còn chưa dứt, sát khí của Tư Đồ Thắng bay đến.

“Nguyệt Hà, còn vài thức ăn không có, còn không mau đi phòng bếp bê đến.” Nguyệt Ánh vội vàng đem Nguyệt Hà thao thao bất tuyệt đẩy ra khỏi phòng.

“Bọn họ, thật sự là huynh đệ sinh đôi?” Tư Đồ Thắng lạnh lùng hỏi.

“Nếu không phải như vậy, hẳn bộ dáng sẽ không giống như vậy đi.” Vân Thanh Tuyền trả lời.

“Ta nhìn bọn họ chỉ có lớn lên giống mà thôi.” Tư Đồ Thắng hừ lạnh một tiếng, nâng chung trà lên, tỉ mỉ thưởng thức, “Tiểu tử kia đầu lưỡi giữ lại cũng không có ích gì, ta nhìn vẫn là sớm cắt đi tương đối khá.”

“Cái này... Chúng ta thảo luận kỹ hơn...”

“Hôm nay là sinh nhật của mẫu hậu, buổi tối ở đào hoa nguyên thiết yến, người theo ta cùng đi.” Tư Đồ Thắng trước khi đi đối với Vân Thanh Tuyền nói như vậy. Nhưng khi Vân Thanh Tuyền một thân bạch bào xuất hiện ở trên thọ yến, lại gặp tất cả mọi người ghé mắt, mọi người châu đầu ghé tai bàn luận sôi nổi, liền Tư Đồ Thắng cũng nhú mày, cái này làm cho Vân Thanh Tuyền cảm thấy không ổn chỗ nào.

“Người làm sao ăn mặc như này?” Tư Đồ Thắng đi tới nhỏ giọng hỏi.

“Sao... Làm sao?” Vân Thanh Tuyền cũng cảm thấy tò mò, lối ăn mặc này làm sao.

“Ai... Tính, người đi về trước đi.” Tư Đồ Thắng mượn cơ thể Vân Thanh Tuyền khó chịu để cho y đi về nghỉ.

Vân Thanh Tuyền một người thất hồn lạc phách ở trong phủ đi dạo lung tung, trong lòng có ủy khuất không nói lên lời, năm ngoái sinh nhật An Thái công chúa, Tư Đồ Thắng nói đều không nói liền tự đi, năm nay thật vất vả mời mình cùng đi, lại lại bị sai trở lại, trở thành trò cười.

Một bóng người thoáng qua, nhìn thân hình kia, giống như là Tư Đồ Thắng. “Tư Đồ...” Vân Thanh Tuyền cho là hẳn đến tìm mình, vội vàng cùng đi, bóng người kia dừng lại xoay người, lại để cho Vân Thanh Tuyền thất vọng, người kia không phải Tư Đồ Thắng, nhưng lại có mấy phần tương tự, một song cặp mắt đào hoa nhìn từ trên xuống dưới Vân Thanh Tuyền, để cho y rất không thoải mái.

“Người là ai?” Người nọ mở miệng hỏi, thanh âm lười biếng, “Ta làm sao không biết bên trong phủ công chúa này còn có mỹ nhân như vậy? A a...”

Lời nói Ngả ngón để cho Vân Thanh Tuyền khẽ cau mày, nghĩ muốn xoay người rời đi, nhưng ngược lại bị người nọ chặn lại đường đi, “Chớ đi a, bốn vương hỏi người lời làm sao không trả lời? Người tên gọi là gì? Ngẩng đầu lên để cho bốn vương nhìn một chút.” Dứt lời đưa tay nâng cằm y lên.

“Làm gì!” Vân Thanh Tuyền kinh hãi, vội vàng đánh bay tay hắn.

“A ~ liền bốn vương cũng dám đánh, lá gan không nhỏ a.” Trên mặt của người kia từ đầu đến cuối treo cười tà, “Người đánh tay bốn vương, người nói, phải xử phạt người phải thế nào chứ?”

Người này tự xưng bốn vương. Trong lòng Vân Thanh Tuyền thầm kêu không tốt, nhìn hắn hơn hai mươi tuổi, tướng mạo mặc dù anh tuấn, vẻ mặt nhưng khinh bạc vô lễ, dự đoán chính là Nhị hoàng tử Nguyên quốc phong lưu thành tánh Ngộ Triết. Hắn tại sao sẽ ở trong này?

“Tại sao không nói chuyện? Hử?” Ngộ Triết tà cười nói, “Nếu người không nghĩ ra, như vậy bốn vương tới thay người muốn như thế nào?”

“Tư Đồ Thắng thỉnh an Nhị hoàng tử.” Một thanh âm lạnh lùng dường như từ đằng xa truyền tới, nhưng vừa dứt lời người đã gần ngay trước mắt, để cho người không khỏi bội phục người nói chuyện nội lực thâm hậu.

26. Chương 26

Editor: Sakura Trang

“Ha ha, Tư Đồ tướng quân, vẫn khỏe chứ, nghe nói lúc ở sân bắn mùa thu người xả thân hộ giá, Ngộ Triết còn không có cơ hội ngay mặt cảm ơn.” Trên mặt Nhị hoàng tử lướt qua một tia âm lãnh, trong giọng bình thản kia lại không có nửa điểm cảm kích.

“Đây là chức trách của hạ quan, không dám giành công. Xin Nhị hoàng tử dời bước đào hoa nguyên nói chuyện cũ.” Tư Đồ Thắng quét một chút Vân Thanh Tuyền đứng ở một bên: “Trong này không có chuyện gì của người, lui ra!”

“Ha ha, nghe tiếng đã lâu Tư Đồ tướng quân là chánh nhân quân tử, không giống như chúng ta quyền dưỡng một đồng nam sủng hàng đêm sanh ca. Hôm nay xem ra, Tư Đồ tướng quân chẳng qua là cầu tình không cầu nhiều mà thôi. Nghĩ cả vườn xuân sắc kia của ta cũng không bằng một chi ngạo mai xuất trần thoát tục này của người. Ngộ Triết thật là tự thẹn không bằng.

Vân Thanh Tuyền cúi đầu, thân thể khẽ run, hàm răng gần như phải bị y cắn nát, chỉ nghe Nhị hoàng tử ung dung nói: “Người này bốn vương rất thích, muốn xin từ tướng quân, không biết Tư Đồ tướng quân nhưng nguyện bỏ thứ yêu thích?”

“Ha ha Nhị hoàng tử nghiêm trọng.” Trong mắt Tư Đồ Thắng lóe lên một tia tối tăm không dễ phát giác, ngay sau đó liền sang sang cười nói, “Nhị hoàng tử nếu mở miệng, vốn không có đạo lý không đáp ứng, chẳng qua là, hạ quan cùng y tuân lệnh thành hôn, Nhị hoàng tử hãy để ta bẩm báo với hượng Hoàng thượng trước.”

“Hừ!” Ngộ Triết hừ lạnh một tiếng, “Thì ra là Bách Lý thị tới hòa thân a. Vậy y dầu gì cũng coi là tướng quân phu nhân, hôm nay là thọ thần của cô mẫu, y lại một thân bạch y, không khỏi quá mức bất kính đi.”

“Nhị hoàng tử dạy phải, ta sẽ dạy dỗ thật tốt. Mấy vị công tử Trong vườn còn đang chờ Nhị hoàng tử uống rượu đâu ~ “

“Hừ!” Ngộ Triết phất tay áo đi.

“Không phải kêu người trở về sao, làm sao còn tới chỗ này đi dạo lung tung.” Trong giọng nói của Tư Đồ Thắng hơi có vẻ bất mãn.

“Trong Phòng bực bội, đi ra đi tới lui.” Vân Thanh Tuyền nhàn nhạt nói.

“Người nọ chính là Nhị hoàng tử, nổi tiếng phong lưu thành tánh, thấy công tử nhà ai đáng đáp tuần tú liền muốn thu đến phủ trong làm nam sủng, người sau này nhất định phải cẩn thận tránh hấn.”

“Ừ ” Vân Thanh Tuyền thần thờ đáp lại.

“Vừa nãy Tư Đồ Thắng dừng một chút vẫn là nói ra nghi ngờ trong lòng, “Người động sát ý, thật là một chút cũng không giống người a.”

“Phải không “Vẫn là thần thờ như vậy.

“Nếu người không muốn nói ta liền không hỏi nhiều. Ta trước đưa người trở về phòng.”

“Hôm nay ta rất cho người mắt mặt có phải hay không?”

“Nguyên quốc ở trên thọ yến là không thể mặc bạch y.” Tư Đồ Thắng không trả lời thẳng y, “Bình thường Người thích mặc y phục tao nhã, cái này cũng không trách người. Trở lại để cho Tri Thu tìm người vội tới làm mấy món đồ mới cho người.”

Tri Thu, nghĩ đến nữ tử hồng y hôm đó vì Tư Đồ Thắng chữa thương bôi thuốc, thân thiết kêu hấn “Thắng nhi”, trong lòng Vân Thanh Tuyền liền từng trận chua xót vô hình, hung hãn nói, “Ai muốn nàng làm y phục cho ta.”

“Người lại tức giận cái gì nữa?” Tư Đồ Thắng có chút không kiên nhẫn.

“Đúng! Ta không hiểu lễ phép, ta cho phủ tướng quân, phủ công chúa bôi đen! Tướng quân cũng không tất quần ta, cũng không cần để cho Tri Thu của người đi phiền toái làm gì y phục, ta bây giờ liền trở về phòng đóng cửa tự quá, sẽ không mới đi ra cho người mất mặt!” Vân Thanh Tuyền giống như con thú nhỏ bị thương làm chống cự cuối cùng với thợ săn vậy.

“Vân – Thanh – Tuyền!” Tư Đồ Thắng nắm cầm y cương bách y nhìn mặt mình, gần từng chữ, “Lời nói mới rồi, người nói lại lần nữa cho ta! Người cho là chỉ có chính người một người không thoải mái sao!”

Vân Thanh Tuyền giống như chiếc lá rụng vậy vô lực bên dựa ở trên một thân cây, run rẩy nói: “Có đúng hay không thật thật xin lỗi ta không biết mình ở nơi những gì đó ta không phải muốn nổi giận với người”

Một đôi cánh tay sắt vòng quanh Vân Thanh Tuyền đang run lấy bầy, Tư Đồ Thắng không nói gì, chẳng qua là lắng lắng ôm y, mười ngón tay lần lượt giao nhau, hai bàn tay không hề ảm áp nắm thật chắc chung một chỗ, cho đến người trong ngực dần dần khôi phục lại bình tĩnh.

“Trong lòng ổn định hơn chưa?”

“Ừ ta ”

“Suyt ta không muốn nghe lời xin lỗi.” Tư Đồ Thắng kiên nhẫn ở bên tai Vân Thanh Tuyền than nhẹ, “Ta biết trong lòng người không thoải mái, ta làm sao không phải. Nhưng dù sao hấn cũng là hoàng tử, có nhất thời miệng lưỡi nhanh chỉ biết rước họa vào thân, cái mất nhiều hơn cái được.”

Vân Thanh Tuyền kinh ngạc luôn luôn quả quyết độc hành như Tư Đồ Thắng lại sẽ kiên nhẫn giảng đạo lý với mình. Hấn nói những đạo lý này mình đương nhiên biết, chẳng qua là

“Ta nói những thứ này người đều hiểu, có phải hay không?” Ánh mắt sắc bén như ưng của Tư Đồ Thắng đánh giá Vân Thanh Tuyền, “Người, có tâm sự không thể nói cho ta nghe sao?”

“Ta ” Vân Thanh Tuyền thống khổ nhắm mắt lại.

“Kia chờ lúc người nghĩ xong, ta lại rửa tai lắng nghe.” Tư Đồ Thắng cười yếu ớt, hấn là chiến thần, không phải mãng phu. Không phải tất cả mọi người đều ăn một bộ “ép cung” này, đạo lý lạt mềm buộc chặt hấn tự nhiên hiểu.

Vân Thanh Tuyền cố chấp không để cho Tư Đồ Thắng lưu lại cùng y, nhưng khi sau khi hấn đi trong lòng lại rất là hối hận. Trong bụng thai động để cho y không được an bình chốc lát, nỗi nhớ Tư Đồ Thắng càng như thủy triều dâng trào. Thật là càng ngày càng không tiền đồ, Vân Thanh Tuyền tự giễu; trước kia đối với hấn chẳng qua là hướng tới cùng ái mộ, hôm nay, hấn không ở bên người lại giống như mất hồn mà không biết làm sao, thật là càng sống càng thụt lùi.

Cửa chỉ một tiếng bị đẩy ra. “Tư Đồ? Người sao lại trở lại.”

“Uống hai ly rượu, vết thương trước ngực liền lại bắt đầu đau, vì vậy thì trở lại nghỉ ngơi.” Thanh âm của Tư Đồ Thắng hơi có vẻ mệt mỏi.

“Cái gì!” Vân Thanh Tuyền giãy giụa đứng dậy, “Ta đi cầm được giảm đau cho người.”

27. Chương 27

Editor: Sakura Trang

“Thanh Tuyền ~” Tư Đồ Thắng nhẹ nhàng ôm y vào trong ngực, đem môi dán vào bên tai của Vân Thanh Tuyền, “Đây chẳng qua là cái cố thôi, người đoán, tại sao ta trở lại?”

“Đoán, không đoán ra.” Trên mặt tái nhợt của Vân Thanh Tuyền hiện lên đỏ ửng, hơi né tránh bờ môi phong nhuận đang khiêu khích kia.

“A a ~ người đổi góc.” Tư Đồ Thắng cười yếu ớt, vuốt ve y phục sau lưng hơi ẩm ướt của y, thở dài một cái, đau lòng nói: “Lại đau ra cả người mồ hôi lạnh a.”

Một câu nói giống như gió xuân thổi gợn mặt hồ, Vân Thanh Tuyền vòng lấy cánh tay Tư Đồ Thắng kéo căng, hạ thấp giọng buồn rầu nói: “Bên, bên cạnh ta.”

Tư Đồ Thắng cởi áo khoác, lau chùi thân thể y, ôm y lên giường, ôm vào trong ngực. Lồng ngực nóng bỏng dán chặt sống lưng hơi lạnh của Vân Thanh Tuyền: “Thử ngủ một hồi đi, khó chịu chỗ nào liền nói cho ta, ta giúp người xoa xoa.”

Vân Thanh Tuyền rút người lại, đem mặt vùi vào gối mềm, thở dốc một trận, nhẹ giọng tựa như lầm bầm lầu bầu nói: “Ta chưa từng thấy cha ta, lúc hấn sinh hạ ta liền qua đời. Từ nhỏ phụ thân liền không cùng ta thân cận, hấn mặc dù không nói, ta nghĩ, hấn là ghét ta, dù sao cũng là ta cướp đi sinh mạng của cha. Từ nhỏ đến lớn, đại ca là người hiểu rõ ta nhất. Sau đó, phụ thân uất ức thành bệnh liền Diệp bá bá cũng không thể ra sức, cuối cùng ở năm ta mười ba tuổi qua đời.”

Ngay tại chuyển năm sao. Trong đầu Tư Đồ Thắng nghĩ; mùa xuân một năm kia, mình còn chỉ có mười ba tuổi đi, khi đó phụ soái Tư Đồ lão tướng quân còn khỏe mạnh, thân thể mẫu hậu cũng không yếu ớt như vậy, Diệp Hồi Xuân lúc ấy vẫn là quân y, cùng phụ soái có quan hệ tốt, lúc đó một nhà hấn đi được trang của Diệp Hồi Xuân làm khách lần đầu tiên gặp được phụ thân của Vân Thanh Tuyền. Ở trong ấn tượng của Tư Đồ Thắng, nhớ đó là một nam nhân ưu buồn gầy gò lại trầm mặc ít nói, nói chuyện nhẹ nhàng, mỉm cười nhẹ nhàng, ho khan nhẹ nhàng. Chính là ngày hôm đó đi, mình trong lúc vô tình cứu Vân Thanh Tuyền rơi từ trên cây xuống, mình đương thời cũng không thêm để ý, nhưng chưa từng nghĩ để cho y tình cảm thâm chủng, suốt mười năm.

“Sau khi phụ thân chết, đại ca cùng ta sống nương tựa lẫn nhau, chúng ta hai cái đều là thánh đồng, cho nên tộc trưởng đối với chúng ta vẫn có chút chiếu cố, cuộc sống trôi qua coi như thoải mái, cho đến...” Vân Thanh Tuyền thống khổ nhắm mắt lại, “Ta mười lăm tuổi năm ấy, phát giác thân thể đại ca dần dần mập ra, hồi kỳ mới biết, hấn mang thai, mà phụ thân hài tử, là một nam tử ngoại tộc. Quy củ Bách Lý tộc, tộc nhân chưa đầy mười sáu tuổi là không được xuất cốc, cho nên ta cũng chưa từng thấy qua nam tử ngoại tộc, chẳng qua là nghe đại ca nói, người kia đối với hấn rất tốt, còn nói, rất thích đại ca. Người nọ để cho đại ca về trong cốc tu dưỡng, nói là xử lý xong một vài sự việc trong nhà liền tới đón hấn, mắt thấy đại ca nhanh muốn sắp sinh, người nọ nhưng chậm chạp không đến, đại ca lo lắng an nguy của hấn, xuất cốc tìm hấn, nhưng lấy được, tin tức người nọ sắp thú thê.” Vân Thanh Tuyền nắm chặt sàng đan, thanh âm có chút nghẹn ngào, “Đại ca ở trong mưa to đứng một đêm, rốt cuộc đã tới xe ngựa của người kia, hấn nhưng chỉ là cho đại ca một ít ngân phiếu để cho hấn về cốc. Đại ca không nghe theo, khóc để cho người nọ cho hấn cái giải thích, người nọ nhưng chỉ là lo thoát thân, còn đẩy ngã đại ca đã mang thai chín tháng xuống đất. Khiến cho đại ca sớm sinh, đau đến không muốn sống. Ta quý quý xuống đất ôm chân người kia khổ cầu khẩn hấn mau cứu đại ca, người nọ nhưng hốt hoảng đá văng ta, còn nói gì, không có thể vì một người nam sủng tự hủy tương lai. Ha ha! Không có thể vì một người nam sủng... Tự hủy tương lai!”

Thật là không bằng cảm thú! Dù là Tư Đồ Thắng từ trước đến giờ bình tĩnh, cũng không khỏi thâm mắng trong lòng.

“Khi đó ta y thuật không tinh, không biết giúp đại ca đỡ đẻ như thế nào, hơn nữa ở ngoài cốc, loại nam tử có thể sinh dục như chúng ta này thường thường bị nhìn như quái vật, càng là không thể đi tìm đại phu. Ta chỉ đành phải công đại ca đến trong miếu đồ nát vắng vẻ, đại ca đau đớn suốt ba ngày ba đêm, cuối cùng thể lực hao hết cũng không thể sinh hạ thai nhi, ôm hận mà chấm dứt...”

“Thanh Tuyền...” Tư Đồ Thắng nói hai chữ thì im lặng, không biết muốn an ủi y như thế nào.

“Ta đến bây giờ đều nhớ ánh mắt thấy đại ca là muốn tránh của người nọ!” Giọng Vân Thanh Tuyền âm ngoan dị thường, “Đại ca chết không chịu nói cho ta thân thể tên họ của người kia, nói là không nghĩ nhắc lại, ta lại biết, hấn là sợ ta tìm người nọ trả thù. Hấn dù chết cùng đều ở bên vực người kia! Tư Đồ... Ta biết người tốt với ta, ta cũng là thật lòng đối với người, nhưng ta lòng ta luôn là đa nghi, người kia, cũng từng đối với đại ca sủng ái có thừa, ai có thể nghĩ cuối cùng nhưng...”

“Người không tin ta?” Trong lời nói lộ ra thất vọng cùng đau thương.

“...” Vân Thanh Tuyền chặt vật há miệng một cái, nhưng một câu nói cũng không nói được, y còn có thể nói gì, cảm giác được ngực phập phồng kịch liệt sau lưng kia, yên lặng hồi lâu, tránh xa hấn. Nước mắt Vân Thanh Tuyền vỡ đê ra, cắn chặt không phát ra âm thanh, cẩn thận lắng nghe tiếng bước chân càng lúc càng xa của Tư Đồ Thắng, tựa hồ là muốn bắt dấu vết sau lưng của hấn. Cảm tình mình bỏ ra toàn bộ thật lòng đối lấy, thú mình coi trọng bị mình tự tay đẩy ra, lại có thể trách được ai.

“Ta đều nghe được, ta đều nghe được a...” Vân Thanh Tuyền nghẹn ngào, “Đại hỉ của Tri Thu cô nương sắp đến, tâm ý của các người tối nay đã đưa tới... Ta biết ở Nguyên quốc nam nhân tam thể tứ thiếp rất bình thường... Huống chi Tri Thu cô nương lại là thanh mai trúc mã với người... Ta thật, thật cố gắng đi đón nhận... Nhưng mà ta không làm được a... Vô luận như thế nào cũng không làm được, tâm ta chính là tham lam nghĩ muốn độc chiếm người, ta không quản được nó, ta không quản được nó a...”

Cửa bị rầm một tiếng đá văng, Tư Đồ Thắng bước nhanh đi tới trước mặt y đem một cái chai thuốc hung hăng ném tới trên người hắn: “Cũng là bởi vì chuyện này? Cũng là bởi vì hai bộ y phục người liên hoài nghi ta?!” Mặt Tư Đồ Thắng vì tức giận mà có chút đỏ lên, kỳ quái chính là đôi phượng mâu cầm tức cầm tức nhìn Vân Thanh Tuyền lại không có tràn ra huyết sắc như trước kia, chẳng qua là đáy mắt hơi ửng đỏ.

“Người muốn độc chiếm ta phải không? Được a! Ta bây giờ liền cho người!” Tư Đồ Thắng xé ra y phục của Vân Thanh Tuyền, thô bạo đòi lấy, nhưng Vân Thanh Tuyền nhưng không cảm giác được cơn giận của hắn ở trong không khí ngưng kết thành áp lực vô hình, hắn chỉ là tức giận, tức giận thuần túy, tức giận giống như hải tử vậy, đem từng cái y phục của Vân Thanh Tuyền xé rách, thô lỗ hôn, không có chút nào điềm báo trước tiến vào thân thể y.

“A!...” Vân Thanh Tuyền ở bất trong đau nhức bất thành linh kêu lên thảm thiết, bá đạo như vậy, động tác tựa như giận dữ, để cho y đau nhức vô cùng, “Tư Đồ... A... Tư... Đồ... Không muốn... Sẽ làm hải tử làm bị thương... Ừ a...”

“Nếu hoài nghi, tại sao không tự mình tới hỏi ta?!” Tư Đồ Thắng hung hãn nói, “Người biết bao nhiêu, liền tự kết luận bữa, dựa vào cái gì! Chuyện của đại của người là chuyện của đại ca người, người phải phân rõ chứ?”

Ngực phập phồng, thở dốc thô trọng, động tác giận dữ, một Tư Đồ Thắng không trấn tĩnh không lạnh lùng như vậy để cho Vân Thanh Tuyền rất là khiếp sợ, đồng thời lại tựa như càn chân thực, “Không muốn... Không muốn thương đến hải tử...” Vân Thanh Tuyền nhỏ giọng cầu khẩn. Tư Đồ Thắng cũng không để ý tới y, nhưng động tác nhưng càng thêm nhẹ chậm, đến cuối cùng, Tư Đồ Thắng hừ lạnh một tiếng, dường như thấp giọng mắng một câu gì, liền đưa lưng về phía Vân Thanh Tuyền không nhìn y nữa.

Vân Thanh Tuyền vuốt ve chai thuốc trong tay, hắn nổi giận dưng dưng rồi đi như vậy, lại là vì lấy an thai được cho mình sao? “Tư Đồ...” Vân Thanh Tuyền đã không biết rõ tâm tình mình như thế nào, ngơ ngác nhìn bóng lưng nam tử giống như thiên thần đó: “Người mới vừa về Đào hoa nguyên không lâu, Tiết quản sự liền đưa bộ đồ mới tới, ta nghe được hắn cùng tiểu đông nói đây là bộ đồ mới dùng lúc Tri Thu cô nương đại hôn để cho hắn cất cẩn thận...”

28. Chương 28

Editor: Sakura Trang

“Hừ!”

“Ta vẫn cho là mình muốn chẳng qua là có thể ở bên cạnh người, có thể ngày ngày thấy người, như vậy ta đã rất thỏa mãn, nhưng mà người đối với ta càng quan tâm ta liền càng lòng tham, càng muốn cho người chỉ, chỉ đối với một mình ta tốt như vậy.” Thanh âm của Vân Thanh Tuyền nhỏ giống như hải tử làm sai chuyện, “Ta biết, trước khi thành thân với ta, người là có hôn ước, người kia, người đó chính là Tri Thu có phải hay không? Ta, cũng không phải là không tin người đối với ta thật lòng, chẳng qua là trong lòng luôn là nghi thần nghi quỷ, lo lắng ngày nào người đối với nàng yêu thích hơn ta, lo lắng người sẽ đối với ta, đối với quái vật dị tộc này không có hứng thú. Ta, ta chỉ có người! Nhưng người nhưng lại có nhiều người thương yêu như vậy, nhiều người ủng hộ như vậy, nhiều người ngưỡng mộ như vậy... mỗi lần nghĩ như vậy, ta liền dị thường phiền não bất an, ta sợ, sợ suy nghĩ như vậy sẽ chọc cho người phiền lòng, nhưng ta lại không không chế được mình... ta, ta không biết mình đây là làm sao, càng không biết mình phải làm thế nào mới phải...”

“Tri Thu, vốn là con nhà ngư dân. Năm đó phụ soái bị địch quân mai phục, người bị thương nặng, do nàng cứu giúp mới tránh được một kiếp.” Tư Đồ Thắng như cũ đưa lưng về phía y, “Phụ thân của Tri Thu, ca ca cùng trượng phu tương lai chưa kịp vào động phòng đều chết trận sa trường, nhưng nàng còn không quan tâm an nguy tính mạng cứu phụ soái thân là tướng quân, hết lòng chiếu cố. Phụ soái tiếc nàng bơ vơ, kính nàng khí độ, liền dẫn về phủ, mẫu hậu cũng đúng yêu thích nàng, một lòng muốn vì nàng tìm một nhà tốt. Thu không giấu giếm chút nào mình từng thành hôn, trượng phu chết trận sa trường. Để cho rất nhiều người làm mai dìm bước ~ có một năm Tể tướng Trương Thành mang theo nữ nhi độc nhất tới nhà ta làm khách, tỏ ý muốn đem nữ nhi gả cho ta, nhà kết làm thân gia. Nữ nhi của hắn ngang ngược kiêu ngạo, đối với Tri Thu một mực hầu hạ bên người ta lại là ngôn ngữ khắt bạc, mặc dù Tri Thu tướng mạo bình thường, nhưng ở trong mắt ta so với những thứ kia cái gọi là đại gia khuê tú đẹp hơn trăm lần. Ta lúc ấy còn trẻ khí thịnh, không ưa nàng, thường nói Tri Thu mới là vị hôn thê của ta, làm bọn họ lừa gạt thẹn thùng đi.”

“Thật là giận dữ vì hồng nhan a...” Vân Thanh Tuyền cười khổ sở.

“Đừng đánh trống lảng!” Tư Đồ Thắng tức giận cắt đứt y, “Ta nói nói như vậy, liền lại cũng không cần người vội đến làm mai cho Tri Thu. Thật ra thì, tuổi tác càng lớn, liền càng không muốn nghĩ chuyện lập gia đình, không, không phải là không nguyện, là không dám. Ta hàng năm khắp nơi chinh chiến, gặp quá nhiều sinh ly tử biệt, thê ly tử tán. Ta không dám bỏ ra cảm tình, sợ tiếp nhận cảm tình. Ta không nghĩ thê tử của ta trở thành Tri Thu thứ hai, mẫu hậu thứ hai, ngày nhớ đêm mong, trông nhưng là cổ thi thể lạnh như băng.”

“Tư Đồ...”

“Sau đó... Mẫu hậu hỏi ta có nguyện ý thú Tri Thu hay không.” Thanh âm của Tư Đồ Thắng lộ ra áy náy, “Khi đó phụ soái đã chết, mẫu hậu uất ức thành bệnh, thân thể một ngày không bằng một ngày... Ta biết, Tri Thu là một nữ nhân tốt, cũng nhất định có thể trở thành một thê tử tốt nhất tức tốt, ta hàng năm ở bên ngoài, không thể dưới gối hầu hạ mẫu hậu, có nàng bên mẫu hậu ta cũng có thể an tâm, hơn nữa... Đối với người không biết ngày nào thì sẽ bị mất mạng như ta mà nói... Vẫn là sớm một chút lưu lại tử tự tương đối khá... Cho nên ta đồng ý cửa hôn sự này, đem nàng mang về phủ Hồi tướng quân làm bạn bên người. Ta muốn trong phủ trên dưới đều biết nàng là vị hôn thê của Tư Đồ Thắng ta, ta muốn tất cả mọi người đều kính trọng nàng, bởi vì ta biết, lấy nàng xuất thân thấp kém một khi ta chết, ở không có gia thế làm chỗ dựa địa vị của nàng ngay cả một hạ nhân cũng không bằng.”

“Khó trách trong phủ trên dưới cũng đối với nàng một mực cung kính... Người, là đang bảo vệ nàng...” Vân Thanh Tuyền cảm khái nói, “Nếu như không có hoàng đế tứ hôn, Tư Đồ... Sẽ lấy Tri Thu cô nương đi...”

“Ừ.” Tư Đồ Thắng trả lời rất khẳng định, “Ta thừa nhận ban đầu ta cũng không thích người, nhưng này hơn một năm qua người coi như để cho ta không thể không thừa nhận người là một thê tử tốt. Nhưng mà...”

“Nhưng mà?” Vân Thanh Tuyền lo âu nhìn bóng lưng hơi có chút run rẩy kia.

“Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, để cho ta cảm thấy, giữa chúng ta, dường như, có vật gì, ở... Từ từ, trở nên không giống nhau.” Tư Đồ Thắng chậm rãi lại có chút cứng rắn nói, dường như mỗi một chữ cũng phải cân nhắc rất lâu.

“Là cái gì trở nên không giống nhau?” Trong lời nói của Vân Thanh Tuyền mang kỳ vọng.

“Ta... Không biết...” Tư Đồ Thắng áo não lắc đầu, xoay người nhìn Vân Thanh Tuyền, rất lâu sau đó, mới chậm rãi nói câu không liên quan: “Ta thật giống như, thật nhiều năm không tức giận như vậy.”

Sợi tóc của Vân Thanh Tuyền tán lác ở trong ngực Tư Đồ Thắng, “Thật xin lỗi, Tư Đồ, là ta quá gốc quá rắn, một mực nhìn lên người, nhưng bỏ quên phần kia bất an cùng sợ hãi trong lòng người, bỏ quên... Người cũng là người bình thường... Nếu người không biết là cái gì thay đổi, vậy thì do ta tới cùng người đi phát giác đi...”

“Hừ!” Lại là một tiếng hừ lạnh, Tư Đồ Thắng quay đầu đi không nhìn y.

“Ta biết lỗi rồi... Thật biết...” Vân Thanh Tuyền trong trẻo lạnh lùng quen, đi rồi cũng không biết muốn nói gì để cho Tư Đồ Thắng hết giận, “Ta đồng ý với người... Ta sẽ giống như đối với thân tỷ tỷ đối với Tri Thu... Sẽ không để cho nàng bị bắt...”

“Đúng! Còn có chuyện này!” Tư Đồ Thắng bỗng nhiên xoay mình ngăn chặn hai bên tay Vân Thanh Tuyền, nắm lấy cảm y hung trọn trọn mắt nhìn y, gần từng chữ nói: “Ai nói cho người làm bộ đồ mới chính là thành thân?! Mẫu hậu hiểu rõ nhất Tri Thu, làm sao chịu để cho nàng làm thiếp? Người chẳng lẽ chưa nghe nói qua tống thân sao?!”

“Tống...thân?” Vân Thanh Tuyền không hiểu.

Tư Đồ Thắng liếc y một cái: “Chính là ở lúc nữ tử xuất giá phải do nương gia huynh đệ tự mình hộ tống đến phu gia, cũng cho phu quân người đo dạn dò và nhắc nhở. Tri Thu đã sớm không có người thân, Tư Đồ gia dĩ nhiên chính là nương gia của nàng. Ta giống trống khua chiêng chuẩn bị hôn sự, y phục đồ trang sức đều là xuất từ tay sư phó tốt nhất để đồ.” Tư Đồ Thắng cười ngạo nghễ, “Ta chính là muốn cho nàng gả đủ phong quang, ta ngược lại muốn nhìn một chút còn ai dám loạn khua môi múa mép cười nàng là một quả phụ.”

Thần thái lãnh tuấn như vậy, nụ cười cao ngạo như vậy, thần khí giống như lần đầu gặp vậy. Vân Thanh Tuyền cười si ngốc: “Vậy chúng ta nhưng phải chuẩn bị một phần đại lễ mới được.”

“Đó là tự nhiên.”

“Tư Đồ chuẩn bị mừng gì vậy?”

Ai biết, loại chuyện này cho tới bây giờ đều là Tri Thu lo...”

Lời còn chưa dứt, hai người liền đồng thời cứng đờ, trở mắt nhìn nhau. Vân Thanh Tuyền nhìn Tư Đồ Thắng biểu tình quái dị, thận trọng hỏi: “Chính là nói... Người chuẩn bị xong hôn sự... Lại không có chuẩn bị quà mừng của bản thân?”

“Nhanh ngủ!” Tư Đồ Thắng nhanh chóng ngã xuống giường, “Sáng mai cùng ta đi ra ngoài!”

Bên ngoài Linh Lung các, một chiếc xe ngựa hoa lệ vững vàng dừng lại, trên xe một trước một sau đi xuống hai nam tử, người trước một thân cẩm bào màu đỏ tía, phía trên dùng đai tuyền thêu đồ án lưu vân bách phúc, eo đeo đai ngọc, đỉnh đầu dùng ngọc quan bằng ngà voi, một gương mặt tuấn tú góc cạnh rõ ràng tựa như đao, dưới mày kiếm là một đôi mắt phượng hơi nhếch lên nhìn khắp bốn phía, tựa như bảo kiếm ra khỏi vỏ, khí lạnh bức người, không giận tự uy. Người phía sau trường bào màu mặc ngọc, cổ áo cùng ống tay áo thêu lá trúc lịch sự tao nhã, tóc đen dài đến eo, chẳng qua là dùng một sợi tơ màu ngọc buộc lại, y hơi cúi đầu, sắc mặt có chút tái nhợt nhưng sẽ không ảnh hưởng chút nào đến dung nhan phiêu nhiên như kinh hồng của y, lông mày dài như liễu, lông mi đen mà dày tựa như nửa che đôi mắt đẹp, dịu dàng như ngọc, nhưng vóc người của y hơi có vẻ cồng kềnh, nếu không thật sẽ cho người lầm tưởng tiên nhân hạ phàm.

29. Chương 29

Editor: Sakura Trang

Tư Đồ Thắng thấy Vân Thanh Tuyền một đường lắc lư đã có chút mỏi mệt, muốn đi đỡ y, đưa ra tay sau lại có chút do dự, hai nam tử thân mật như vậy há chẳng phải là bị người lời ong tiếng ve, nhưng thay đổi ý nghĩ lại nghĩ một chút, cuộc hôn sự này là hoàng đế ngự ban cho, đã sớm là nhà nhà đều biết, phỏng đoán lời ong tiếng ve đã sớm không biết nói qua bao nhiêu, tiếng thở dốc lúc nhanh lúc chậm của Vân Thanh Tuyền lại để cho trong lòng hần hơ hời hợt đau đớn.

“Vẫn khỏe chứ?” Tư Đồ Thắng nhẹ nhàng đỡ Vân Thanh Tuyền.

“Người...” Vân Thanh Tuyền có chút giật mình nhìn Tư Đồ Thắng, cử động như vậy làm y chưa kịp chuẩn bị, hơi né tránh sau vẫn là thuận theo tùy hần nâng, tuy có chút không được tự nhiên, nhưng trong lòng rất là ngọt ngào: “Ta, rất tốt...”

Linh Lung các là nơi bán đồ trang sức lớn nhất để đồ, ngày thường tiếp đãi không phải hoàng tôn quý tộc chính là cự thương phú cổ, bằng vào tự nhiên không chỉ là chế tạo tinh xảo hình thức mới lạ. Lão bản một

cái liền nhận ra Tư Đồ Thắng, người bên cạnh không cần hỏi cũng đoán được là ai, cho nên cũng không có đối với thân mật của bọn họ cảm thấy giật mình, ân cần có độ vì bọn họ giới thiệu các loại châu báu, cuối cùng chọn một đôi tượng đá quý long phượng trình tường kim trạc. Vân Thanh Tuyền thuận tay cầm lên một khối bích ngọc đăng hoa ngọc bội chơi, chợt một trận choáng váng, tay buông lỏng một chút, ngọc bội liền rơi xuống đất vỡ thành hai nửa.

“Thanh Tuyền!” Tư Đồ Thắng vội vàng đỡ y, “Không thoải mái?”

“Không có sao.” Vân Thanh Tuyền cảm nhận được nhiệt độ của Tư Đồ Thắng, lòng liền khó hiểu ổn định lại, “Xin lỗi.”

“Một khối ngọc bội mà thôi.” Tư Đồ Thắng nói với lão bản, “Ngọc bội này cùng tính một lượt.”

“Dạ” ông chủ xoay người tiến vào trong, lúc đi ra trên hai miếng ngọc bị vỡ đã treo hai hai sợi dây, “Ngọc bội này tuy là vỡ, lại vừa đúng lúc vỡ thành hai nửa, nghĩ đến cũng là cơ duyên, tiểu nhân cả gan, xỏ chúng lại, tuy là tàn ngọc, nhưng hợp lại chung một chỗ liền viên mãn.”

“A a.” Trên mặt Tư Đồ Thắng hồ hững trước sau như một của Tư Đồ Thắng cũng khó lộ ra nụ cười mừng rỡ, có thể thấy lời nói này chạm đến đáy lòng hắn.

“Cái này, ta giúp người đeo.” Trên xe ngựa Tư Đồ Thắng đem một khối tàn ngọc thắt ở trên eo Vân Thanh Tuyền.

“Vây, ta cũng giúp người đeo.” Vân Thanh Tuyền cũng dường như hết sức có tinh thần.

“Chờ sau khi tiểu tử sinh ra, ta liền dẫn người đi ngắm một chút cảnh đẹp để đô.”

“Được.”

Xe ngựa dọc theo đường phố để đô chậm rãi đi về trước, hai người ôm hôn không tính là kịch liệt cho bên trong xe thêm một luồng hương hoa đào sâu kín.

Trở lại trong phủ, Vân Thanh Tuyền liền để cho phòng bếp làm mấy thứ điểm tâm An Thái công chúa thích, thất lễ trên thọ yến tuy là không cố ý, nhưng vẫn nên đi xin lỗi mới phải đạo.

Chưa đến cửa, Vân Thanh Tuyền xa xa nhìn lại, thấy Tư Đồ Thắng ngồi ở trước gương, An Thái công chúa đang đứng ở sau lưng hắn vì hắn chải đầu. Lúc này An Thái công chúa lui đi sự cao quý của nhà đế vương, hiền hòa như vậy, ôn nhu như vậy. Vân Thanh Tuyền đưa tay đặt lên ngực, bên trong nhảy lên mang theo đau đớn nhẹ, cảnh tượng như vậy, trong trí nhớ của Vân Thanh Tuyền chưa bao giờ xuất hiện qua, động tác êm ái, ánh mắt từ ái, chỉ là nhìn xa xa như vậy, liền cảm giác rất hạnh phúc. Vân Thanh Tuyền cảm thấy giờ phút này rất hâm mộ Tư Đồ Thắng, hâm mộ có chút ghen tị.

“Mẫu hậu, một hồi Thanh Tuyền sẽ đến thỉnh tội với người... Trên thọ yến y không phải cố ý, ở Bách Lý tộc, ngày quan trọng đều là muốn mặc bạch y, là hải nhi nhất thời vô ý không nói cho y, cũng không phải là đối với người bất kính, người...”

“A ~ làm sao? Con đây là đang nói cho mẫu hậu một hồi không nên làm khó y sao?”

“Hải nhi không dám. Chẳng qua là...”

“Ai ~ con lớn không cần nương a ~ thành thân mới hơn một năm liền muốn người khác.”

“Không phải...”

“Chớ lộn xộn! Còn không có chải xong.” An Thái công chúa tiếp tục chải sợi tóc rơi rớt, “Người kia... Thắng hải nhi thật thích chứ?”

“Vâng.” Tư Đồ Thắng suy nghĩ một chút, kiên định trả lời.

“Nhưng y... Cuối cùng là nam tử.”

“Hải nhi biết, chẳng qua là Thanh Tuyền đối với con rất tốt, cũng vì con chịu thật nhiều đắng. Mấy ngày nay, chúng con mấy phen cùng nhau vào sinh ra tử, bất tri bất giác y liền ở trong lòng con.”

“Mẫu hậu không thể không nhắc nhở con, y dù sao cũng là người Bách Lý tộc, mục đích chân chính kết thân là cái gì ai cũng không biết, cho nên không nên buông lỏng cảnh giác.”

“A ~” Tư Đồ Thắng hồi tưởng tất cả về Vân Thanh Tuyền, đáng về y bị thai động đau đớn hành hạ đến đêm không thể chợp mắt nhưng không dám tùy ý nghiêng người sợ đánh thức mình, đáng về rõ ràng y nôn tê tâm liệt phế không có chút nào khẩu vị nhưng lừa gạt mình đã ăn no, còn có lần hiện ra mệt mỏi nhưng nói không có sao, đừng lo lắng, không đau... Tư Đồ Thắng cảm thấy lỗ mũi có chút ê ẩm, nếu như mục đích gì có thể để cho y cam nguyện chịu khổ như vậy, hẳn ngược lại cũng mười phần kính nể, “Mẫu hậu xin yên tâm, hài nhi tuy thích y, nhưng nếu như y thật có ý đồ bất chính, con tất tự tay lấy đầu y.”

“Đây tốt cùng là duyên là nghiệt?” An Thái công chúa bất đắc dĩ lắc đầu, “Con đã lún sâu trong đó, mẫu hậu có nói nhiều cũng vô ích, chỉ có thể cầu nguyện là mình buồn lo vô cơ.”

“Đa tạ mẫu hậu tác thành!” Tư Đồ Thắng hớn hở ra mặt.

“Đứa nhỏ ngốc ~” An Thái công chúa cố định tốt một luồng tóc cuối cùng của Tư Đồ Thắng, “Ta là công chúa, chỉ có thể lấy quốc sự làm trọng, trừ cái này ra, có thể để cho Thắng nhi hạnh phúc vui vẻ, chính là niềm vui lớn nhất đối với mẫu hậu.”

“Mẫu hậu...” Tư Đồ Thắng đây là thấy ngoài cửa cách đó không xa Vân Thanh Tuyền đang si ngốc nhìn về phía bên này, ánh mắt của y Tư Đồ Thắng không hiểu, An Thái công chúa nhưng xem hiểu, lấy ánh mắt một người mẫu thân hiểu phần khát vọng kia trong mắt Vân Thanh Tuyền.

Tư Đồ Thắng gọi Vân Thanh Tuyền vào nhà, Vân Thanh Tuyền hướng An Thái công chúa thi đại lễ tạ tội, An Thái công chúa cũng thỏa mãn mong muốn của Tư Đồ Thắng không làm khó. Thấy sau khi Vân Thanh Tuyền đứng dậy vẫn vô tình hay hữu ý nhìn về phía cái lược trước gương, hướng tới như vậy, nơi nào đó trong lòng tựa như bị đâm một chút: “Người tới.” An Thái công chúa tỏ ý Vân Thanh Tuyền ngồi xuống trên ghế trước gương, cởi dây buộc trên tóc ra nhẹ nhàng chải. Động tác thuần thục Tự nhiên để cho Vân Thanh Tuyền đỏ hốc mắt, dường như cảm nhận được mùi vị mẫu ái chưa từng cảm nhận được, lại —— ẩm áp như vậy.

30. Chương 30

Editor: Sakura Trang

Bầu không khí bữa tối rất là hòa hợp, Vân Thanh Tuyền bởi vì cha chết sớm, phụ thân đối với y rất là lãnh đạm, không hề thậm chí không biết cách làm trưởng bối vui vẻ, chỉ đành phải liên tục vì công chúa gấp thức ăn, một vẻ mặt hơi có vẻ áy náy làm Tư Đồ Thắng không khỏi mỉm cười.

“Người làm sao?” Trở về phòng sau khi tắm, Tư Đồ Thắng thấy Vân Thanh Tuyền từ ngoài phòng đi tới, bước chân rất yếu, thật giống như dáng vẻ đứng không vững.

“Không có sao, có thể hôm nay có chút mệt mỏi.” Vân Thanh Tuyền vẫn là cười yếu ớt như vậy.

Tư Đồ Thắng nhìn hốc mắt ửng đỏ của y, trán đổ mồ hôi, giọt nước bên miệng, rõ ràng chính là nôn. Lòng trong khó chịu, yên lặng đi tới ôm Vân Thanh Tuyền lên trên giường, mình cũng nằm xuống, từ phía sau ôm y, “Hài tử làm sao càng ngày càng có thể dày vò.”

“Như vậy mới sức khỏe a.” Vân Thanh Tuyền cứng chiu cười nói.

Nhớ tới công chúa, mục đích, có mục đích gì, để chịu đau khổ như vậy sao. Đồ Thắng lộp đi lộp lại hỏi mình, đưa cánh tay ôm chặt: “Ngủ đi, trong đêm không thoải mái phải đánh thức ta.”

“Như vậy sao được.” Vân Thanh Tuyền không nghe theo.

“Vì cái gì không được?” Tư Đồ Thắng hỏi.

“Như vậy người liền không nghỉ ngơi tốt.” Vân Thanh Tuyền không chút nghĩ ngợi trả lời.

“Nghỉ ngơi không tốt có cái gì quan trọng.” Tư Đồ Thắng bủ môi.

“Nhìn người nghỉ ngơi không tốt, ta liền đau lòng nha.” Trong giọng nói của Vân Thanh Tuyền mang theo ý sao việc này cũng hỏi.

“Thanh Tuyền...” Tựa như một tiếng trầm ngâm trong mộng.

“Hử? Ngơ... Ngơ... Ngơ...” Vân Thanh Tuyền còn không có rõ ràng tình trạng liền bị hôn mạnh.

Là bởi vì ta sao? Tư Đồ Thắng trầm nghĩ; người chịu những thứ đau khổ này mục đích chính là ta, chính là muốn đoạt đi lòng ta, có phải hay không? “Thanh Tuyền... Thanh Tuyền... Ngơ ân... Để cho ta ăn người...”

“Làm sao... Ngơ... Bỗng nhiên...” Vân Thanh Tuyền không biết lần này tại sao một chút điềm báo trước đều không có, nhưng thân thể của y dưới sự khiêu khích của Tư Đồ Thắng rất nhanh có phản ứng, “Người chỉ biết... Ân ách... Khi dễ ta...”

“Ta chính là muốn khi dễ người...” Tư Đồ Thắng nhẹ nhàng liếm cục xương ở cổ họng y, môi mềm nhũn nhẹ nhàng cọ.

“Người... Không thể... Hư hỏng như vậy... Ách...” Bị chạm vào vị trí nhạy cảm, Thanh Tuyền không tự chủ giãy giụa, hô hấp cũng dồn dập theo.

Tiền hí làm đầy đủ, Tư Đồ Thắng giúp Vân Thanh Tuyền buông lỏng thân thể, cẩn thận tiến vào.

“Đau... A...” Trừ tiếng kêu đau đớn lúc tiến vào không thể chịu được, Vân Thanh Tuyền không kêu ra nữa. Tư Đồ Thắng vẫn là quan tâm như thường lệ.

“Đứa ngốc.” Tư Đồ Thắng cười mắng, “Người không gọi ra ta làm sao biết người là đau vẫn là thoải mái?”

“Tự nhiên... Ách... Là thoải mái...”

“Coi như là đau người cũng sẽ không nói đi.” Tư Đồ Thắng say sưa hôn, cắn, “Nhưng mà ta biết, lúc người đau, ta mơ hồ sẽ có cảm giác. Ta chẳng qua là, không nghĩ người đem đau cũng giấu ở lòng trong, khó chịu...”

“Tư Đồ...” Đúng vậy, làm sao không đau, dẫu sao mình không phải là nữ tử, Nhưng mà hấn nhưng có biện pháp để cho mình tin tưởng sau này khi đau sẽ là thoải mái. “Ân ân... A... Ân a...” Dưới sự tùy ý trêu đùa của Tư Đồ Thắng Vân Thanh Tuyền rên rỉ thành tiếng, rên rỉ không chút dè nén nào, Tư Đồ... Tại sao... Có người ở... Liền đau cũng có thể làm cho người sung sướng...”

“Thanh Tuyền... Thanh Tuyền...” Tư Đồ Thắng thở hổn hển nằm ở bên tai y, thấp giọng nói một câu lại một câu, nước mắt, theo khóe mắt Vân Thanh Tuyền chảy xuống.

“Người không chỉ là thê tử của ta, lại là người ta một mực mong đợi có thể làm bạn cả đời!”

Đêm hôm đó phiên vân phúc vũ, trí nhớ Vân Thanh Tuyền ở rất nhiều năm sau vẫn như mới, Tư Đồ Thắng rên rỉ trầm thấp, khàn khàn kêu tên mình, tựa như đem mình ném lên đám mây. Y cho là mình rất cuộc đã tới hạnh phúc, nhưng mà Nhị hoàng tử bị đâm, lại để cho lòng của y lần nữa ngã vào đáy cốc.

“Người nói trên tay áo thích khách phát hiện ký hiệu của Tư Đồ phủ?” Vân Thanh Tuyền thất kinh, “Đây rõ ràng là hãm hại!”

“Ta biết.” Mặt Tư Đồ Thắng như hàn đàm.

“Nhị hoàng tử hướng Hoàng thượng tố cáo người?” Vân Thanh Tuyền bất an hỏi.

“Ngược lại, hấn hướng Hoàng thượng ra sức bảo vệ ta, nhận định trong đó là có người hãm hại.” Tư Đồ Thắng lạnh lùng nói.

“Tại sao hấn làm như vậy? Nợ người nhân tình sao?” Vân Thanh Tuyền như có điều suy nghĩ, “Nhị hoàng tử nghĩ muốn lôi kéo người?”

“Hấn hấn sẽ không dần đến còn ôm loại ảo tưởng này.” Tư Đồ Thắng khẽ cau mày, “Có lẽ chỉ là vì lấy lòng Hoàng thượng, hấn rất hiểu tính tình hoàng thượng, làm như vậy định có thể để cho Hoàng thượng đối với hấn càng yêu thương. Hoặc là nói, còn có âm mưu lớn hơn đang che giấu.”

Nhị hoàng tử dù sao cũng là cốt nhục của hoàng thượng, tuy nói tròng ám sát này chỗ sơ hở đầy dẫy, nhưng vẫn khiến cho Hoàng thượng đối với Tư Đồ Thắng sinh ra một tia ngăn cách.

Ngày hôm đó Vân Thanh Tuyền đẩy cửa phòng ra, lúc thấy một vị cấm y công tử thân nhiên đứng không kiềm được sắc mặt đại biến, môi mím đến có chút mất màu, thâm vận nội công, xuất chưởng như gió, sử xuất toàn lực từng chiêu yếu hại.

Người nọ dường như cũng không nghĩ tới Vân Thanh Tuyền sẽ một câu nói đều không nói liền thống hạ sát thủ, tránh hai chưởng sau vội vàng mở miệng: “Thanh Tuyền! Là ta! Bình tĩnh một chút!”

Thanh âm này Vân Thanh Tuyền không thể quen hơn, vội vàng dừng tay: “Tư Đồ?”

31. Chương 31

Editor: Sakura Trang

Cánh tay người nọ vừa nhấc, tháo mặt nạ da người mỏng như cánh ve rơi từ trên mặt xuống, mà sau mặt nạ là khuôn mặt anh tuấn, không phải Tư Đồ Thắng còn ai..” Làm sao một câu nói cũng không nói liền động thủ? Muốn mưu sát phu quân sao?” Tư Đồ Thắng nhạo báng nói.

“Thật xin lỗi, ta không biết là ngươi, vừa tiến đến thấy một người xa lạ, liền...” Vân Thanh Tuyền áy náy cúi đầu xuống.

“Không phải ngươi sai, nói gì thật xin lỗi a.” Tư Đồ Thắng nhìn lướt qua trà cụ cùng bàn ghế bị chưởng phong của Vân Thanh Tuyền đánh nát, “Ra tay nhưng thật là độc ác, bị dọa sợ?”

“Ừ...” Vân Thanh Tuyền cúi đầu xuống, không thấy được biểu tình, chẳng qua là buồn rầu đáp một tiếng.

Tư Đồ Thắng còn muốn hỏi lại cái gì giật giật môi, nhưng cuối cùng không có nói nữa. Để cho người dọn dẹp vật trên đất, kéo Vân Thanh Tuyền qua đến bên cạnh mình: “Mấy ngày nay ta không trở về phủ, chính ngươi phải cẩn thận nhiều hơn.”

“Ngươi muốn đi đâu?” Vân Thanh Tuyền lưu luyến hỏi.

“Bất kể lần này Nhị hoàng tử có mục đích gì, mục tiêu nhất định là Thái tử.” Trong ánh mắt của Tư Đồ Thắng thăm ra lạnh lùng, “Tối mai Thái tử sẽ bí mật lên đường đi một nơi an toàn, ta thay thế hắn ở lại Thái tử phủ há miệng chờ sung rụng.”

“Mặt nạ da người kia... Ngươi muốn dịch dung thành Thái tử? Vậy ngươi không phải rất nguy hiểm sao?!” Vân Thanh Tuyền ôm chặt lấy Tư Đồ Thắng, “Không nên đi! Không nên đi mạo hiểm! Ta không để cho ngươi đi! Ta không muốn ngươi gặp nguy hiểm!”

“Đừng như vậy.” Tư Đồ Thắng nhẹ nhàng xoa xoa đỉnh đầu Vân Thanh Tuyền, “Đây là chuyện thân tử nên làm.

“Vậy, Thái tử muốn đi đâu chứ?” Vân Thanh Tuyền hỏi.

“Cái này ta cũng không biết, hắn tự nhiên có ám cung.” Tư Đồ Thắng nhấp môi, “Hài tử nhanh muốn ra đời, Ngươi ở trong phủ nghỉ ngơi thật tốt, không muốn chạy loạn khắp nơi. Biết không?”

“Ừ...” Vân Thanh Tuyền tựa đầu ghim vào trong ngực Tư Đồ Thắng.

Chuyện Tư Đồ Thắng nguy trang thành Thái tử này chỉ có cực ít tâm phúc bên người Thái tử mới biết, thuật dịch dung của hắn sư thừa là đại danh鼎鼎 trên giang hồ Thiên diện công tử Hàn Khiếu, thêm nữa cùng Thái tử cũng coi là ho hàng, hồi nhỏ cũng là thường thường cùng nhau đùa giỡn, đối với hành động của thái tử thấu hiểu, ở phủ Thái tử ba, cũng không bị người phát hiện khác thường. Một mình nằm ở trên giường, ít đi nhiệt độ quen thuộc bên người, dường như trở nên rất khó chìm vào giấc ngủ. Phiên nào

trở mình, nghe được mảnh ngói nóc nhà phát ra tiếng vang nhẹ, từ xa đến gần, an tĩnh một lát sau, cửa lại truyền đến tiếng bước chân.

“Bốn người.” Tư Đồ Thắng hơi nhếch khóe miệng, hiện ra một tia cười nhạt, “Cuối cùng là chờ được.”

Giấy cửa sổ bị chọc thủng, Tư Đồ Thắng lấy ra viên thuốc đã sớm chuẩn bị xong ngâm ở trong miệng, tiếp tục nhắm mắt giả vờ ngủ. Chỉ chốc lát, mùi hoa nhàn nhạt tràn ngập khắp phòng, cửa bị lặng lẽ đẩy ra, bốn người hắc y nhân đi tới trước giường, một người nâng tay lên, giữa kẽ ngón tay hai cây ngân châm hiện lên ánh sáng lam, đâm thẳng vào tim người trên giường. Mắt thấy liền muốn đâm vào, người vốn ngủ say chợt bắt lấy cổ tay hắc y nhân kéo xuống dưới, hắc y nhân kia cả kinh, lúc muốn hất tay ra đã chậm, Tư Đồ Thắng xoay người một chưởng đem người nọ đánh bất tỉnh, ánh mắt tựa như kiếm quét qua ba người bên ngoài, trầm giọng hỏi: “Nói! Ai phái các người tới?!”

Ba người thấy chuyện bại lộ xoay người liền trốn, thị vệ ngoài cửa nghe được tiếng vang rồi rít chạy đến, Tư Đồ Thắng cũng không có đuổi theo ra ngoài, chẳng qua là đối với hắc y nhân mình đánh ngất kiểm tra cẩn thận, khi thấy lòng bàn tay phải của hắc y nhân hiện lên màu tím đen, nghĩ đến chưởng ấn trên người nữ tử tên là Trần nhi đó, nhếch khóe miệng: “Quả nhiên giống như ta nghĩ.”

“Khởi bẩm Thái tử, bắt hai tên thích khách, một cái tên khác... Để hắc y nhân chạy. Thuộc hạ vô năng! Xin Thái tử trách phạt!” Có thị vệ tới bẩm báo.

“Người đều chạy trách phạt người cũng vô ích.” Tư Đồ Thắng nhàn nhạt nói, “Đem thích khách nhốt vào trong lao tra khảo!”

“Dạ!” Người nọ đứng dậy, nhận được một cái ánh mắt tán dương của Tư Đồ Thắng liền dẫn những người khác xoay người lui ra.

Tư Đồ Thắng thả ra một con rắn nhỏ màu vàng lớn bằng ngón cái, nhẹ nhàng nói: “Trên người Những người đó đều bị ta giải di hình cổ phần, ai chạy đi đều là giống nhau, còn dư lại coi như dựa vào người.” Con rắn nhỏ tư tư khạc lưỡi bò ra bên ngoài phủ, Tư Đồ Thắng theo sát phía sau, bên trái lượn quanh bên phải lượn quanh đi tới một cửa hàng gạo, con rắn nhỏ liền không nữa tiến về trước nữa, tại chỗ bò tới lui.

“Trong này sao?” Tư Đồ Thắng mỉm cười, “Rất tốt.”

“Ha ha, tốt! Thắng biểu đệ quả nhiên hữu dũng hữu mưu!” Trong mật thất, Thái tử tán dương.

Khi còn bé, Thái tử chính là kêu Tư Đồ Thắng là Thắng biểu đệ, theo tuổi tác tăng trưởng, Tư Đồ Thắng cảm thấy vua tôi khác biệt, xưng hô như thế là rất không ổn, nhưng thẳng đến nay ngày, ở dưới tình huống không có người bên cạnh, Thái tử vẫn giữ nguyên cách gọi này. Tư Đồ Thắng biết, Thái tử trước mắt cũng không phải biểu ca mang mình đi cưỡi ngựa săn thú, đối với mình mọi chuyện khiêm nhường, ôn nhu kêu mình Thắng biểu đệ nữa. Hắc y nhân để ý tới trong tiếng Thắng biểu đệ kia ngậm mấy phần thật lòng mấy phần lung lạc, hắc y nhân chẳng qua là tin tưởng, Thái tử sẽ là một hoàng đế tốt cần chính yêu dân.

“Bây giờ vạn sự đã sẵn sàng chỉ còn thiếu gió đông, chỉ cần theo dõi cửa hàng gạo kia, chờ đợi thời cơ.” Tư Đồ Thắng cung kính nói.

“Được! Ta lập tức liền phái người đi!”

“Phế vật!” Ngô Triết rống giận, “Chút chuyện nhỏ này cũng không làm được, ta nuôi các người có ích lợi gì?!”

“Nhị hoàng tử tha mạng!” Hắc y nhân quỵ xuống đất cầu xin tha thứ, “Mời Nhị hoàng tử cho thêm một cơ hội nữa! Thuộc hạ nhất định để cho Thái tử nộ mạng!”

“Không có cơ hội.” Ngô Triết âm lãnh nói. Vừa dứt lời, bên người lướt qua một cái bóng đen, rút kiếm, thu kiếm, người quỳ dưới đất đã là đầu người mỗi nơi.

“Hừ! Đồ vô dụng! Chết không có gì đáng tiếc!” Ngô Triết một cước đá văng ra thủ cấp người kia, “Người đâu, đem hắc y nhân ra cho chó ăn!” Xoay người uống một hộp trà thẩm giọng một cái: “Chuyện ta kêu người làm thế nào.”

Hắc y nhân mới vừa giết chết tên thích khách kia mặt không cảm xúc nói: “Đã theo Nhị hoàng tử phân phó đốt Tư Đồ phủ.”

“Không bị người phát hiện chứ?”

“Nhị hoàng tử yên tâm, không người phát hiện, người phóng hỏa đã xử lý, cái gì đều không lưu lại.”

32. Chương 32

Editor: Sakura Trang

“Rất tốt.” Ngộ Triết hơi thoải mái gật đầu một cái, lại tựa như nhớ tới cái gì nói, “Tên phế vật kia nói Thái tử võ công cao cường. Công phu của Ngộ Đức rất là bình thường a, là hần thâm tàng bất lộ, vẫn là có cao nhân khác tương trợ đây?” Ngộ Triết sở dĩ muốn phóng hỏa Tư Đồ phủ, dĩ nhiên không phải muốn trận hỏa này đốt chết Tư Đồ Thắng, chẳng qua là muốn mượn việc này tạo thành Tư Đồ phủ hỗn loạn, để cho Tư Đồ Thắng không rảnh đi tiếp viện Thái tử, “Thấy Tư Đồ Thắng sao?”

“Không. Nhưng có người thấy một nam tử võ công cao cường ở trong lửa cứu người, thuộc hạ suy đoán chính là chỉ Tư Đồ Thắng.”

“Ừ... Tiếp tục phái người nhìn chăm chăm.”

Tư Đồ Thắng nghe được tin tức trong phủ cháy sau vội vàng chạy về, thấy trên cánh tay Vân Thanh Tuyền quần vải thưa, lòng tựa như bị một cái tay bóp lại, đau không nói lên lời.

“Tư Đồ? Người tại sao trở lại?” Vân Thanh Tuyền yếu ớt hướng hắn cười cười, “Bọn họ chính là làm lớn, ta nói không cần nói cho người.”

“Đau không?” Tư Đồ Thắng nhìn cánh tay cuary, trong mắt đau lòng biểu lộ không bỏ sót.

Không có sao, bị thương ngoài da.” Vân Thanh Tuyền lắc đầu, “Buổi sáng mẫu hậu đã tới, đưa tới kim sang được và đồ bổ tiến cống, bôi lên liền một chút cũng không cảm giác đau.”

“Ta đều nghe nói, đều là người chỉ huy cứu hỏa, vào mấy tràng cứu người, mới đưa tổn thất xuống đến nhỏ nhất. Còn có bức họa của phụ soái, cũng là người không để ý nguy hiểm từ trong lửa lấy ra. Thanh Tuyền, ta...”

“Đừng nói thêm nữa, đưa ngốc...” Vân Thanh Tuyền cắt đứt lời của hắn.

“Khụ khụ!” Bên người có người ho khan hai tiếng, Tư Đồ Thắng quay đầu nhìn lại, người này chính là Diệp Hồi Xuân đi ra ngoài vân du.

“Người vân du trở lại?” Tư Đồ Thắng hỏi.

“Mới vừa trở lại, liền bị người mời đến nơi này, các người thật là sẽ cho ta đón gió a.” Giọng là âm dương quái khí trước sau như một.”

“Thương của Thanh Tuyền...”

“Chẳng qua là bỏng, phỏng, không có gì đáng ngại. Chẳng qua Tư Đồ, người là làm trượng phu kiểu gì? Loại thời điểm này làm sao còn chạy loạn khắp nơi?”

“Ta...” Tư Đồ Thắng tự nhiên không thể nói cho hắn chuyện làm những ngày qua, nói một tiếng, liền không biết nói gì.

“Diệp bá bá ngài đừng trách Tư Đồ...” Vân Thanh Tuyền vội vàng giảng hòa.

“Còn có người! Tiểu tử người được a! Thân thể như vậy còn lạm dụng chân khí, thật là có bản lĩnh!” Diệp Hồi Xuân không nghe theo không buông tha mắng xong cái này lại mắng một cái khác, Tư Đồ Thắng cùng Vân Thanh Tuyền không có biện pháp cũng chỉ không nói lời nào lắng nghe, “Các người tự thu xếp ổn thỏa

đi! Lão đầu tử không quan tâm nữa!” Nói xong liền giậm chân giậm đi, Tư Đồ Thắng cũng không để ý hẳn, chẳng qua là phải người đưa mấy vò rượu ngon qua.

Buổi tối hôm đó, Tư Đồ phủ đến một vị khách quý thần bí, Thái tử Thái tử Ngô Đức. Hắn biết được Tư Đồ phủ tự dựng gặp gỡ hỏa hoạn, lại tự mình tới thăm, cái này đích xác để cho mọi người rất là bất ngờ. Vân Thanh Tuyền được Tư Đồ Thắng dẫn đến, lần đầu tiên gặp được Thái tử, nam nhân nụ cười nho nhã đó, nhưng khéo miệng vô luận như thế nào cũng không nhếch lên nổi.

Trong dạ tiệc Vân Thanh Tuyền mượn thân thể khó chịu nửa đường liền rời đi, lúc đi ngang qua phòng bếp, nhìn một chút bốn bề vắng lặng liền tránh vào, từ trong ngực móc ra túi giấy đã chuẩn bị từ trước, đổ bột bên trong vào trong ly trà của thái tử.

“Người đang làm gì?” Một tiếng quát thâm trầm sau lưng làm thân thể Vân Thanh Tuyền run lên, một cái bóng người quen thuộc đã chớp mắt liền chuyển qua trước mặt y. Một tay Tư Đồ Thắng bóp cổ họng của y, một tay bắt lấy tay cầm gói thuốc của, trong mắt hiện lên huyết sắc, uy nghiêm hỏi: “Đây là cái gì?”

Vân Thanh Tuyền cảm giác được tuyệt vọng chưa bao giờ có, nơi cổ họng bị bóp gần như nghẹt thở, thế nhưng xa không bằng ánh mắt bị thương của Tư Đồ Thắng, giọng lạnh như băng mang đến khổ sở mãnh liệt. Cổ hết sức há hốc mồm, như cam chịu số phận vậy khàn khàn phun ra một chữ: “Độc.”

“Quả nhiên ngươi sẽ đối với Thái tử bất lợi!” Tư Đồ Thắng thô lỗ kéo y đi về phòng, Vân Thanh Tuyền tựa như mất hồn vậy lảo đảo nghiêng ngã mặc hắn kéo, trên đường bụng bị mấy chỗ vách tường cánh cửa chạm qua, kỳ quái, làm sao không cảm thấy đau đớn? Vẫn là so sánh đau đớn tuyệt vọng trong lòng, những thứ đau đớn kia căn bản không coi vào đâu.

“Nói! Ngươi đến tột cùng là nhận người nào chỉ thị mưu hại Thái tử? Lén vào Tư Đồ phủ, là muốn hại ta trên lưng mang tội thí chủ sao?!” Mới vừa trở lại trong phòng Tư Đồ Thắng liền đem Vân Thanh Tuyền đè ngã xuống giường.

Thai nhi Trong bụng động kịch liệt, đau đến Vân Thanh Tuyền hít mấy lần hơi lạnh, nghe Tư Đồ Thắng chất vấn, nhin đau vội vàng giải thích: “Ta không nghĩ hại ngươi! Cũng tuyệt đối sẽ không dính líu đến ngươi. Thuốc kia là một loại độc dược mạn tính sẽ khiến người sinh ra ảo giác, chẳng qua là một chút một chút ăn mòn tâm trí người, để cho người không ngừng nhớ lại chuyện sai lầm đã từng làm. Nếu như hắc quang minh lỗi lạc, chưa bao giờ làm chuyện tội vô cùng đại ác, thì sẽ không có bất kỳ tổn thương.” Trong lòng Vân Thanh Tuyền giễu: Quả nhiên, để ý nhất là không hy vọng Tư Đồ Thắng hiểu lầm mình muốn hại hắn. Hắn có thể không sợ bất kỳ hoài nghi, duy chỉ có không hy vọng Tư Đồ Thắng hoài nghi mình hại hắn.

“Về phần tại sao hại hắn ~ ha ha...” Vân Thanh Tuyền bỗng nhiên cười điên cuồng, “Bởi vì, hắn chính là người hại chết đại ca ta!”

Câu trả lời này không để cho Tư Đồ Thắng quá mức giật mình, ngày đó hắn dịch dung thành dáng vẻ thái tử, sau khi Vân Thanh Tuyền thấy không nói hai lời liền thống hạ sát thủ, mặc dù sau chuyện này y nói là bởi vì bị giật mình, nhưng lấy kinh nghiệm nhiều năm dong ruổi sa trường của Tư Đồ Thắng, hận ý trong mắt kia, sát khí quanh thân kia, xuất thủ đoạn tuyệt kia, tuyệt sẽ không chỉ là bị dọa đơn giản như vậy. Vân Thanh Tuyền mặc dù nhìn vẫn nhược, nhưng Tư Đồ Thắng rõ ràng y tuyệt không phải là một người nhát gan. Cũng là từ khi đó, hắn liền bắt đầu chú ý cử động của Vân Thanh Tuyền.

“Ngươi, xác định là hắn sao?” Tư Đồ Thắng trầm giọng hỏi.

“Dĩ nhiên, gương mặt đó ta vĩnh viễn sẽ không quên!” Vân Thanh Tuyền hung hãn nói, “Tư Đồ, người tin tưởng ta, người bị giả nhân giả nghĩa của hắn lừa, hắn coi trọng người chẳng qua là đang lợi dụng người a!”

“A a ~ sanh ở nhà đế vương, ta còn kỳ vọng hắn có chân tình sao?” Tư Đồ Thắng nhàn nhạt nói, “Ta làm sao không biết Thái tử coi trọng ta là hy vọng ta có thể giúp hắn giữ được địa vị, giúp hắn nhất thống Nguyên quốc.”

“Nếu ngươi đều biết, tại sao còn?” Vân Thanh Tuyền không hiểu hỏi.

33. Chương 33

Editor: Sakura Trang

“Bởi vì hắc sẽ là một vị hoàng đế tốt, sẽ khiến cho Nguyên quốc quốc thái dân an. Ta Tư Đồ Thắng muốn bảo vệ chưa bao giờ là hắc Thái tử Ngộ Đức, mà là hoàng đế của Nguyên quốc! Cho nên, ai muốn hại hắc, ta Tư Đồ Thắng liền cái thứ nhất không buông tha người đó! Thanh Tuyền, người nói Thái tử hại chết đại ca ngươi, ta có thể tin tưởng, người muốn báo thù, ta cũng có thể hiểu.” Tư Đồ Thắng đề thấp giọng, lộ ra một chút lạnh lẽo: “Nhưng tính mạng một mình đại ca ngươi, không thể so với tương lai bách tính Nguyên quốc. Nếu như Thái tử chết, Nhị hoàng tử Ngộ Triết sẽ ngồi ngư ông đắc lợi. Ta quyết không cho phép xảy ra chuyện như vậy!”

Vân Thanh Tuyền đau lòng nói: “Vây đại ca và hài tử chưa ra đời của hắc liền đáng đời tìm cái chết vô nghĩa sao?”

“Chỉ đành phải trách bọn họ gặp sai người rồi, đầu sai thai rồi.” Mặt Tư Đồ Thắng không cảm xúc trả lời.

“A a ~~ ha ha!!!” Vân Thanh Tuyền thê lương cười to, “Khá lắm gặp sai người, đầu sai thai rồi!”

Vân Thanh Tuyền giống như là nghe được thiên đại cười nhạo, cười rất lâu, cười đến mức ho khan, cười đến nước mắt nhỏ xuống. Y rốt cuộc hiểu rõ, trong lòng y chứa, là thân nhân của hắc, ái nhân, chỉ cần bọn họ hạnh phúc mình liền hạnh phúc. Mà trong lòng Tư Đồ Thắng chứa, nhưng là cả thiên hạ. Minh, cuối cùng là không thể cùng hắc sống vai.

“Tướng quân! Tướng quân! Không xong, đại sự không xong!” Ngoài cửa truyền tới tiếng kêu hốt hoảng của gia đình.

“Chuyện gì?” Tư Đồ Thắng cách cửa lạnh lùng hỏi.

“Một đám hắc y nhân đem trong phủ vây lại! Kêu để cho Thái tử điện hạ thúc thủ chịu trời!”

“Nói!” Tư Đồ Thắng gần như phải đem cảm Vân Thanh Tuyền bóp vỡ, bức bách y ngẩng đầu nhìn mình, thanh âm âm lãnh phảng phất từ trong địa ngục truyền tới, “Các người tổng cộng lại có bao nhiêu người?! Là âm mưu đã lâu của Bách Lý nhất tộc sao? Vẫn là nói, các người đã sớm cùng Nhị hoàng tử cấu kết với nhau làm việc xấu rồi!”

A ~~ Trong lòng Vân Thanh Tuyền cười khổ: Quả nhiên, một khi phát hiện bị lừa dối, mọi chuyện trước kia cũng trở nên không thể tin nữa sao. Vân Thanh Tuyền mặc cho cảm bị bóp đau, chẳng qua là nhắm mắt lại im lặng không lên tiếng.

“Không nói sao?” Trong giọng nói Tư Đồ Thắng ít đi mấy phần tức giận, nhưng thêm mấy phần âm ngoan, “Vây hãy để cho Nguyệt Hà Nguyệt Ảnh hai cái tiểu tử tới thay người nói, như thế nào?”

“Ngươi!” Vân Thanh Tuyền đột nhiên mở mắt ra, thấy bộ dáng như nắm chắc phần thắng của Tư Đồ Thắng, hối tiếc mình quá mức ngây thơ, Tư Đồ Thắng cho tới bây giờ đều không phải là người không thủ đoạn.

“Hoặc là nói, để cho Bách Lý nhất tộc các người tới thay người nói?”

“Ngươi! Tư Đồ, ngươi không nên làm bừa!” Lời của Tư Đồ Thắng để cho Vân Thanh Tuyền cảm thấy sợ hãi sâu đậm.

“Làm bừa! Hừ! Các người Bách Lý nhất tộc lại không tuân thủ minh ước năm đó, ý đồ mưu hại Thái tử, chỉ dựa vào điều này, ta liền có đầy đủ lý do mang binh chinh phạt Bách Lý nhất tộc!”

“Bách tính Nguyên quốc là tánh mạng, chẳng lẽ bách tính Bách Lý nhất tộc chúng ta liền không phải tánh mạng?!” Vân Thanh Tuyền cảm thấy tuyệt vọng sâu không thấy đáy từ ngực trái nhanh chóng lan tràn ra.

“Vây, ngươi liền nói thật với ta!” Cặp mắt đỏ bừng, thanh âm trầm thấp, như là ác quỷ có thể đem toàn bộ chém tận giết tuyệt.

“Ta nói, người sẽ tin sao?” Vân Thanh Tuyền thống khổ bất đắc dĩ lắc đầu một cái, “Ta chính là nói cho người, chuyện này cùng người khác không liên quan, chẳng qua là ta muốn báo thù cho đại ca, mà chuyện đại ca ta, những năm này ta cũng chỉ nói cho người nghe qua. Tất cả tội đều là của một mình ta. Người, sẽ tin tưởng sao?”

“Người tốt nhất không nên lừa gạt ta!” Yên lặng chốc lát Tư Đồ Thắng lạnh lùng nói, “Nếu không, nó đúng là chuyện hối hận nhất đời này đã làm!”

“Trước khi ta trở về, không cho phép rời đi cái phòng này nửa bước!” Xoay người, Tư Đồ Thắng lạnh giọng ra lệnh, lúc đi tới cửa, phát ra một tiếng than thở nhỏ đến khó có thể nghe thấy: “Ta đã nói với người mấy ngày nay thật tốt ở trong phủ nghỉ ngơi, không muốn chạy loạn khắp nơi. Người tại sao không nghe đâu...”

Vân Thanh Tuyền như mất sức tựa ở trên giường, ngơ ngác nhìn bóng lưng càng lúc càng xa của Tư Đồ Thắng, bất động thật lâu, dường như thật đang đợi hần lần nữa trở lại bên người, nhưng chờ tới nhưng là tin tức Tư Đồ Thắng thông đồng phản bội kết bè kết cánh đâm Thái tử, bị ép vào đại lao. Sau hoảng hốt ngăn ngủi, Vân Thanh Tuyền đứng dậy, sửa lại một chút y phục, bước ra ngưỡng cửa.

Trong nhà lao âm lãnh, Tư Đồ Thắng đang dựa ở góc tường nhả mỳn trầm tư, chợt nghe tiếng bước chân từ xa đến gần, bước chân lão đạo kia lại quen thuộc như vậy.

“Là y? Làm sao biết?!” Trong lòng Tư Đồ Thắng kêu lên, thấy cửa nhà lao mở ra, Vân Thanh Tuyền với thân hình hết sức cồng kềnh tập tễnh đi vào, trong ánh mắt nhìn về phía Tư Đồ Thắng tràn đầy lo lắng, “Tư Đồ! Người thế nào? Có bị thương không?!”

“Không có sao.” Tư Đồ Thắng nghiêng đầu qua không nhìn tới Vân Thanh Tuyền, nhàn nhạt đáp lại. “Người làm sao sẽ bị nhốt vào đây?”

“Người nếu bị nhốt vì tội tư thông phản bội, ta tự nhiên cũng thoát không khỏi liên quan.” Vân Thanh Tuyền nhìn chăm chú cặp mắt của Tư Đồ Thắng, “Người bây giờ, còn nhận làm Thái tử là người đáng giá người thần phục sao?”

“Người tới đây chính là vì hỏi ta cái này?” Tư Đồ Thắng hỏi ngược lại.

“Không phải, ta là tới theo người.” Vân Thanh Tuyền cười yếu ớt, “Cho dù người làm quyết định gì, ta cũng sẽ giúp người.”

“Nga? Tại sao?”

“Bởi vì... Ta muốn cùng người làm một giao dịch,” Trên mặt vốn là tái nhợt của Vân Thanh Tuyền lộ ra một nụ cười thê lương, “Ta giúp người bảo vệ Thái tử, người đồng ý với ta, không thể tổn thương Bách Lý nhất tộc, còn ta, đợi ta sinh hạ hài tử trong bụng, liền do người xử trí. Hài tử này và Hằng Nhi, người có thể giao cho mấy người Nguyệt Ảnh mang về Bách Lý nhất tộc, nếu như người nguyện ý... Cũng có thể đem bọn nó giữ ở bên người, bọn nó còn nhỏ như vậy, sẽ không nhớ chuyện, đến lúc đó, người liền có thể nói cho bọn nó, là hài tử của người cùng... tân thê tử, bọn nó sẽ không hoài nghi.”

“Người thật là nghĩ như vậy sao?” Ở trong lòng Tư Đồ Thắng lặng lẽ hỏi.

“Nếu như ta nói, ta chỉ là muốn ở bên người người, nghĩ mọi cách có thể bảo vệ người, Tư Đồ, người còn sẽ tin tưởng sao?” Vân Thanh Tuyền kèm chế nhạo vẫn tràn ra khỏi miệng, khổ sở cười, “Ta không rộng lượng như người, lòng mang thiên hạ, ta muốn chẳng qua là người ta yêu hạnh phúc bình an.”

34. Chương 34

Editor: Sakura Trang

“Người không sợ đến lúc đó ta đổi ý sao?” Tư Đồ Thắng nhíu mày, hài hước hỏi.

“A a...” Vân Thanh Tuyền khẽ gật đầu một cái, “Ta tin tưởng người, là một người quang minh lỗi lạc.”

“Tin tưởng sao?” Tư Đồ Thắng cười nhạt, “Bây giờ nghe tới thật đúng là trào phúng.”

“A ~” Vân Thanh Tuyền cúi đầu cười khan, nhắm mắt, che lại tuyệt vọng trong con ngươi sâu không thấy đáy. Trong bụng lại truyền tới một trận quặn đau, Vân Thanh Tuyền không khỏi cau mày, đợi đến đau đớn có chút giảm bớt, mới chậm rãi mở mắt ra, nhưng đối diện là ánh mắt Tư Đồ Thắng quắc tới, lo âu nơi đáy mắt biểu lộ không bỏ sót.

“Làm sao? Đau lòng ta?” Vân Thanh Tuyền cố làm ngả ngớn nói.

“Cười nhạt!” Tư Đồ Thắng hiển nhiên bất mãn giọng của Vân Thanh Tuyền, nhíu chặt hai hàng lông mày quay đầu đi chỗ khác.

“Ta vốn là đang nói đùa, đừng nghiêm túc như vậy tức a.” Vân Thanh Tuyền cố nén cảm giác rõ ràng càng ngày càng khó chịu bên eo, “Ta mệt nhọc, nghỉ ngơi trước.”

Không muốn để cho Tư Đồ Thắng thấy bộ dạng túng quẫn của mình, mặc dù lúc này hai chân Vân Thanh Tuyền như nhũn ra gần như đứng không vững, vẫn cố hết sức kéo thân thể còng kèn của mình đi về phía một góc phòng giam. Cùng lúc đó, Tư Đồ Thắng sau lưng ra ngón tay như gió gặt liên tục điểm mấy chỗ huyết đạo của y. Nhẹ nhàng ôm lấy Vân Thanh Tuyền dù đang ngủ mê man cũng là cau mày, Tư Đồ Thắng than nhẹ một tiếng, vì y trái chẵn nệm, lại đem chẵn mình đắp lên trên người y, khi tay ngón tay lơ đãng lướt qua bụng nhô lên thật cao kia, rung động nho nhỏ dưới ngón tay vẫn có thể đưa tới trong lòng vui sướng. Tư Đồ Thắng hung hăng lắc đầu một cái, định thoát khỏi loại cảm xúc không hợp thời này. Nhưng nhìn mồ hôi trên sợi tóc Vân Thanh Tuyền, nghe giữa răng môi tràn ra rên rỉ nhỏ vụn, tựa như bị một cái bàn tay ngày càng siết chặt.

“Ta nên làm sao với người đây? Lại đối mặt với người như thế nào đây?” Tư Đồ Thắng như là đang hỏi Vân Thanh Tuyền, vừa tựa như là tự lẩm bẩm, “Thanh Tuyền, người thật là cho ta ra một đạo vấn đề khó khăn a!”

Nhưng vào lúc này, mấy cái bóng đen tránh vào đại lao, lặng yên không tiếng động giết chết thủ vệ, mở cửa nhà lao. Người cầm đầu lột xuống cái khăn che mặt, nói: “Tướng quân, chúng ta tới đón ngài đi ra ngoài!”

Tư Đồ Thắng nhận được người này, hẳn là gia đình Điền Trung trong Tư Đồ phủ, nhưng những người đó sau lưng hẳn mình lại không có ấn tượng. “Các người tại sao sẽ ở trong này? Ai phái các người tới?” Tư Đồ Thắng hỏi.

“Cái này nói rất dài dòng, bây giờ thời gian cấp bách, chúng ta rời đi nơi này trước, trên đường ta sẽ chậm chậm cùng ngài nói.” Điền Trung trả lời.

“Cũng tốt. Chúng ta đi thôi.” Tư Đồ Thắng gật đầu nói.

“Vậy y?” Điền Trung chỉ chỉ Vân Thanh Tuyền.

“Không cần để ý y, chúng ta đi mau!”

Lúc này Vân Thanh Tuyền đã có chút ý thức, lúc nghe được Tư Đồ Thắng nói những lời này, lòng chớp mắt tựa như bị nghiền nát, cố gắng mở mắt ra, thấy là bóng lưng quyết tuyệt của Tư Đồ Thắng. Ngay tại chớp mắt Điền Trung xoay người, khoe miệng hân nhếch lên một nụ cười âm hiểm đưa tới Vân Thanh Tuyền cảnh giác. Đợi sau khi bọn họ đi, Vân Thanh Tuyền cố nén khó chịu trong bụng, đứng dậy lặng lẽ đi theo.

Đoàn người dọc theo một đường mòn quanh co đi về trước, không bao lâu liền đến một gần một mảnh loạn thạch.

“Đây không phải là đường trở về phủ.” Tư Đồ Thắng nói.

“Dạ, bây giờ trở về phủ sợ rằng không an toàn.” Điền Trung đầu cũng không quay lại, tiếp tục bước nhanh.

“Vậy bây giờ, các người phải dẫn ta đi đâu?” Thanh âm Tư Đồ Thắng dần dần lạnh xuống.

“Về nhà.” Điền Trung xoay người nhìn Tư Đồ Thắng, biểu tình rất là quỷ dị.

“Về nhà nào?” Tư Đồ Thắng dường như đoán được cái gì, khoe miệng ngược lại nhếch một độ cong ưu mỹ.

“Về ~ nhà ~ cũ!” Một thanh âm âm u quỷ dị phảng phất từ trong địa ngục truyền tới, âm phong nổi lên bốn phía, mười hai cái bóng người chớp mắt đem Tư Đồ Thắng bao vây lại, “Huynh đệ Chúng ta tới đưa tướng quân đi Diêm vương điện báo cáo.”

“Ha ha!” Tư Đồ Thắng ngửa mặt lên trời cười to, “Tánh mạng một mình Tư Đồ Thắng, lại phải xuất động thập nhị tinh túc tới lấy, thật là thể diện lớn a!” Sắc mặt lạnh lẽo, châm chọc nói: “Điền Trung, nghĩ ta Tư Đồ phủ đối đãi ngươi không tệ, ngươi thật đúng là không phụ lòng ta đâu.”

“Tướng quân, đừng trách Điền Trung vong ân phụ nghĩa, người thức thời mới là trang tuấn kiệt, Nhị hoàng tử là người yêu nhân tài, từng nhiều lần chiêu hiền đãi sĩ, cố ý đem ngươi nhét vào dưới quyền, ngươi nhưng cố chấp ý kiến mình bất vi sở động, uống công bỏ qua cơ hội thật tốt. Hôm nay rơi vào kết quả như thế này, nhưng không trách người khác a.”

“Ha ha, Điền Trung a Điền Trung, ngươi là một người thông minh.” Trong mắt phượng huyết sắc lan tràn, thăm ra sát khí lạnh lùng, Chỉ tiếc... Thông minh quá sẽ bị thông minh hại!” Giữa eo ngân quang chợt lóe, Tư Đồ Thắng đã rút ra từ hông một cái nhuyễn kiếm, lóe ánh sáng lạnh đâm về phía Điền Trung.

Nội lực Hùng hậu như bài sơn đảo hải tấn công tới, khiến cho Điền Trung không thể không chống lại. Làm sao lại vậy? Điền Trung kinh hãi, Đại hoàng tử rõ ràng đã phái người phong bế nội lực của Tư Đồ Thắng. Bây giờ hẳn phải là một phế nhân hoàn toàn không có nội lực mới đúng. Còn có thanh nhuyễn kiếm kia, mình từng ở phủ đệ của Nhị hoàng tử thấy qua một cái bảo kiếm tương tự, nghe nói là tâm huyết trọn đời của chú kiếm Danh Lãnh, chia ra tặng cho hai vị hoàng tử. Tại sao Tư Đồ Thắng có thể có thanh kiếm kia? Chẳng lẽ nói, hắn sớm thì phát hiện mình là nội gian, cố ý diễn khổ nhục kế tương kế tựu kế? Chẳng lẽ... Trong đầu suy nghĩ xoay nhanh, nhưng cuối cùng đều chỉ hướng một cái câu trả lời. Thanh âm trường kiếm xuyên qua lồng ngực cắt đứt suy nghĩ của Điền Trung, hoảng sợ nhìn hoa sen máu tách ra trước ngực, tính toán cả đời này cuối cùng đem tính mạng mình cũng tính toán vào.

Thập nhị tinh túc mở ra trận pháp, đem Tư Đồ Thắng đẩy vào giữ loạn thạch tiến hành phục kích. Tư Đồ Thắng cũng không dám thờ ơ, gắng sức nghênh chiến.

35. Chương 35

Editor: Sakura Trang

“Tư Đồ!” Thân ảnh quen thuộc của Vân Thanh Tuyền hết sức nhảy vào vòng chiến, tới bên người Tư Đồ Thắng, lo lắng hỏi “Ngươi không có bị thương chứ?”

“Ngươi tới làm gì?! Đi mau!” Nhìn gương mặt tái nhợt của Vân Thanh Tuyền, lòng Tư Đồ Thắng không bị khổng chế co rút.

“Ta không đi! Ta muốn lưu lại giúp ngươi!” Vân Thanh Tuyền kiên định nói.

“Ngươi cái bộ dáng này, có thể giúp ta cái gì?!” Tư Đồ Thắng tức giận nói.

“Ít nhất, có thể thay ngươi ngăn cản một trận.” Vân Thanh Tuyền giơ tay lên khẽ vuốt gò má của Tư Đồ Thắng, “Ta đã sớm nói, ta không lòng mang thiên hạ như ngươi, trong lòng chứa chẳng qua là thân nhân của ta, người yêu, chỉ muốn bọn họ hạnh phúc ta liền hạnh phúc. Ở cõi đời này, người thân nhất thích nhất cũng chỉ có ngươi cùng hài tử. Chỉ cần ta không chết, sẽ dùng tất cả ta có thể bảo hộ các ngươi. Cho nên... Đi mau! Ngươi đi tìm cứu binh, trong này... Ta chống!”

Ngươi! Ngươi để cho ta lưu ngươi ở trong này mình chạy trốn? A! Ngươi nói ngược lại là dễ dàng a!” Trên mặt Tư Đồ Thắng âm tình bất định thay đổi mấy loại thần sắc, lạnh lùng nói: “Đi theo sau lưng ta! Bảo vệ tốt bản thân!”

Một tiếng tiếng huyết gió lạnh lạnh, không trung không biết từ đâu bay tới mấy con hùng ưng, ở trên bầu trời loạn thạch cương không ngừng quanh quẩn, thỉnh thoảng phát ra kêu to.

“Đây là?” Vân Thanh Tuyền hỏi.

“Phi ưng đội của ta. Nghe bọn họ chỉ thị!” Tư Đồ Thắng trầm giọng nói.

Trong nháy mắt Vân Thanh Tuyền biết, Tư Đồ Thắng là lợi dụng khả năng trên cao nhìn xuống của hùng ưng tới phá giải trận của thập nhị tinh tú. Không khỏi bị tâm tư cẩn thận của hắn thuyết phục. Dùng lực chém hai người đằng sau, đau đớn trong bụng nhưng dần dần khó mà chịu được, chân khí cũng không cách nào tụ tập nữa. Hải tử, không kiên trì nổi sao? Trong đầu Vân Thanh Tuyền nghĩ, cũng không thể sinh ở trong này a, nên... Làm thế nào cho phải đây... Một cái hoảng hốt, một thân ảnh đã lướt đến trước mắt, nâng kiếm liên đâm về phía ngực của y, nhưng Vân Thanh Tuyền cũng không cảm thấy đau đớn, kiếm kia liên y phục của y đều không đâm rách. Một tiếng kêu rên, Tư Đồ Thắng đã đâm thủng một kiếm từ sau lưng người nọ. Vân Thanh Tuyền sờ một cái ngực, nhưng phát hiện mình chẳng biết lúc nào lại mặc một món kim tằm ti giáp mỏng như cánh ve. Kim tằm ti giáp, đao thương bất nhập, đồ quý trọng như vậy, là ai mặc vào mình, Vân Thanh Tuyền không khó đoán được, nhìn y phục trên người Tư Đồ Thắng bị máu tươi nhuộm đỏ và vết thương chảy máu, trong mắt một trận chua xót.

“Làm sao? Bị thương ở đâu?” Tư Đồ Thắng thấy y ngơ ngác đứng ở đó, cho là y bị thương, lo lắng hỏi.

“Vật quý trọng như vậy, tại sao cho ta?” Vân Thanh Tuyền lẩm bẩm hỏi.

“Không tại sao!” Tư Đồ Thắng hiển nhiên không hứng thú trả lời cái vấn đề này, “Cuối cùng thương tới chỗ nào? Vẫn là... Hải tử... Lại đây vò người?”

“Ta... Ách!” Vân Thanh Tuyền bỗng nhiên rên rỉ một tiếng cúi người xuống.

Tư Đồ Thắng vội vàng đỡ y: “Rất đau đớn?”

“Hải tử... Sợ rằng... Ách ừ... Cuồng cuồng... Ách... Đi ra gặp người...” Vân Thanh Tuyền đau đến phát run, nói chuyện cũng đứt quãng.

“Bây giờ?! Đây...” Tư Đồ Thắng cũng không cách nào ngụy trang lạnh lùng nữa, ôm chặt Vân Thanh Tuyền vào trong ngực, “Rất đau có phải hay không? Thanh Tuyền, kiên trì một chút nữa, ta mang người đi tìm Diệp đại phu!”

“Đừng... Ách... Rối loạn trận cước... Ta còn...Chịu được...” Lần nữa nghe được tiếng “Thanh Tuyền” ôn nhu kia, cảm giác thoáng như cách một đời, lòng Vân Thanh Tuyền bị một mảnh ôn nhu bao vây. Run rẩy từ trong ngực cảm ra một chai thuốc, “Đây là máu độc, có thể...Có tác dụng sao?”

“Ừ!” Tư Đồ Thắng từ dưới đất nhấc lên mấy hòn đá, bôi huyết độc lên, yên tĩnh chờ thời cơ, dưới chỉ thị của hùng ưng đánh lên sát thủ còn thừa lại.

Vân Thanh Tuyền đau bụng từng trận khiêu chiến cực hạn nhẫn nại của y, kềm nén không được rên rỉ, lại sợ nhiễu loạn tâm thần Tư Đồ Thắng, chỉ đành phải cắn chặt mu bàn tay mình, mới có thể không phát ra âm thanh.

“Người đang làm gì!” Đương Tư Đồ Thắng thấy một màn trước mắt này, dấu răng chảy máu trên mu bàn tay Vân Thanh Tuyền sanh sanh đau nhói lòng hắn, thấp giọng ở bên tai y nói: “Đừng giãy vò mình, vô cùng đau đớn liên cần bả vai ta.” Nhẹ nhàng đem đầu y tựa vào trên vai mình, ôn nhu nói, “Tới, Thanh Tuyền, cần bả vai ta.”

“Không... Ách ân... Không được... Sẽ để cho người... Ách... Phân tâm...” Lúc này Vân Thanh Tuyền mặc dù đã bị trận đau hành hạ đến chết đi sống lại, vẫn theo bản năng không muốn tổn thương Tư Đồ Thắng.

“Nhưng mà người như vậy, ta càng sẽ phân tâm.” Tư Đồ Thắng hôn vết máu trên mu bàn tay Vân Thanh Tuyền, “Thanh Tuyền, ta không sẽ vì người đi phụ người trong thiên hạ, ta không ích kỷ như vậy; nhưng cũng sẽ không vì người trong thiên hạ mà phụ người, ta không vô tư như vậy. Tư Đồ Thắng chẳng qua là người phạm phu tục tử, cũng có tâm, cũng sẽ đau, người đem tất cả đau khổ tới chịu đựng một mình, ta, không chịu nổi...”

Trong bụng một trận đau kịch liệt trước đó chưa từng có khiến cho Vân Thanh Tuyền chỉ muốn hô to, tay bị Tư Đồ Thắng bắt được, lại cũng không có biện pháp khác, cắn một cái ở đầu vai của Tư Đồ Thắng: “Ừ! Ừ!” Kiếm chế kêu rên thống khổ ở trong cổ họng, khiến cho lời Tư Đồ Thắng nghe giống như mộng vậy, tốt

đẹp đến không chân thật. Đau nhức lan tràn tới toàn thân, lằng trề như khối hình kia để cho ý thức của Vân Thanh Tuyền bắt đầu mơ hồ, hoảng hốt tựa như thấy được đạo ca, người đại ca tao nhã lịch sự, chịu đủ thống khổ hành hạ khó sinh mà chết: “Ca ca, huynh tới đưa ta đi sao? Ta cũng phải giống như người bị loại đau khổ này hành hạ đến chết sao? Nhưng mà a, ta so với người may mắn, Tư Đồ cùng người kia không giống nhau, Tư Đồ của ta, đối với ta là thật lòng đau, ta đời này, không tiếc...”

Nơi bả vai truyền tới đau đớn, chắc là đã bị cắn rách, nhưng chính là đau đớn này để cho lòng Tư Đồ Thắng dần dần chân thực hơn, hẳn cảm thấy có chút vui vẻ yên tâm, mình cuối cùng có thể vì Vân Thanh Tuyền chia sẻ một chút thống khổ, mặc dù so với đau đớn sinh sản giờ phút này y chịu đựng, đây chẳng qua là không đáng kể.

“Máu...” Cảm giác được ở trong miệng tràn ngập ra vị tanh của máu, Vân Thanh Tuyền liền biết bả vai của Tư Đồ Thắng đã bị mình cắn rách, giây giụa đứng dậy, lại bị Tư Đồ Thắng vững vàng giam cầm, “Tư Đồ... Vai người... Ta...”

“Các loại nói nhảm thật xin lỗi ta không muốn nghe.” Tư Đồ Thắng ở bên tai y nói nhỏ, lạnh lùng cắt đứt lời y nói.

“Ta... Ta biết... Ta làm chuyện người không thể... Nói... Nhiều lời thật xin lỗi hơn nữa... Cũng vô ích... Ừ ách...” Vân Thanh Tuyền dứt quãng nói.

“Tốt lắm, chớ nói, chừa chút sức lực đi.” Tư Đồ Thắng không muốn nhắc tới đoạn chuyện kia. Vỗ nhẹ lưng Vân Thanh Tuyền, dưới chỉ thị của phi ưng đem hai tên sát thủ cuối cùng xử lý xong. Sau đó lập tức cắt vỡ ngón tay, viết hai phong thư, dán kín một cái là cho Đại hoàng tử, cái khác chính là cho Diệp Hồi Xuân. Đem thư cột vào trên đùi phi ưng, “Hết sức khẩn cấp, đi nhanh!” Mấy tiếng lạnh lạnh ưng kêu, hùng ưng vỗ cánh bay cao.

36. Chương 36

Editor: Sakura Trang

“Thanh Tuyền, người kiên trì một chút nữa, ta đã thông tri cho Diệp đại phu, ông ấy lập tức sẽ đến giúp người.” Tư Đồ Thắng thương tiếc vuốt ve gò má ướt mồ hôi của Vân Thanh Tuyền, ở bên tai y nhẹ nhàng nói.

“Không! A! Không muốn!” Vân Thanh Tuyền kích động bắt tay của Tư Đồ Thắng, “Ta không muốn... Ách a... Không muốn Diệp bá bá giúp ta... Ta... A... Chỉ muốn người ở lại... Chớ đi...”

“Dĩ nhiên ta sẽ không đi. Người quên sao, ta đã đồng ý với người sẽ ở bên người, đã đồng ý chuyện này làm sao có thể đổi ý đâu.” Tư Đồ Thắng ôn nhu an ủi y, cẩn thận ôm Vân Thanh Tuyền đến một nơi chắn gió, suy nghĩ một chút, vẫn là nhóm một đồng lửa, y phục của Vân Thanh Tuyền đã bị ướt đầm mồ hôi, dính trên người, Tư Đồ Thắng cẩn thận cởi xuống thả vào cạnh lửa hơi khô, lại cởi xuống áo khoác của mình mặc vào cho Vân Thanh Tuyền. Do lần trước Vân Thanh Tuyền sinh sản hẳn cũng ở bên người, đối với quá trình sinh sản cũng có một chút hiểu biết, sau khi kiểm tra cho Vân Thanh Tuyền, ôn nhu nói, “Thanh Tuyền, bây giờ huyết khẩu mở còn chưa đủ, người cần chịu đựng thêm một lúc nữa.

“Ừ... Ách a...” Vân Thanh Tuyền chặt vật gặt đầu một cái, cách không đưa ra tay tựa như muốn bắt chút lực lượng có thể dựa vào.

Tư Đồ Thắng vội vàng đưa tay mình ra cùng nắm chặt lấy tay y: “Nói cho ta, làm gì mới có thể làm cho người thoải mái một ít.”

“Ôm... A... Ôm ta... A... Đứng... Rồi ta đi...” Vân Thanh Tuyền cố hết sức mở ra ánh mắt mờ mịt hơi nước, lằng lằng nhìn Tư Đồ Thắng, chờ đợi hắn trả lời.

“Như vậy sao.” Tư Đồ Thắng để cho Vân Thanh Tuyền tựa vào trong ngực mình, ôm chặt lấy y, “Thanh Tuyền, chúng ta cùng chào đón hài tử của chúng ta đi.”

“Ừ Tư Đồ chúng ta cùng nhau chào đón A! A!” Vân Thanh Tuyền bỗng nhiên kêu to kêu thảm một tiếng, ngã ở trên người Tư Đồ Thắng, tóc dài xốc xếch tản ra, có mấy sợi dính ở trên mặt, càng làm nổi bật sắc mặt tái nhợt, theo thói quen đem một luồng tóc đen ngậm ở trong miệng, hình dáng nhện đau điềm đậm đáng yêu kia thật sâu gieo vào trong mắt của Tư Đồ Thắng, đau nhói lòng của hắn.

“Trong này chỉ có chúng ta. Đau dữ dội liền gọi ra đi, đừng làm khó mình.” Tư Đồ Thắng lấy tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt của Vân Thanh Tuyền.

“Tư Đồ đau tại sao vẫn là đau như vậy Tư Đồ ta thật là đau ” cảm nhận được động tác ôn nhu của Tư Đồ Thắng, một cổ nòng nặc ủy khuất chớp mắt trào khắp toàn thân của Vân Thanh Tuyền, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy buồn cười, rõ ràng đều là tự nguyện, nhưng lại là ở ủy khuất cái gì. Nhưng đối mặt bao dung cùng cứng chiu của Tư Đồ Thắng, Vân Thanh Tuyền tựa như tìm được một cửa ra, có thể mặc cho y không chút kiêng kỵ phát tiết. Ít nhất bây giờ còn có thể, ít nhất bây giờ hắn còn nguyện ý bao dung ta. Vân Thanh Tuyền ở trong lòng từng lần một tự nhủ như vậy.

“A! thật là đau! Tư Đồ! A! Tư Đồ! ách ừ ách a Tư Đồ!!” Sản đạo đã mở ra, nước ối nhưng chậm chạp không vỡ, đau đớn càng thêm mãnh liệt hành hạ khiến ngất đi nhiều lần, nhưng lại là bị sanh sanh đau tỉnh.

“Thanh Tuyền, ta ở đây, Thanh Tuyền!” Cầm thật chắc tay của Vân Thanh Tuyền, cảm giác bất lực khuếch tán ở trong lòng. “Đáng chết! Diệp Hồi Xuân làm sao còn chưa tới?!”

“Tư Đồ như vậy không được ừ a! hài tử sẽ có nguy hiểm a thật là đau!! ” Vân Thanh Tuyền nắm chặt ống tay áo của Tư Đồ Thắng, dùng ánh mắt cầu trợ nhìn hắn, ” Tư Đồ giúp ta a a! đỡ ta đứng lên đi tới lui ách tất cần phải mau sớm vỡ ối Tư Đồ!”

Tư Đồ Thắng theo lời đỡ Vân Thanh Tuyền lên, nhưng chỉ đi năm bước, Vân Thanh Tuyền liền kêu thảm một tiếng ôm lấy bụng quý sụp xuống đất, mồ hôi xen lẫn nước mắt từng giọt rơi vào trên mu bàn tay, văng lên nhiều đóa sen nước.

“Tư Đồ... Ta không được... A... Ách a... Ta không đi được... Đau chết luôn...” Vân Thanh Tuyền không ngừng lắc đầu, trong thanh âm đã mang nòng nặc nức nở.

Xoa bụng Vân Thanh Tuyền cứng rắn như bàn thạch, nghe bên tai từng tiếng rên rỉ thống khổ của y, Tư Đồ Thắng cảm thấy thân thể mình cũng không bị khống chế run rẩy. Nhưng hắn biết, tình huống bây giờ nguy cấp, Vân Thanh Tuyền cùng hài tử tùy thời đều sẽ có nguy hiểm tánh mạng, nếu như lúc này liền hắn cũng luống cuống tay chân, như vậy còn có ai có thể giúp Vân Thanh Tuyền đâu. Hít sâu mấy cái, cố gắng ổn định tâm thần, Tư Đồ Thắng nhẹ nhàng ôm Vân Thanh Tuyền vào, vận nội lực, đưa bàn tay dán vào eo của y, dán vào bên tai y ôn nhu nói: “Thanh Tuyền, ta tới giúp ngươi, sẽ rất đau, ngươi phải kiên cường lên.”

“A!! Không muốn! Thật là đau!” Vân Thanh Tuyền chỉ cảm thấy một cổ nội lực khiến cho hài tử dần dần dời xuống, hạ thân kịch liệt kéo đau bỗng nhiên tấn công tới, xương chậu đau đớn như vỡ vụn để cho y không nhận được hết thảm lên, “Không muốn... Thật là đau... Ta không chịu nổi... Tư Đồ... A!... Cầu ngươi dừng lại... Mau dừng lại... A a!”

“Ta biết, ta biết ngươi vô cùng đau đớn...” Thanh âm của Tư Đồ Thắng cũng mang nghẹn ngào, “Thanh Tuyền, hài tử tất cần phải sớm nhập bồn, nếu không các ngươi đều sẽ có nguy hiểm, ngươi cũng biết, có phải hay không? Cho nên, ta không thể ngừng lại, ngươi nếu là đau đến không chịu nổi, liền đánh ta mắng ta cầm ta hả giận tốt lắm.”

“Tư Đồ?...” Cố hết sức ngửa mặt lên, thấy rõ trên mặt cao ngạo lạnh lùng đó, hai hàng nước mắt trong suốt loáng thoáng có thể thấy, khi ngón tay lạnh như băng chạm đến vết nước mắt kia, nhiệt độ nóng bỏng dường như có thể đem cả người Vân Thanh Tuyền hòa tan, “Ta... Làm ngươi chảy nước mắt... Ta thật là...”

“Hừ ~ không cho phép ngươi nói vậy!” Tư Đồ Thắng vội vàng ngăn cản.

“A ~ ách... Ừ... Thật ra thì... Không... Đau như vậy... Ta liền là muốn cho người... Ừ... Hô hô... Đau, đau lòng ta...”

“Phải không? Vậy mục đích của người đạt tới, những lời này của người, để cho ta đau lòng nhanh vỡ vụn rồi.”

“Tư Đồ... Ngô...” Mối bị Tư Đồ Thắng vững vàng che lại, nụ hôn thâm tình kia để cho Vân Thanh Tuyền như bước trên đám mây.

“Thanh Tuyền, cố lên, vì hài tử, cũng vì ta, được chứ?” Trong lời nói của Tư Đồ Thắng mang chút vẻ cầu khẩn.

“Ừ! Có người bên cạnh, ta liền đau gì cũng có thể chịu được.” Vân Thanh Tuyền run rẩy kịch liệt, tựa đầu vào cổ của Tư Đồ Thắng, run rẩy nhưng kiên định nói, “Bắt đầu đi.”

Lần nữa vận nội lực, Thanh Tuyền ôm bụng ở trong ngực Tư Đồ Thắng liều mạng giãy giụa, phát ra kêu thảm thiết tê tâm liệt phế. Đồ Thắng không nghĩ tới Vân Thanh Tuyền lại có sức lực lớn như vậy, đau lòng sau đó tăng lên: “Thanh Tuyền... Thanh Tuyền... Nhanh tốt lắm, kiên trì một chút nữa...”

“A!! Ta, ta không được. A cấp... Ách... Ngừng, dừng lại... Bụng, bụng muốn trụy phá, a...” Vân Thanh Tuyền nắm chặt cánh tay Tư Đồ Thắng, đau đến gần như lẫn lộn, “Tư Đồ!

a... Cứu ta... Ta thật là đau... Tư Đồ! Ách a...” Vân Thanh Tuyền ở một lần so với một lần đau đớn kịch liệt khóc gọi ra, liều mạng lắc đầu, ôm bụng kêu rên, từng lần một kêu tên của Tư Đồ, tựa như có thể cho mình khích lệ.

“Ách... Tư Đồ... Ta, ta không được! A cấp... Bụng, bụng muốn trụy phá... A!! ~ a!!

” bụng lớn chợt động một cái, Vân Thanh Tuyền đau đến gần như ngất xỉu lần nữa, ngay sau đó, một cổ chất lỏng ấm áp từ hạ thể chảy ra, Vân Thanh Tuyền cuối cùng cũng vỡ ối rồi.

“Thanh Tuyền, giờ người muốn dùng sức, hài tử của chúng ta, cũng nhanh ra đời.” Tư Đồ Thắng run rẩy hôn lên trán của Vân Thanh Tuyền, ôn nhu an ủi, nhưng tâm tư kín đáo Tư Đồ Thắng không khó phát hiện, nước ối vỡ cũng không làm bớt thống khổ của Vân Thanh Tuyền, ngược lại mang cho y hành hạ càng tàn nhẫn.

“Ừ a! hô hô a a! đi ra! Mau ra đây! A! ta không chịu nổi Tư Đồ! ” Vân Thanh Tuyền nửa nằm ở trong ngực Tư Đồ Thắng, đầu tựa chặt vào ngực hắn, mười ngón tay bám chặt vào bắp vai Tư Đồ Thắng, hai chân không ngừng co quắp. Sau khi vỡ ối đau đớn so với trước đó càng kịch liệt lại không cách nhau, ngực phập phồng kịch liệt, tiếng hít thở một tiếng cao hơn một tiếng khời thông thoáng khổ vô tận.

37. Chương 37

Editor: Sakura Trang

“Thanh Tuyền! Dùng sức! Lại dùng lực!” Sau mấy phen giãy giụa Đồ Thắng đã có thể thấy đầu tóc của thai nhi, nhưng tùy với Vân Thanh Tuyền sinh lực không đủ, ở mỗi lần lúc y kiệt lực thai nhi lại rút trở về, “Thanh Tuyền, tiếp tục dùng sức, duy trì thời gian dài một ít.”

“Không được... Ta, ta hết lực... A! Thật là đau!” Vân Thanh Tuyền kêu thảm lắc đầu, từng lần một hô tên của Tư Đồ Thắng, “Tư Đồ... Tư Đồ! Ta, không sinh được nó... Ta... A! Ách ~ a! Ta sinh không xuống... A! Tư Đồ! Giúp ta... Ta không chịu nổi... Ách a! Tư Đồ!”

“Đừng nói lời nhục chí như vậy, Hằng Nhi không phải cũng sinh ra rồi sao, hài tử này cũng không có việc gì.” Tư Đồ Thắng cố làm trấn tĩnh vì y lau mồ hôi, ôn nhu an ủi.

“Tư Đồ ~ Tư Đồ ~ ta là thật... Ừ a!... A!... Thật không khí lực... Hô hô... Ách a! Hài tử... Tại trong Tại thân thể quá lâu... Sẽ nghẹt thở... Ách a!... Người, mở bụng ta... Lấy ra hài tử đi...”

“Người ở nói nhăng cuội gì đó?!” Tư Đồ Thắng giật mình nhìn y.

“Hài tử... Ách... Không thể gặp nguy hiểm... Tư Đồ...” Thanh âm của Vân Thanh Tuyền càng ngày càng yếu.

“Im miệng!” Tư Đồ Thắng lạnh lùng cắt đứt lời của y, “Người có tinh lực suy nghĩ những thứ này ngược lại không bằng lưu lại sức lực sinh hài tử ra!”

“Ta, không được... Thật, sinh không xuống... Đau, đau chết luôn...” Vân Thanh Tuyền nhéo ống tay áo của Tư Đồ Thắng, nhẹ khóc nức nở.

“Cho nên người liền muốn buông tha sao?” Thanh âm của Tư Đồ Thắng bình tĩnh, “Thanh Tuyền, người đã nói, nên vì ta bình an sinh hạ hài tử, người một nhà cùng cộng hưởng thiên luân, đến khi chúng ta rất già, cùng nhau nhớ lại cảnh tượng, một năm kia khi chúng ta gặp nhau dưới dong thụ. Chẳng lẽ chẳng qua là đồ ta vui vẻ? Không là lời thật sao?”

“Không... Ách... Không phải...” Hắn lại còn nhớ những lời đó, như vậy Vân Thanh Tuyền cảm thấy giật mình đồng thời trong lòng dâng lên chút rung động.

“Biết ta ghét nhất hạng người gì sao? Ta đời người ghét nhất chính là người nói không giữ lời không thủ cam kết. Người nếu đã đồng ý với t, liền tất cần phải làm được, nếu không, ta tuyệt sẽ không tha thứ người, coi như đến kiếp sau, ta Tư Đồ Thắng cũng không cùng người không thủ cam kết làm bạn!”

“Không phải vậy, Tư Đồ, không phải như vậy... A! A!...” Vân Thanh Tuyền nghĩ hướng Tư Đồ Thắng giải thích, nhưng tâm tình dao động trùng hợp tăng lên sinh lực, thai nhi lại tuột xuống mấy phần, đau đớn kịch liệt khiến cho y lại ôm bụng kêu rên lên.

“Thanh Tuyền!” Sợ y làm mình bị thương, Đồ Thắng vội vàng ôm Vân Thanh Tuyền vào lòng, tựa như hao hết ung dung tỉnh táo đời này, Tư Đồ Thắng nâng lên gò má người trong ngực, “Thanh Tuyền, nhìn ta...”

“Ách... Ân... Đau...” Ánh mắt Vân Thanh Tuyền tan rã nhìn về phía hắn, khi ánh mắt cao ngạo nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt kia đập vào mi mắt là, Vân Thanh Tuyền sắp bị đau đớn hành hạ đến mất đi ý thức lại dần dần bình tĩnh lại, ánh mắt cũng dần dần có tiêu cự.

“Ta cũng tới cùng người làm một giao dịch đi, người muốn giết Thái tử, là vì báo thù cho ca ca người, nhưng Thái tử cũng là biểu ca của ta, không bằng cũng để cho ta tới thay ca ca ta chuộc tội đi. Ta đem ta kiếp này bồi thường cho người...”

“Thật... Thật?... Tư Đồ, người... Ách ừ... Không thể lừa gạt ta... Không thể, dùng cái này đồ ta... Ách a...”

“Ngốc, ta lừa gạt người sao? Chuyện nào ta đồng ý với người mà không làm được?” Tư Đồ Thắng cúi người hôn lên tròng mắt ướt nhẹp của y, “Cam kết, ta cho người. Có thể giữ lời hay không, liền muốn xem người có mạng để cho ta cùng người không?”

“Ta... Muốn cho người cùng ta... Nghĩ... A... Cùng người chung một chỗ... Ách ~ a!! Thật là đau ~ đau! Tư Đồ! Tư Đồ!...” Đột nhiên trào ra sức lực, mặt Vân Thanh Tuyền đỏ lên, liều mạng dùng sức đẩy xuống.

Lúc Diệp Hồi Xuân chạy tới loạn thạch cương, xa xa truyền tới tiếng kêu đau cuồng loạn để cho lòng ông dâng tới cổ họng, ông đã nghe chuyện trải qua, một đường chạy tới trong lòng ông đều lo lắng bất an, khi ông thấy Tư Đồ Thắng một khắc trước còn trấn định như thường khích lệ Vân Thanh Tuyền, chỉ huy y dùng sức, khi nhìn đến mình trong nháy mắt giải tán nguy trang, run rẩy nói với mình: “Diệp đại phu, người nhanh giúp y một chút, Thanh Tuyền y vô cùng đau đớn, y vô cùng đau đớn!”

Diệp Hồi Xuân vội vàng vì Vân Thanh Tuyền kiểm tra, phát hiện hài tử đã nhập bồn, trừ bởi vì Vân Thanh Tuyền sinh lực yếu ớt hài tử chậm chạp không chịu ra bên ngoài, toàn bộ bình thường. Lập tức vỗ nhẹ bả vai của Tư Đồ Thắng: “Tư Đồ, người làm rất tốt! Còn lại liền giao cho lão đầu tử đi.”

“Ừ, ông nhất định phải cứu y... Y, chảy thật là nhiều máu... Một mực, một mực đang kêu đau...” Tư Đồ Thắng có chút lời nói không có mạch lạc, nhưng không chút nào phát hiện mấy chỗ vết thương trên người mình cũng đang chảy máu.

Diệp Hồi Xuân dứt Vân Thanh Tuyền ăn vào đan dược bổ khí nâng cao tinh thần, sai người đem y mang lên xe ngựa sinh sản, mình thì tự mình băng bó bôi thuốc cho Tư Đồ Thắng.

Được liệu của Vân Thanh Tuyền phát tác, bụng co rút từng trận khiến cho y đã có chút ngất xỉu lần nữa bị sanh sanh đau tỉnh. Vân Thanh Tuyền ngửa mặt nằm ở trong xe, dưới người là chăn nệm thật dày, gối dựa mềm mại, cũng không kịp cái ôm ấp trong ngực của Tư Đồ Thắng, không thấy được bóng dáng của Tư Đồ Thắng, sợ hãi không khỏi tràn đầy toàn thân của Vân Thanh Tuyền: “Tư Đồ... Tư Đồ! A! Chờ đi... Đừng rời đi ta... Ừ a!... Cầu người đừng rời đi ta!”

“Thanh Tuyền!” Nghe được cầu khẩn thống khổ kia, lòng Tư Đồ Thắng cũng muốn vỡ, không quan tâm tới vết thương còn chưa có bằng kỹ, vội vàng đứng dậy đo về phía xe, “Vết thương của ta không quan trọng, nhanh đi giúp Thanh Tuyền!”

“Ngốc, ta làm sao nở rời đi người.” Nhẹ nhàng vì Vân Thanh Tuyền lau đi mồ hôi cùng nước mắt, Tư Đồ Thắng dùng chóp mũi nhẹ cọ chóp mũi của Vân Thanh Tuyền, “Diệp đại phu tới, ông ấy sẽ giúp người, người cùng hài tử cũng sẽ không có chuyện gì.”

“Ừ, ta sẽ... Bình an sinh hạ... Hài tử... Ách... Bọn ta chờ mong lâu như vậy... Cuối cùng chờ được đến khi người dừng chân xoay người... Đến khi... Trong lòng người có ta... Ta làm sao cam tâm... Liên chết như vậy...”

Diệp Hồi Xuân không ngừng dè xoa bụng cao ngất của Vân Thanh Tuyền, Tư Đồ Thắng sợ y đau dữ dội bị thương mình, liền giữ người y, đoán được Vân Thanh Tuyền không muốn để cho người khác nghe được kêu khóc rên rỉ lúc y đau đớn, đem một khối vải bỏ vào trong miệng Vân Thanh Tuyền, ôn nhu nói: “Cẩn nó, đừng thương tổn tới mình.”

Tư Đồ Thắng ôn nhu như vậy làm Vân Thanh Tuyền rung động, cố gắng kéo ra một nụ cười, đưa ra một cái tay cùng mười ngón tay hẩn nắm chắc. Dưới động tác của Diệp Hồi Xuân Vân Thanh Tuyền không ngừng run rẩy, thống khổ giãy dụa đầu, chỗ sâu trong cổ họng thấp nức nở, nắm chặt tay của Tư Đồ Thắng.

“Rất đau có phải hay không?” Lau đi mồ hôi rất nhanh lại phủ đầy một tầng, Tư Đồ Thắng đau lòng hỏi.

Vô lực gật đầu một cái, hai tay Vân Thanh Tuyền cầm chăn nệm dưới người, tựa như phát tiết lời xé.

“Chờ sau khi hài tử ra đời, ta nhất định sẽ đối với người tốt gấp đôi, sẽ không để cho người hối hận hôm nay vì ta chịu thống khổ sinh con.”

Vân Thanh Tuyền khẽ lắc đầu, tỏ ý chết cũng không hối hận. Bỗng nhiên cặp mắt y trợn tròn, trên mặt viết đầy đau đớn vô tận, chăn nệm dưới người đã bị y xé rách.

“Thanh Tuyền, nhanh, lại thêm lực, dùng sức! Nhanh dùng sức!” Diệp Hồi Xuân hô to.

Cố hết sức há miệng, nhổ ra miếng vải, hai tay nắm chắc Tư Đồ Thắng, run rẩy nói: “Tư Đồ... Nó, muốn đi ra... Hài tử... Muốn, đi ra!”

“Chịu đựng! Thanh Tuyền, có nhớ không, chờ tiểu tử xuất thế sau liền dẫn người đi du lãm một chút cảnh đẹp để đó. Ta nhưng mà không quên đâu.”

“Ừ! Ân! Mang ta đi... Bất kỳ nơi nào Đều tốt... Chỉ muốn, cùng người... A! Đi ra! Đi ra a! Tư Đồ ~ Tư Đồ ~ a a a!!...” Theo một tiếng khóc lạnh lạnh của anh nhi, Vân Thanh Tuyền cuối cùng cũng sinh hạ hài tử thứ hai của y và Tư Đồ Thắng.

“Thánh đồng, là một thánh đồng khỏe mạnh!” Diệp Hồi Xuân cao hứng đem hài tử ôm đến trước mặt hai người, “Nhìn một chút, hài tử biết bao xinh đẹp a, hai người các người, đều không thể bằng được.”

“Ánh mắt thật là đẹp, giống Tư Đồ người như đúc.” Trên mặt nhợt nhạt của Vân Thanh Tuyền hiện lên nụ cười thỏa mãn, “Tư Đồ, ta làm được, làm được...”

“Khổ cực người, cuộc sống về sau, sẽ để cho ta tới thực hiện cam kết của mình đi...”

P/s: Ôi cuối cùng đã hoàn, thuần sinh mà sao ta thấy nó dài đằng đằng, các nàng có hài lòng với thành quả của ta không nè! ^-^

~ Hoàn ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuy-du-hoa>